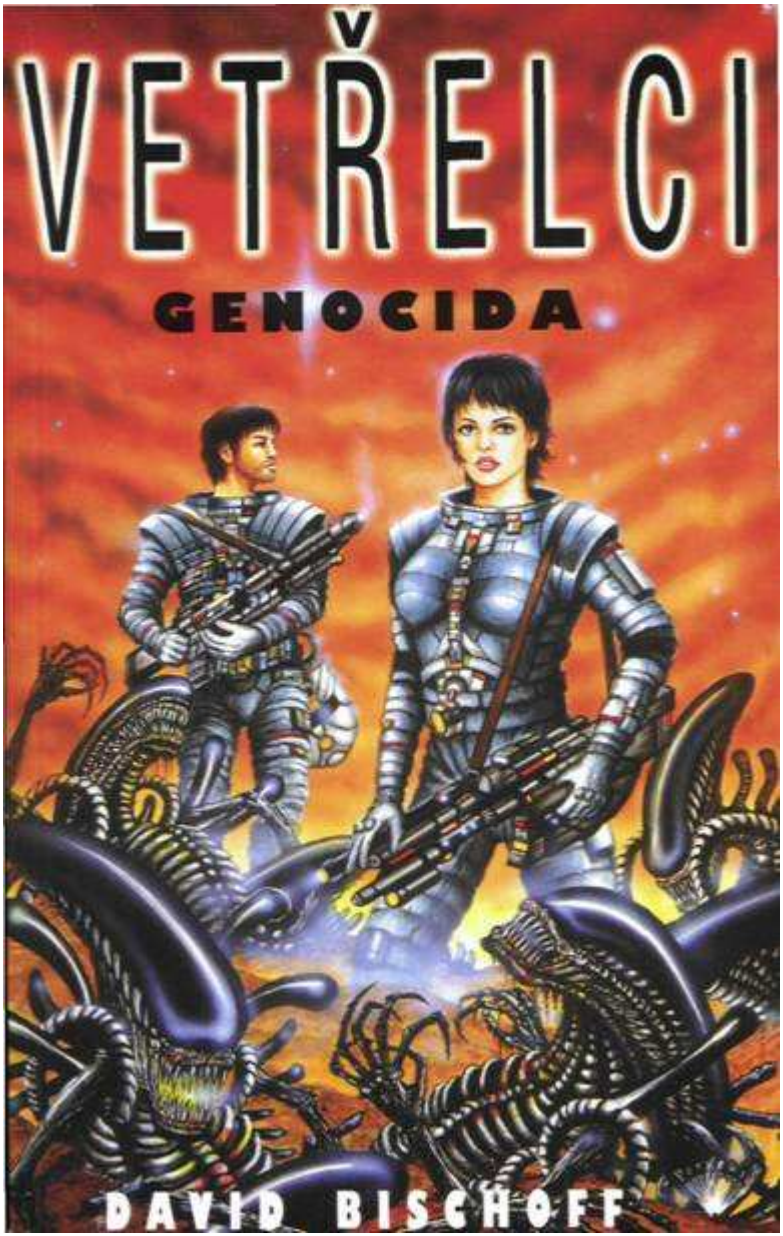

VETŘELCI
GENOCIDA
DAVID BISCHOFF

ZJIZVILI TVÁŘ ZEMĚ.

ZDEVASTOVALI LIDSKOU POPULACI.

A NYNÍ JE MÁME V KRVI.

VETŘELCI

Jejich královna je mrtvá a život v hnízdě nabírá jiný směr. Na planetě připravené o jedinou vůdčí sílu dochází k rozkolu: dvě rasy vetřelců, kdysi spojované jedinou všemocnou matkou, nyní rozdělily své síly v ničivé válce plné prolévané kyseliny. Na Zemi, jednu generaci po vyhubení vetřelců a obnovení normálního života, se zatím sjíždějí atleti z celého světa na Hry dobré vůle. Někteří však přicházejí s novým nebezpečným pomocníkem: drogou zvanou Oheň, destilovanou přímo z esence tělesné chemie vetřelců. Armáda ji chce. Prahne po ní i farmaceuticky magnát Daniel Grant. A jediné místo, kde lze tuto nenahraditelnou surovinu nalézt, je svět zmítaný holocaustem vetřelců...

HNÍZDO NA ZEMI

STANICE **HRŮZY**

KRÁLOVNA GENOCIDA

V roce 2000 vyjde v sérii *Vetřelci versus Predátor*.

KOŘIST

PLANETA LOVCŮ

VETŘELCI

GENOCIDA

DAVID BISCHOFF

Text copyright © 1993 by David Bischoff

Co vě copyright © 2000 by Petr Bauer Translation copyright © 2000 by Petr Černý

AU rights reserved Edition © 2000 by PERSEUS publishing, Ltd.

ISBN **80-7288-003-9**

Pro *Haldemanovy* -

Jaye a Vol

Joea a Gay

Díky za *všechno!*

Prolog

Tato planeta nebylo peklo.

Podle mariňáků, kteří na ni přišli a vyplenili ji, tak vypadala, páchla i chutnala. Její obyvatelé nebyli démoni.

Byli mnohem horší.

Mariňáci tomu prostě a jednoduše říkali Hnízdiště, ačkoliv hyperprostoroví navigátoři pro planetu používali nic neříkající číselné označení. Přišli sem, na tuto zamořenou planetu, zplundrovali ji a ukradli královnu matku.

Bez psychického spojení s vládkyní, která až dosud řídila životy svých posluhů, došlo ke genetické odchylce. Narodily se spousty nových královen, usilujících o uprázdněný trůn.

Byly zabity tou nejdominantnější ze všech - tradiční nestvůrou, velmi podobnou královně matce, jež zahynula na Zemi při nukleárním výbuchu v severozápadním Pacifiku.

Nazývejme ji „černá královna matka“.

Jejím poddaným říkejme „černí“.

A nově vzniklé skupině podvržené děti.

Těm říkejme „rudí“, ačkoliv rudí nejsou. Nezasvěcenému pozorovateli připadají naprosto stejní. Ale pro „černé“ jejich pach a vyzařované morfické pole znamená prokletí. Cizáci, narušitelé. Rebelové, které je nutno zničit.

Vůdkyní této nové snůšky, přeživší navzdory veškeré vypočitatelné pravděpodobnosti, se stala „rudá“ královna matka.

Nositelka recesivních genů, jejichž jakýkoliv náznak ve formě chromozómové změny vždy v hnízdě znamenal okamžitou smrt.

Rudá královna matka a její posluhové se oddělili. Ve zmatku reorganizace se jim podařilo nepozorovaně uprchnout a dostatečně daleko si založit nové hnízdo, aby se mohli rozvíjet.

Rudá královna matka k plození využívala stádová zvířata, která se po této ponuré planetě potulovala.

Bylo vytvořeno nové království a po mnoho let žilo v klidu a míru.

Všichni ale instinktivně věděli, že to druhé hnízdo je nepřátelské a že mír nepotrvá dlouho. A že až přijde válka, hlavní zbraní bude počet bojovníků.

A tak se vetřelci množili... množili... a množili.

Zatímco pod jinými slunci se na další z jejich druhu pořádaly hony...

1

Hnízdo vetřelců se nacházelo přímo na rohu Hollywoodské a Vineské.

Jen bůh těch potvor věděl, jestli si ti uslintaní, slizcí bastardi uvědomují kulturní význam křižovatky, kterou si vybrali. Ve skutečnosti však tato část LA nebyla tím co kdysi, ale to v Los Angeles těchto dnů vlastně nebylo nic. Skutečnost, že se rozhodli zamořit starou zchátralou bankovní budovu v relativně otevřeném teritoriu, nasvědčovalo poměrně nízkému IQ téhle tlupy.

Ale přesto, pomyslela si kapitánka Alexandra Kozlowská, když stála blok od sluncem vyšisované betonové budovy a ladila polarizační filtr svého obličejového štítu proti zlověstně řeřavému žáru jižního kalifornského slunce. Klidně si vsaď na to, že ti bezcitní zabijáci jsou všichni do jednoho stejně zlí, nebezpeční a umínění, jako ti nejhorší z posledního hnízda, které jsi pro strýčka Sama zlikvidovala.

Koho na ně zavoláme?

Specialisty na hubení brouků!

Překvapivě měla docela dobrý pocit z toho, že má zase na sobě E-skafandr, přilbu a všechno to ostatní.

Obrátila se k podsaditému poručíkovi po její levici, který se již ve svém brnění notně potil.

„Máte náležitě upevněný suspenzor, poručíku Mi-chaelsi?“

„Chceš se podívat?“ Šibalsky se uculil a přimhouřil modré oči.

„Možná později.“ Mrkla na něj a bradou zapnula vysílačku. „Blížíme se k hnízdu nula nula devět. LA sektor B čtyřicet sedm.“ Bradou vysílačku vypnula a významně pohlédla na četu, které velela: 69. četa; HOV; Hubení okupace vetřelců. Nejdrsnější vojáci v oboru. Všichni na ni odhodlaně pohlédli, ale za jejich úsměvy se skrýval strach.

Strach, který pociťovala i ona sama.

Strach z toho, že se znovu přibližují k těm potvorám.

„Potvrzuji příjem, kapitáne,“ ozval se hlas z vysílačky. „Zahajte průzkum a následnou likvidaci. Záloha připravena.“

Podle názoru kapitánky Alexandry Kozlowské by bohatě stačilo použít právě tuto „zálohu“. Pár řízených střel s multi-K hlavicemi nastavené tak, aby explodovaly, jakmile jejich senzory zaregistrují pižmo hnízda vetřelců. Prostě ty bastardy spálit, vymazat, zlikvidovat. Nicméně, po významném zredukování počtu vetřelců v této osmnáct let trvající válce Země proti vetřelcům, měli vědci i soukromé osoby eminentní zájem o zdechliny, nakládaná vejce i fotografie, ale hlavně o veškerou mateří kasičku, kterou se podařilo vyškrábat.

To znamenalo osobní souboj. Služba s úšklebkem smrti. Bav se a zabíjej.

Na druhé straně tak alespoň mládež nevytvářela tolik gangů.

Zbylých dvacet členů útočného komanda mělo ve svých skafandrech také vysílačky a slyšeli stejnou zprávu, ale Kozlowská jim přesto rukou dala smluvený signál, jen aby upevnila své velitelské postavení - aby o něm ujistila sebe stejně jako „ostatní likvidátory vetřelců“.

Vyrazili vpřed. Pěšáci postupovali po boku podpůrného bojového vozidla, tanku typu 23. Když jste při podobné operaci potřebovali další munici nebo třeba rychle zhltnout šunkový sendvič, o troše dělostřelecké palby ani nemluvě, společnost tohoto velkého železného bratra vám přišla vhod. Ocelové pásy drtily starý beton a ochozené kovové hvězdy na Promenádě slávy, jak se jednotka blížila ke svému cíli. Za okamžik se již ocitli za policejní páskou, která byla kolem budovy Bank of America natažena, jakmile zbytky úřadů města Los Angeles zjistily existenci hnízda. V podstatě šlo o upozornění pro místní obyvatelstvo, že jde o nebezpečnou zónu, do které když vstoupí s výhrůžkami oficiálními postihy se nikdo neobtěžoval - mohou se stát krmivem pro vejce.

Dokonce i odtud, ze vzdálenosti padesáti metrů od zmíněného cíle, Kozlowská viděla ztvrdlý sliz pokrývající okna budovy a stékající po stěnách.

„Hej, Alex!“ řekl poručík Michaels. „Proč ta potvora přešla přes cestu?“

„Aby se dostala na druhou stranu, rozpoutala poprask, zabíjela a rozšiřovala svůj druh a celkově nám znepříjemnila život, ty vole," vyštěkla na něj.

„To už jsme slyšeli!"

„Víš přece, že při práci nerada vtipkuju,"

„To jsou jen kecy."

„Ale *mé* kecy, podřízený důstojníku Michaelsi,"

Pochodovali dál a on pohlédl do její nevrle tváře. Tímto způsobem spolu komunikovali při všech obdobných akcích. Když bylo po všem, vojáci smyli ze skafandrů všechen sliz, opravili obleky a ošetřili případná zranění, ale Kozlowská s Michaelsem měli ještě další rituál.

Vždy když se svlékli, jejich upocená těla se na sebe vrhla, jako by byli nějací nadržení pubertaci.

Není to skvělá láska? napadlo Kozlowskou, když se její roztoužené hormony mísily se stoupajícím adrenalinem a regulačními armádními prostředky, takže vytvořili jakýsi kamikadze koktejl. Chodila s Michaelsem již rok, což v téhle idiotské armádě znamenalo věčnost. Jako oblíbený fór se v kasárnách vyprávělo, že jestli se kapitánka a poručík někdy vezmou a počnou dítě, potomek se vyřítí z útrob rodiče (ve vzduchu stále visela otázka, který z nich to bude) s plamenometem v jedné ruce, s raketome-tem v druhé -as granátem v puse. Pokud šlo o Kozlowskou, byla ráda, že mohou trávit většinu času spolu.

Potkali se ve službě a on jí od samého začátku seděl jako ruka v rukavici. Jí bylo osmadvacet, jemu o pár let méně. Byl to vlastně lampasácký spratek, který část svého mládí strávil v bezpečném sektoru Země a po evakuaci ve vesmíru. Tento hezký a urostlý milovník sportu pro ni představoval velký blonďatý balíček sexuality, jehož rozbalování se jí snad nikdy neomrzí. Kapitánka Alexandra přišla ke svým svalům - a jizvám - v boji. Dokonce ještě předtím, než nastoupila do armády, bojovala s vetřelci. Její rodiče - vlastníci pozemků v Montaně -se rozhodli zůstat a těm monstrům se postavit. Ti neřádi zabili oba její bratry, matka zemřela se zlomeným srdcem - a táta... Tátu v duchu stále viděla jako zuřivou horu masa a kostí a neústupnosti, věčně střežící svůj ranč pod nekonečnou, modrou oblohou proti vetřelcům ze světa za ní.

A Alexandra? Alexandra byla pohlednější kopií toho starého šlachovitého muže. Měla malá prsa, široké dívčí boky a byla vzpurná jako neporazený boxer bantamové váhy. Tmavé vlasy nosila sestřižené jako „podle kastrolu" a černé obočí zvýrazňovalo její oříškově hnědé oči. Obě tváře jí zdobil pár jizev ve tvaru kulatých závorek. Bojovala stejně divoce, jako uměla milovat. Nebyla si tak

úplně jista, co z toho má raději.

Nad čtvrtí se vznášel pach spalin a nesl se k nim přes Chaguenga Pass jako prokletí. Kouř visel nad zbytkem města jako nějaký paličatý duch odsouzený k životu v pekle, který se ne a ne pohnout z místa. Komando se s lehkostí dobře vycvičených pěšáků přibližovalo k otvoru, který evidentně sloužil jako vchod do hnízda.

Deset metrů od vchodu znovu zapnula vysílačku a nařídila zastavit. „Takže. Hlavní úderová formace. V dvojstupu. Vpřed.“

Než se však stačili seřadit, obránci zaútočili.

Pět velkých bestií s odporně se lesknoucími krunýři ve slunečním světle vyběhlo z tunelu pod zde-molovaným nápisem BANK OF AMERICA a šlehalo svými chápavými, kostnatými ocasy.

„Ježíši! Zbraně!“ vykřikla a odepnula od postroje svůj pětačtyřicetimilimetrový kanón. „Rodrigue-zi... Zamířit a střílet. Schovejte se!“

Jako správné komando rozbili tvar a zaujali bojové pozice, jako kdyby vše bylo naplánované. Když Kozlowská zvedala pušku, věže děl na tanku se začaly otáčet a zaměřovat. O nanosekundu později se nepříteli ozvaly šílenou palbou.

Kozlowská zamířila křížkem hledí na nejbližšího vetřelce - pokroucenou nestvůru s popálenou či jinak zdeformovanou přední končetinou - a vyslala na něj dávku.

Proud ohnivé energie utrhl vetřelci nohy v partiích, které sloužily jako kolena. Bytost reagovala, jako kdyby pro ni ztráta nohou představovala každodenní záležitost. Slintající vetřelec, jako by se nemohl dočkat, až se svými vnitřními čelistmi zahryzne do krku Kozlowské, vyrazil vpřed.

Ostatní, kteří se plížili jen několik kroků za Kozlowskou a tankem, mačkali spouště svých zbraní.

Výsledná salva rozstřílela všech pět vetřelců na kusy. Paže a hlavy létaly, kyselá krev stříkala. Vnitřnosti se rozprskávaly po ulici. Jedna báňáno vitá hlava se k nim dokutálela jako nějaká bomba.

Kozlowská instinktivně zamířila a vystřelila, takže z hlavy zbyly jen kusy rozcupované lebky.

Nechala mužstvo pro jistotu ještě chvíli střílet, než vydala povel k zastavení palby.

Kouř se pomalu rozplynul a odhalil roztroušené ostatky vetřelců, z nichž ještě

stoupala pára.

„Co *to* mělo sakra znamenat?“ zeptal se Michaels a zhluboka se nadechl. Po spáncích mu stékaly potůčky potu.

Jako vždy je zachránily jejich skvěle vycvičené reflexy. Takováto ofenzivní akce za bílého dne byla na vetřelce velmi nezvyklá.

Kozlowská jen vrtěla hlavou. „Nevím, nevím. Ale tyhle potvory... se chovají nějak divně.“

„Pěkně velký hovada,“ zamumlal seržant Garcia, který si nadzvedl přilbu, aby si odplivl.

„To jo,“ souhlasil Michaels. „Možná bychom tam raději měli poslat robota.“

„Vážně? Myslíte si, že armáda bude plýtvat drahými roboty, když má k dispozici laciné vojáky?“ Kozlowská se znechuceně ušklíbla, zvedla si obličejový štít, popotáhla a vyplivla na jedno z dýmajících těl chuchvalec hlenů. „Jdeme. Tihle neřádi mají tam uvnitř něco, co nám nechtějí ukázat. A právě proto musíme zjistit, co to je!“

Michaels přikývl, ale Alexandra v jeho očích zaznamenala záblesk strachu, zranitelnosti a neblahé předtuchy. Pocítila bolestivý příval soucitu: chudák kluk. Masakrováni vetřelců nebylo zrovna Peterovým koníčkem. Nedokázal přetavit svůj instinktivní strach v kamennou kouli odporu, kterou by proti nim používal. Na chvíli toužila Petera obejmout. Obejmout ho a ujistit ho, že všechno bude dobré, že tohle je jen taková nebezpečná hra a že až skončí, ošetří mu bolístky a všechno mu vynahradí.

To však nemohla. Je velitelkou skupiny a musí předstírat, že svoji ženskost nechala v tašce s líčidly tam ve skříni.

„Takže, vy bebíčka. Když nějaké objevíte, zlikvidujte je. A pospěšte si, ať jsme tam, dokud mají krunýře u kotníků!“

V jejích sluchátkách se ozval nepřesvědčivý jásot, když si požádala o pilulku. Vteřina, dvě. Nedýchat, otevřít ústa - rozhlédnout se, do žaludku s ní, je to tady. Otevřela včas, aby přijala dávku Wailu. Intravenózní aplikace byla rychlejší, ale konstruktéři těchto bojových skafandrů nevyřešili problém, jak zařídit, aby se vojáci v nich náhodně nepíchli o jehly naplněné drogou.

Alexandře pilulky vyhovovaly. Koneckonců byla spíš orálně orientovaná. Brala spoustu pilulek. Hory pilulek. Nadřízeným to nevadilo; naopak jí zajišťovali jejich dodávky. Ano, v téhle dívčí armádě toho byla spousta jinak.

„Oukej, bando. Tak jedem!“

Se zbraní ve střehu na ně mávla a mechanická smečka se znovu dala do pohybu, směřujíc ke dveřím do země X. Ještě než došli ke vchodu do jiného světa, drogy zabraly. Kozlowská pocítila sílu, radostné povznesení - oddanost a nutkání sjednotit své síly do jednoho obrovského beranidla a rozdrtit jím tuto hrozbu pro Zemi. Uvolnila se primární teritoriální motivace. Stala se vůdkyní tlupy neandrtálců, která svůj kmen hlídá před čepelemi šavlí. Byla hlavou vesnice na Anglickém pobřeží, které střeží své sou-kmenovce před pustošícími Vikingy, a její meč se třpytil v záblescích bouře. Byla Gaia chránící svůj milovaný vrh před plíživými narušiteli z vesmíru.

Vojáci ve skafandrech bez problémů vstoupili do budovy banky. Pokračovali tunelem dál. Vypadal jako rakovinou postižené střevo. Po stěnách stékaly jedovaté tekutiny. Brlohy vetřelců se vyznačovaly štiplavým a znepokojivým zápachem. Alexandra již zapnula své filtry.

„Připadá mi to jako normální hnízdo," poznamenal Michaels. „Doufám, že je všechno jako obvykle."

„S tou výjimkou, že tihle vetřelci chtějí být filmové hvězdy. Vsadím se, že mají všichni sluneční brýle a jsou opálení!" poznamenal Garcia.

„Jo a tohle je jediný záběr, který na tuhle partu děláme," oznámila Alexandra. „Takže světla, kamera a jedeme, lidi."

Došli k užší, svažité chodbě.

„Tudy tank neprojde," ozvalo se jí v uších od operátora stroje.

„Jo, to mi taky došlo. Oukej, ty zůstaneš tady. Budeš hlídkovat. My ostatní - jdeme dolů. *Připadá* mi to jako rutinní záležitost, ale radši počítejte s něčím nečekaným. Jasné?"

„Jasné!" ozvala se ve sluchátkách kakofonie všech hlasů.

„Výborně. Chci, aby v čele šli specialisté na boj zblízka."

Dva muži s Crankery vzor pět - ekvivalent kulovnice s uříznutou hlavní - se přesunuli na špici a vyrazili ke střetu s jestery.

Po nějakých pětadvaceti metrech tunel přešel ve velkou podzemní komoru - pozůstatky velkého trezorového sklepení potřísněné slizem vetřelců.

„Potřebuju světlo!" řekla Kozlowská a celá posádka okamžitě zapnula reflektory svých skafandrů. Komora se *rozzářila*, ale to, co Alexandra Kozlowská spatřila, ji jako obvykle příliš nevzrušilo. Na jedné ponuré stěně viseli lidé.

Vaky s vejci vetřelců.

Živí lidé impregnovaní mláďaty vetřelců. Vypadalo to, jako by jim vetřelci měli každou chvíli roztrhnout hruď. Oběti - deset mužů, pět žen - se nacházely na pokraji smrti a visely na zdi jako mrtvoly, které z nějakého důvodu nezačaly hnít.

„Agenti," prohlásil Garcia.

„Cože?" řekla Kozlowská.

„Holywoodští filmoví agenti. Minulý týden ty bestie napadly jejich budovu na téhle ulici. „Myslím, že si říkali Agentura Tvořivých Talentů, jeden z pilířů zábavního průmyslu tady v LA/' Velmi opatrně přistoupil blíž, aby si je mohl lépe prohlédnout.

„No, jasně. Vzpomínám si," potvrdil jeho slova Michaels. „Celá budova vyletěla do povětří. Předpokládalo se, že všichni byli zabiti."

„Zdá se, že stále ještě uzavírají zajímavé smlouvy," shrnula to Kozlowská.

Jeden z agentů, žena v černé kombinéze s mastnými vlasy a slizkými zelenými provazy táhnoucími se od hlavy vypadala jako v nějakém podsvětí deliria. Měla na hlavě sluchátko, z něhož trčel malý úhledný mikrofonek, a dramaticky do něj něco mumlala. Garcia ustoupil zpět do řady a hlasitě mlaskl. „Už jsou v příliš pokročilém stádiu. Všichni."

Kozlowská přikývla. Víceméně to očekávala. Když jste chytili člověka s vajíčkem včas, měli jste šanci, že ho opět přivedete k životu. Ale v tomto případě už bylo pozdě. Mláďata vetřelců se ve své parazitující pozici příliš zapletla do životně důležitých tkání, takže by je nedokázali vyrvat ven, aniž by nositele proděravěli. Hostitele nebylo možno zachránit.

Kozlowská věděla, co je třeba učinit. Znala spousty podobných případů. Už to v minulosti mnohokrát dělala a pravděpodobně ani tato akce nebude poslední. Prostě jen plnila rozkazy. Rozkazy, které dávají smysl.

To ale neznamená, že by ji to nějak bavilo.

„Co naplat," špitla.

Tři z jejích mužů měli pro tyto případy pověření popravčích. Zvedli své vzduchové pistole, do nichž zasunuli šipkové nábojnice s rychle účinkujícím jedem, který nejdříve zastavil nervový systém a následně zničil tělo. Oba muži se při míření velmi mračili. Další muž, Dickens, byl rodák z LA. Býval to holywoodský spisovatel, producent a herec.

Dickens se smál.

„Ukončete utrpení těch ubožáků," přikázala jim Kozlowská.

Svist! Svist! Svist!

Tři z visících těl se zachvěla a zkoprněla.

Popravčí rychle dokončili svůj úkol a ustoupili od zdi. „Tak a teď rychle - než se ty malé potvory katapultují ven!" křikla Kozlowská.

Dva muži se připravili. Udělali několik kroků vpřed. Jeden na těla nastříkal nějakou hustou tekutinu a ustoupil. Druhý s vysoce výkonným plamenometem přistoupil blíž a ohněm kondenzovaným do neuvěřitelně vysoké teploty zlikvidoval houpající se vaky s vejci.

Když se dým rozplynul, viděli jen černý popel.

„Výborně. A teď pojďme seškvařit bestie, které tohle udělaly!" pohnala je Kozlowská.

„Amen," neodpustil si poručík Michaels. Byl bledý a čelo se mu lesklo potem.

Samozřejmě, že tu nebyli pouze proto, aby vetřelce seškvařili.

Ne, to by bylo příliš jednoduché.

V těchto dnech a dobách, ve městě na takovém stupni rozkladu, na jakém se nacházelo Los Angeles, jste teoreticky mohli do hnízda propašovat limitovanou nukleární bombu a vzít roha. Bylo by to snadné, rychlé a ztráty na životech vojáků se tím minimalizovaly. Ačkoliv právě nukleární holocaust v Severozápadním Pacifiku před několika lety významně změnil síly ve válce Země proti vetřelcům a dal lidstvu naději, že dostane svoji planetu nazpět, tato extrémní opatření se v dnešní době nepoužívala. A to z mnohem prozaičtějších důvodů, než je zdu-ření žláz, k němuž po takových zákrocích docházelo u obyvatelstva přilehlých oblastí.

Kdepak, vetřelci měli v dnešní době své využití.

A Kozlowská je za to nenáviděla ještě víc.

„Tak to bychom měli. A teď se rozestupte. Komora je pravděpodobně na konci tamhletoho tunelu," zvolala Kozlowská. „Garcio?"

„Máte pravdu, kapitáne," souhlasil prošedivělý veterinář. „Ty bestie se příliš nemění a tenhle tunel vypadá jako předsíň toho, kam máme namířeno. Tihle pekelní psi ví, že jsme tady. Nechápu, proč se nepokusili chránit své potomky. Něco mi tu nehraje."

„Třeba jsou někde pryč," řekl Michaels. „To může mít spoustu vysvětlení."

Garcia vzdychl. „Jo. Moc/'

„Jsme tady a tak uděláme to, proč jsme sem přišli. Své pochybnosti si laskavě nechtě na později. Záda nám hlídá dělostřelectvo a máme i plameno-mety. Takže pohyb!" Kozlowská zavrčela svým hlubokým, vážným hlasem. Ten ještě zdokonalila, když se dozvěděla, že bude velet mužům. Hluboký hlas zabírá na psy a na lidské samce.

Komando postupovalo rychle, ale obezřetně. Reflektory skafandrů jim svítily na cestu páchnoucí slizkou chodbou.

Kozlowské by se tyto mise líbily mnohem více, kdyby mohla všechny vetřelce zlikvidovat. Avšak armáda po nich momentálně chtěla jen dvě věci.

Pár těl vetřelců - samozřejmě mrtvých.

Náhodné vzorky DNA.

A veškerou mateří kašičku, kterou se jim podaří nasbírat v královnině komnatě. Zlato z vesmíru, jak tomu někteří papaláši říkají. Zrosolovatělé šťávy těch ohyzdných brouků. Lidé z laboratoří z ní absolutně šíleli a mluvilo se o jejím využití v mnoha oborech lidského života. V době, kdy byla americká vláda víceméně bezmocná, financoval ozbrojené síly převážně soukromý průmysl. Převážně farmaceutické společnosti spolu s ostatními zdravotními a vědeckými organizacemi zabývajícími se výzkumem. Vláda samozřejmě požadovala svůj díl, ale když došlo na lámání chleba, absolutně největší část toho lepkavého sajrajtu připadla nejbohatším zájmovým skupinám.

Mateří kasička vetřelců.

Substance, která ze správného druhu trubců dělá královny. Krmě vetřelcích bohů. Kozlowská netušila, k čemu ho tolik potřebují. Ale co, třeba jsou to jen nějaké prázdné tlachy a oni to sbírají pro nic za nic. Ale když jim to nadřízení poručili, bez ptaní to dělají.

Zvěst, která o celé záležitosti kolovala, zněla takto:

Každé hnízdo se soustředí kolem královny. Královny plodí trubce. Avšak pouze určitý druh vetřelců může plodit královny - a to tak *zvaná* královna matka. Z těch na Zemi momentálně žádná neexistovala. Tradovalo se, že úplně tím nejlepším materiálem je mateří kasička královny matky. Normální mateří kasička měla své využití, ale ve srovnání s želati-novitou hmotou získanou od královny matky to nebylo nic. Po pravdě řečeno, Kozlowská měla spoustu jiných a mnohem důležitějších starostí. Jako například jak přežít.

Mezi hnízdy vetřelců a hmyzími hnízdy na Zemi existovalo mnoho rozdílů. Vědci ve skutečnosti plně nechápali aktivity těchto monster. Komunikovaly telepaticky nebo prostřednictvím nějakého podivného psychosomatického chvění? Bylo již dokázáno, že vlnová délka královnina volání mohla být zachycena lidskými snivci. Jedním z nejlepších způsobů, jak vytipovat lokality neznámých hnízd bylo naslouchat těmto citlivým lidem, kteří fungovali jako přijímače a v nejlepších případech i jako lokátory.

Ale co ty zrůdy vlastně chtějí? Odkud se vzaly? Co dělají? Kam směřují? Co je jejich vesmírným posláním? Jsou tak nevrle proto, že se jejich rasa jednoho hvězdného dne probudila na špatné straně svých galaktických postelí?

Kozlowská měla vlastní teorii.

Omylem sežraly všechny své samce a ocitly se v pekle výhradně ženského společenství. Nebyla to sice ryze vědecká teorie, ale mnoho toho vysvětlovala. Těmhle hysterickým bytostem prostě a jednoduše chyběli muži, na které by mohly křičet.

Nicméně jádrem pravdy o tom, co tu dělali oni, byly nádrže na voze, který řídil vojín Henderson. Samozřejmě, že abyste se k mateří kasičce dostali, museli jste nejdříve vyhnat královnu, a to byl pravděpodobně nejtěžší úkol, o který by v této situaci někdo stál.

Desátník Michelin zvedl hlavu od přenosného radaru.

„Blíží se!“ oznámil. „Pětadvacet metrů před námi. V dosahu senzorů. Zaznamenaly pět strašidel pohybujících se rychlostí šest kilometrů za hodinu. Stejným směrem.“

Kozlowské se téměř ulevilo. To hrobové ticho ji dohánělo k šílenství. „Oukej, do toho, a chci, aby jeden člověk neustále mířil zbraní na strop. Adams! -ty umíš střílet na asfaltový holuby. Už jsem viděla, že se probourali a skočili shora. Jestli to udělají, chci, aby byli mrtví dřív, než dopadnou na zem.

„Ano, kapitáne!“

Řadu stráží v týlu ani nemusela na nic upozorňovat. Již leželi na zemi připraveni na útok. Kozlowská posvítila na podlahu. Vypadala dost pevně, ale byla připravena pro případ, že by se nějaký z těch bastardů vyloupl i z pod ní. U vetřelců člověk nikdy nevěděl, *odkud* se vynoří. Oboustrannou telepatickou komunikaci neovládali, tolik se o nich vědělo. Ale přesto to občas vypadalo, jako kdyby to nebyla pravda. A velící důstojníci, kteří je podcenili, obyčejně dopadli stejně škaredě jako jejich muži.

Nebo hůř.

V tomto případě však senzory signalizovaly, že se na ně vrhá celé hnízdo.

Pět vetřelců.

To je až dost.

Jakmile se objevili v zorném poli, muži vpředu zahájili zběsilou palbu. V tom klaustrofobním přítmí Kozlowská pociťovala záchvěvy totálně iracionálního strachu. Strachu z uvěznění ve vlastní rakvi. Nadpřirozeného strachu savce skrývajícího se před dinosaurem. To byl jeden ze znepokojivých aspektů války s vetřelci. Zdálo se, že jejich pařáty jsou zkonstruovány právě k tomu, aby se lehce zatnuly do nej-měkčích partií vaší duše. A pak zmáčkly.

Prvním kulkám bestie unikly. Vědomí mít se na pozoru před lidskými zbraněmi měly buďto naučené, nebo snad již vrozené. Tito vetřelci se narodili na Zemi a byli připraveni zlikvidovat všechny pozemšťany.

Vojáci však byli také vycvičeni, a lépe. Bezpo-četné simulace jim umožňovaly intuitivně odhadovat nevypočitatelné skoky nestvůr.

Jeden vetřelec dostal zásah. Exploze ho roztrhla a jeho odporné tělo se rozprsklo po celé chodbě.

„Do hajzlu![4]"zaklela Kozlowská a padla k zemi, jak krev vetřelce vytryskla všemi směry. Tato kyselina se dokáže propálit i nejlepším štítem, když jí máte na sobě hodně. Prohlédla dýmem před sebe. Hoši stále ještě stříleli, ale už se krčili u stěny. „Kolena a hlava!"křičela. „Kolena a hlava.“ Když jste vetřelce zasáhli do hlavy, zemřel a docházelo přitom k minimálnímu výtrysku kyseliny. Když jste se strefili do kolenou, dostali jste bestii na zem a měli jste velkou šanci zasáhnout hlavu.

Alexandra Kozlowská okamžitě zpozorovala, že bude mít dobrou příležitost jim to ukázat. Jedno monstrum bez pravé paže se rozběhlo a přískoky se přibližovalo podél zdi. Alexandra zvedla svoji zbraň a vyslala na ně dvě rychlé, ale dobře mířené střely. První minula a explodovala daleko za ním. Ale druhá přesně zasáhla levé koleno, roztříštila kloub a vetřelec se sesunul na podlahu.

Garciův následný výstřel s uspokojivým žuchnu-tím a měkkým zapraskáním vnikl do banánovité lebky jako kulka z M-80 do dýně.

Pod tímto vedením se hoši uklidnili a soustředili se na zbývající vetřelce. Plamenometčíci očistili klapající čelisti a pařáty dávkou koncentrované vysoké teploty a následně aplikovali kyselinoneutralizační sprej, aby mohli postupovat dál.

Kozlowská se v duchu usmála. Už zabili spoustu vetřelců, aniž by si třeba jen

zhmoždili palec na noze. „Dobrá práce, hoši, ale hlavně ať vám to nestoupne do hlavy. Nejtěžší úkol je teprve před námi - směr peklo.“

„Děláš, jako bychom to nevěděli!“ ozval se Mi-chaels.

„Tohle je pěkně hloupá tlupa vetřelců,“ nechal se slyšet Garcia.

„Nedá se říct, že by se vyznačovali vysokým IQ,“ připustila Kozlowská. „Ale to platí i o pěšácích, takže nechci vidět žádný lajdáctví. Pohyb! Zatím se nenalézáme v tak neznámém teritoriu.“

Existovala velká pravděpodobnost, že vetřelci jsou připraveni okamžitě zaútočit, takže by nebylo dobré, aby mužstvo usnulo na vavřínech. Nejlépe je využít adrenalinu a jiných podpůrných drog, dokud jejich vliv vrcholí.

Přeskákali přes mrtvá těla v tunelu a vykročili do tmy. Chodba se rozšířila a jejich reflektory osvítily komnatu.

Uprostřed jako nějaká bulva organického původu ze země vyrůstal „trůn“ - místo, v němž se uchovává mateří kasička a domov plodící královny.

Kozlowská už podobná místa v minulosti navštívila. To však neznamenalo, že by na ně byla zvyklá. Díra vypadala jako lůno smrti s výrůstky a pupečními šňůrami a slizem, který ač byl biologický, vypadal antiživotně. Každá buňka jejího těla se bouřila při pohledu, jenž se jí naskýtal. Jen díky výcviku, zkušenosti a odhodlání se jí podařilo přemoci instinktivní nutkání otočit se a dát se na útěk.

Sílená socha z tkáně vetřelců, posměch životu.

Jinak byla komora prázdná.

„Tak co?“ ozval se Michaels. „Kdepak jsou?“

Garcia vypadal tak zahloubané, že kdyby neměl helmu, určitě by se podrbal na hlavě. „Tomu nerozumím. Kde je ta zrůdná královna?“

„Asi lítá po hollywoodských zábavních podnicích,“ špitl jakýsi vtipálek.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekla rozhodně Kozlowská. „Vraťte se. Královna neopouští svou komnatu jen tak pro nic za nic/'

Michaels zavrtěl hlavou. „Podívej. Máme tady sud toho mateřího rosolu, jen ho narazit. Většinou se ten sajrajt spálí nebo vyletí do povětří a nezbyde nám nic.“ Popadl pípu s nádobou a namířil si to k bulvě. „Navrhuji natankovat hned teď a máme zajištěnou dobrou várku, i kdybysme ty bestie nedostali!“

„Michaelsi! Stůj!“ zaječela Kozlowská. „Nejsem si jistá, jestli nám ta sračka za to stojí. Určitě nemá takovou cenu, abychom kvůli ní museli zbytečně ris-

kovat. Nikam nepůjdeš - to je rozkaz!'[4]

Michaels se zastavil. Otočil se a oči mu hořely vztekem. Kozlowská v nich spatřovala účinky drogy a samčí pýchu. Tohle mi nedělej, zlato, říkaly ty oči. Nebuď tak zatraceně ochranářská.

„A! Miláček by se mohl polekat![4]' ozvalo se posměšně dětským hláskem.

„Co máte na senzorech?“ zeptala se Kozlowská.

Vojín vzhlédl od displejů před sebou. „Aktivitu, ale nijak blízko.“

„No tak, kapitáne. Už jsem mohl dávno čepovat!“

, Jo. Splníme normu a dostaneme extra dovolenku![4]'

Pořád se jí to nelíbilo. Ani za mák. Neznala však žádný rozumný důvod, proč by měla říci ne. A jestli Michaelsovi nedovolí, aby to udělal, ti ostatní pitomci to jistě označí za protekcionismus a ona jim to nebude moci vyvrátit.

„Tak dobrá, ale po vás ostatních chci, abyste ho kryli. A ty, Danielsi... půjdeš s ním.“

„Jasně,“ souhlasil bez námitek drsný chlapík.

Zatraceně, Petere. Proč mi tohle děláš?

„Vy ostatní se rozestupte do vějíře a hledejte nějaké další východy.“

Muži, vděční za to, že se něco děje, se okamžitě rozprchli po komnatě.

„Co myslíš, Garcio?“ zeptala se seržanta, zatímco pór. Michaels kráčel k bulvě. „Nevím, kapitáne. Je velmi nepravděpodobné, že by vetřelci nechali svoji mateří kasičku nestřeženou/'

Voják, který směřoval k jedné straně, zvedl oči od svých displejů. „Kapitáne, našel jsem spodní místnosti. Jsou to komnaty, a stejně velké jako-“

Poručík právě zavrtával do bulvy kohout napojený na několik uskladňovacích nádob s čerpadlem. Daniels si přehodil pušku přes rameno, aby mu pomohl s manipulací.

Prohlédnutí přišlo jako blesk z čistého nebe.

„Tohle není hlavní komnata! A jestli to není to, po čem opravdu pasou, pak je to-“

„Michaelsi! Danielsi!“ vykřikla Kozlowská. „Odstupte od-[4]'

Past!

Bulva se roztrhla jako břicho těhotné ženy. A z něho vylezlo dítě děsivé jako

smrt.

„Ježíši!“ vyjekl Daniels, uskočil a stáhl si pušku s ramene.

Vynořivší se vetřelec zaútočil s překvapivou rychlostí, ačkoliv ji Kozlowská měla možnost zaznamenat již mnohokrát předtím. Monstrum popadlo poručíka Michaelse za p.-že a vyzvedlo do vzduchu.

Vetřelec se skrýval uvnitř. Cekal na ně, až začnou tankovat.

Michaels vykřikl, jak byl v pařátech zvednut ze země. Druhé čelisti, z nichž odkapával sliz, narazily do speciálně vyztužené helmy a ta praskla.

Michaels znovu vykřikl.

Daniels automaticky vystřelil z namířené pušky.

Na vzdálenost pouhých několika metrů kulka nalezla svůj cíl Tím bylo torzo vetřelce. Střela utrhla z nestvůry velký kus masa a z vetřelce vytryskla krev. Druhé čelisti se znova zaťaly do Michaelsovy helmy, a dřív než se bestie skácela k zemi, stačily v ní vykousnout díru. Michaels také padl a Kozlowská jen bezmocně sledovala, jak krev vetřelce tryská dovnitř helmy jejího milence.

Přímo na tvář.

Ve vysílačce se ozýval děsivý křik, dokud kyselina vysílačku nezničila. Nesený pouze zatuchlým vzduchem však zněl ještě hrozivěji.

Kyselina tvář naleptala s neuvěřitelnou rychlostí. Připadalo jí to, jako by pozorovala zrychlený film nějakého pomalého procesu. Sžíraná kůže mizela a praskala pod lepkavými bublinami. Oči vřely a roztěkaly se.

Křik ustal.

Začala se ukazovat lebka a poté se kyselina pro-pálila i skrze ni, takže zcela usmažila mozek poručíka Michaelse.

„Nééééééé!“ volala Kozlowská. Popadla pušku a chtěla provrtat nestvůru kulkami.

Ruka na rameni jejího skafandru ji však zastavila. Garcia. „Nedělejte to, kapitáne. Zachovejte si autoritu,“ nabádal ji šeptem.

Vetřelec se ve smrtelných křečích zhroutil.

Spálené ostatky jejího milence pomalu mizely v tekutém ďábelském objetí.

„Zkontrolujte ho,“ řekla úsečně.

Proč jsem mu to nezakázala! Věděla jsem *přece, ze tu něco nehraje!*

„Je po něm,“

„Řekla jsem, *podívejte* se na něj!“ hulákala. „Jestli ještě není mrtvý, nechci, aby trpěl!“ Garcia přikývl. Přistoupil k oběma tělům a opatrně šťouchl do poručíka pažbou své pušky.

Kyselina smíšená s kouřící krví se proměnila v dásivou kalužˇ.

Propálila se podlahou a zanechala za sebou okousanou doutnající díru.

„Mrtvý.“

„Dobrá,“ řekla Kozlowská. Ucítila, jak ji sevřela kovová pěst sebeovládání a byla zase drsnou velitelkou. „Je tu další komnata a právě do ní teď půjdeme. A žádné další partyzánštiny, vy pitomci.“ Zhluboka se nadechla. „*Žádné* další hlouposti. Nebo přísahám při Bohu, že když vás nezabijou vetřelci, udělám to já.“

Četa v tichosti následovala navigační displeje ke svému cíli.

Kapitán Alexandra Kozlowská vystrčila jazyk, aby přijala další pilulku.

2

Spolkla ji i s hořkými slzami.

O tři roky později -Bagdád, IRÁK

Vítězství.

Jeho vůně visela ve vzduchu spolu s ustupujícím zápachem válečných ruin.

Vítězství.

Nadvláda.

Dokonalost.

Ve svých tepajících šlachách a v pulzující krvi cítil potřebu toho všeho. Cítil i potřebu davu shromážděného na stadiónu, netrpělivé dupání jejich nohou, volání a aplaus. Síla a vznešenost celého okamžiku doslova elektrizovala vzduch.

Nyní přišla chvíle elektrizovat jisté nervy. Polechtat pár citlivých bodů. Nakopnout několik neuronů.

Jack Oriander stál v přítmí průchodu. Venku nervózně přešlapovali jeho

soupeři a čekali, až činovníci oznámí zahájení závodu v běhu na sto metrů. On si připadal bezpečněji tady. Trpěl slabou agorafobií; to mu alespoň tvrdil jeho otec. On sám si tím nebyl tak jist, protože nepociťoval žádný *strach* z pobytu pod otevřeným nebem. Prostě měl jen raději, když kolem sebe cítil čtyři zdi.

Táta už je po smrti. Byl kapitánem ve válce Země proti vetřelcům a padl. Armáda neposkytla žádné detaily, ale rodina Orianderových o ně vlastně ani nestála. Ne když to souviselo s vetřelci.

Jack Oriander se napil chladné vody z papírového kalíšku, vypláchl si ústní dutinu a zase vodu vyplivl. Středovýchodní slunce pražilo jako o závod. Jack potřeboval mít vlhko v ústech, ale nechtěl, aby mu žbluňkalo v žaludku. Tělo měl natřené emulzí proti slunečnímu záření a včera i dnes si dával dobrý pozor, aby dost pil a „nacucal“ se před závodem. Ve svých dvaceti letech byl v naprosto špičkové kondici. Jeho svaly trénované a vyživené v lowě zpívaly zdravím a rychlostí. Běhal už za juniory na gymnáziu a nyní, když se život pozvolna vracel do normálních kolejí, startoval za lowskou univerzitu. Země -stejně jako Jack - ztratila kvůli válce a rekonstrukci dost času. Ale když je člověk mladý, čas pro něj tolik neznamená. Připadalo mu, že toho má hodně za sebou a hodně před sebou. Ačkoliv všude kolem sebe vídal lidi s pleší či s vráskami kolem očí, představa, že jednou bude jako oni, mu připadala absurdní.

„Dnes vyhraj, zestárni zítra,“ říkával mu trenér Donnell a očima se do Jacka zavrtával jako nějakými lasery. „Spoléháme na tebe, Jacku. Věříme, že o nás dáš světu vědět.“ To od prošedivělého postaršího muže slýchal na tréninku denně.

Necítil ale odpovědnost pouze vůči němu.

Napětí bylo tak husté, že by se dalo krájet. Jackovy nervy byly napjaté jako struny houslí. Věděl, že jestli se mu má dostat nějaké pomoci, musí ji získat hned teď Kolem boků měl lehký pás ze syntetického materiálu v barvě kůže. Jack rozepnul suchý zip kapsy a vytáhl malinkou lahvičku. Čerstvou. Nejlepší je používat vše čerstvé, říkávala vždy jeho matka, a ačkoliv si Jack nebyl jistý, jestli to platí i v tomto případě, jeho nutkavá pověrčivost jej přiměla, aby použil novou lahvičku, přestože měl v zavazadlech jednu zpola plnou.

Jack rozlomil bezpečnostní pečeť a vysypal pilulku.

Ksakru, proč ne?

Vyklepal si do dlaně ještě jednu, rychle zašrouboval víčko a zbytek zastrčil do pásu; upravil si na svou postavu až dost velký dres zastrkaný do trenek.

Pohlédl na tabletky. Byly sytě zelené, zdánlivě prostoupené stříbrnými jiskérkami.

Na chvíli v duchu uslyšel otcův hlas. „Věř mi, Jacku. Ve skutečnosti v sobě máš všechny drogy, které potřebuješ. Nejdříve se je nauč využívat, než sáhneš po dalších/' Ale jako vždy jej zahnal a namísto toho naslouchal hlasu trenéra. „Říkám ti, Jacku. Musíš udělat všechno pro to, abys *vyhrál“* Jack si vsunul obě tobolky mezi rty. Vzal papírový kelímek a tím málem vody, co v něm zbylo, je spláchl do žaludku. Nechtěl mít v sobě příliš mnoho tekutin. V tom spočíval celý trik. Otec si vždy zakládal na vyváženosti. Jing a Jang. Nyní je mrtev. Takže pokud to, co Jack právě spolkl, nakloní váhy trochu na jeho stranu, co na tom?

Xeno-Zip.

Neoficiální název: Oheň.

Výrobce: Neo-Pharm.

Skvělá věcička.

Bral Oheň od chvíle, kdy se prvně objevil na trhu. Ptal se na to trenéra a ten si jen v rychlosti přečetl etiketu. OBSAHUJE POUZE PŘÍRODNÍ SLOŽKY. To trenérovi bohatě stačilo. Hlavně, že v tom nejsou žádné steroidy. Ne že by snad proti steroidům něco měl. Považoval za dobré cokoliv, co mohlo závodníkovi dodat trochu té síly navíc. Posuzovací komise jsou dnes mnohem liberálnější.

Navíc to nebylo nic horšího než pár šálků kávy po ránu. Alespoň to tvrdila reklama.

Jack to nijak nepit val. Okamžitě ale zjistil, že po spolknutí pilulky není pouze pozornější a sebevědomější, ale že se zlepšují i jeho atletické schopnosti. Koncentrace, agilita, koordinace: vše vyskočilo do vyšších úrovní. Nešlo jen o to, že se cíízl lépe. Oheň mu dodával rychlost, větší šmrnc.

Oficiálně se udávalo, že substance je vyráběna z mateří kasičky vetřelci královny matky.

Kolovaly však zvěsti, že k tomu používají rozemletá těla vetřelců zbylá z války.

Jackovi to bylo fuk. On měl pilulky rád. Žár, kterým rozšiřovaly duchovní obzory, byl jen šlehačkou na dortu. Jackovi šlo především o sportovní výkonnost, kterou mu dodávaly.

Nyní čekal, až tento žár vzplane. Naslouchal zvukům venku a občas si rukou zastínil oči a zamžoural do světla.

Stadión byl honosným důkazem úspěšné rekonstrukce Země. Zázrak zrozený z nových technologií a architektury. Spousta společností se spojila ke sponzoringu stavby. A nebyly to žádné směšné částky. Velké prachy. Trubkovité

sbíhání linií a dokonalost nových pevných slitin, koncentrovaných kolem tradiční sportovní arény, v níž se snoubí staré s novým. Hlídkové balóny a zeppelinovitá vznášedla visely ve vzduchu s naježenými anténami a množstvím mediálních senzorů. Tento sportovní stánek se jmenoval Aréna humanity a soutěž, které se Jack Oriander účastnil, se jmenovala Hry dobré vůle.

Teď, když Olympiáda padla spolu s většinou staré dobré matičky Země, muselo se s něčím začít. S něčím, co by sjednotilo lid, s něčím, co by oslavilo nové lidstvo a odpoutalo civilizované mozky od děsivé minulosti.

Mnohem příjemnější konflikt mezi národy.

Upřímné soutěžení atletů.

Jack Oriander se mírně vyklonil na slunce. Cítil před sebou povědomý pach lidstva. Cítil popcorn, hot dogy, rozlité pivo a vzruch. Teď se chtěl stát středem pozornosti lidstva on. Panečku, to bude něco.

Ucítil, jak mu droga olízla nervy a zamrkal.

Ach!

„Hej! Oreo! Pospěš si na start!“ houkl na něj Fred Straton. Straton byl další soutěžící ze Států. Měl ostře řezané rysy a byl štíhlý jako Oriander, až na to, že měl úhledně ostříhané blond vlasy namísto černých. Urostlý mladý muž. Jak jazyky Ohně zaostřily Ori-anderovy smysly, ucítil přítelův citrónový deodorant a mastek na ruce. Nasál závan hroznového džemu, který měl k snídani spolu se štiplavým zápachem Gatorady. „Už bysme se měli řadit!“

„Eh... jo, jasně.“

„Hej, člověče. Neni ti něco?“

„Ne. Proč?“

„Nevím. Já jen že... máš nějaký divný oči.“

„To... to na mě asi působí to slunce. Proto jsem taky zůstal až do poslední chvíle ve stínu.“

„A co ty ruce? Nějak se ti klepou.“

Oriander zvedl ruce. Líbilo se mu, že cítí, jak mu v nich proudí zvláštní krev. Ohnivá krev.

Ale ještě nikdy se mu po Ohni netřásly.

„Člověče, hádám, že jsem asi trochu nervózní!“

„To jsme všichni.“

„Budu v pohodě. Dej mi vteřinku.“

„Jasně. Ale já ti jí dát nemůžu. Rozhodčí už si olejujou startovní pistole/' Poplácal přítele po zádech. „To bude dobrý. Zhluboka se nadejchni. Jsi jen několik kroků od stovky.“ Luskl prsty. „Takhle rychle bude všechno za námi a půjdeme oslavovat, co?“

„Jo. Jasně.“ Jack se usmál.

Fred měl pravdu. Měl by sebou pohnout. Viděl hemžící se závodníky, kteří se nejen řadili, ale jak už se zasouvali na své startovní posty.

Ale slunce nejenže hřálo, ale svítilo neuvěřitelně jasně, až příliš jasně. Ještě nikdy předtím ho Oheň *takhle* nenabudil. Připadal si, jako by mu byl právě nadělen teleskopický zrak. Takové neuvěřitelné rozlišení!

Možná si přeci jen neměl brát dvě pilulky.

Jack Oriander vypjal hruď, přemohl rezavé mrazení v páteři a vykročil ke svému postu.

Když se zasouval na místo, dostal od Freda signál, že všechno je OK. „Do toho, Oreo. Ukážeme jim, budou čubrnět, jak jim americký kecky nakopou prdel.“

Jack se pousmál a zamával mu. Zasunul nohy do kovových třmenů, opřel se o klouby rukou. V uších mu začalo bzučet, jako když zesilovač chytí zpětnou vazbu. Nastražil uši v očekávání výstřelu ze startovní pistole. Cílová čára se před ním vlnila jako nádherný sen.

Sláva. Úspěch.

Vítězství.

Burácení publika utichlo.

Ale nářek v jeho uších se proměnil v řev.

Co to-

Chemický nával zasáhl Jacka Oriandera jako Tho-rovo kladivo. Roztavená energie se mu vlévala do svalů a v mozku mu vybuchl blesk. Signální pistole vystřelila a jeho nohy odpověděly, jako kdyby na tento okamžik čekaly celý život. Vystřelily ho vpřed a hnaly ho jako kulku hlavní pušky. Najednou už nebyl Jack. Cítil atomy explodující v jeho vazech, cítil, jak celou jeho bytost prostupuje nějaká kosmická síla.

Byl Bůh!

Obecenstvo šílelo.

Tlampače hřměly udiveným křikem komentátora. „Neuvěřitelné! Jack Oriander z USA doslova spaluje závodní dráhu!“ V jeho tváři se zračil výraz bezbřehého odhodlání a z čela se mu řinuly potoky potu. Jeho nohám jakoby narostla křídla. Vzduch kolem něj proudil jako divoká řeka a odhodlání zvítězit v něm vykvetlo do žhavě bílého jasu.

Metry ubíhaly jako blesk.

Jack Oriander přeběhl cílovou čáru s obrovským náskokem před ostatními. Jeho nohy byla jen kmitající změť a jeho mysl žhavá jako rozžhavené vlákno v megawattové žárovce.

A Jack Oriander běžel dál.

Publikum na stadionu a miliony televizních diváků nikdy nezapomenou na ty detailní záběry.

Ruce Jacka Oriandera pumpovaly.

Jeho nohy dusaly po trávníku mimo dráhu jako palice Johna Henryho.

Jeho oči zíraly kamsi do dálavy šílenství.

Zdálo se, že mladý atlet z lowy není spokojen s předstižením stávajícího světového rekordu v běhu na sto metrů o čtyři sekundy. Jako by se chtěl dychtivě pustit do dalšího závodu, který nevnímal nikdo jiný nežli on, přeskočil cílovou čáru, v několika okamžicích zdolal vzdálenost mezi okrajem běžecké dráhy a stěny, přičemž mu rozum i soudnost shořely vzplanutím mozkové kůry.

Prorazil příčku z vlnitého plastu.

Až ocelový nosník za ní zastavil jeho šílený běh.

A krev...

Krev byla *všude*.

Od hyen z médií je možno zakoupit pirátské vi-deopásky s celým incidentem. Jsou na nich vidět cáry kůže, tepen a chomáče vlasů utržených z uhánějícího těla a houpajících se na okrajích roztříštěné plastové příčky spolu s chuchvalci tkáně a sražené krve. Je na nich vidět zbytky zdeformovaného těla, ležícího s rukama v bok pod nelítostným světlem reflektorů, jako po nehodě, při které byla oběť přejeta tankem.

A když se na tyto pásky podíváte ještě pozorněji, všimnete si, že lékař vytahuje cosi z Orianderova krví potřísněného tělního pásu a strká si to do kapsy.

Xeno-Zip. 3

Slunce příjemně a něžně

svítilo na základnu námořní pěchoty Quantico ve Virginii. Slunce nebylo v těchto dnech příliš obvyklým jevem, protože v atmosféře stále visely mraky a počasí bylo už od invaze celkově podivné. Plukovník Leon Marshall měl závěsy ve své kanceláři doširoka roztažené, aby dovnitř mohlo pronikat teplo.

Seděl za stolem, před sebou průhledné desky s výtiskem hlášení.

Zrakem přelétl úhledně shrnutá fakta a čísla a s příjemným pocitem očekávání se sám pro sebe usmál. Neuvěřitelné.

Naprosto úžasné.

Síla pro dříve slabé, moc původně neschopným, to je opravdu opojný materiál. Na krátko ostříhaný plukovník dostal pozitivní závrať z možností, které se mu otevíraly.

Digitální budík na jeho stole se tiše přehoupl přes 11:00. Generál je přesný člověk. Bude tu každou chvíli. Plukovník Leon Marshall chystal tuto názornou ukázku již od sedmi nula nula dnes ráno a všechno bylo připraveno. Nyní si mohl na chvíli vydechnout, uvolnit se a vychutnat si vyhlídky, které před sebou viděl, svou zářnou kariéru a samozřejmě i budoucnost zubožené vlasti, jež se snažila vybudovat přiměřenou obranu zároveň s celkovou rekonstrukcí měst a oživením ekonomiky.

Právě hrozilo, že na digitálním budíku naskočí jiné číslo, když se jeho interkom rozezněl a ozval se nosový hlas jeho sekretářky.

„Plukovníku, je tu generál Burroughs.“

„Výborně.“ Plukovník Marshall lehce plácl do stolu a vstal. „Pošlete ho dovnitř.“

Dveře se rozestoupily a podsaditý generál Del-more Burroughs vstoupil s očima těkajícíma na všechny strany jako zaměřovače útočných děl na podvozku. Zastavily se na Marshallovi a pod věcným, oficiálním výrazem probleskl náznak přátelství. „Leoně.“ Natáhl svou baculatou dlaň. Generálův stisk byl pevný a

jistý.

„Generále Burroughsi. Mockrát děkuji, že jste přišel.“

„Jestli se nemýlím, ve své zprávě jste použil slova ‚urgentní' a ‚maximální důležitost[4]‘, plukovníku. Na taková slova obvykle reaguji promptně. Ale jistě víte, že jsem velmi zaneprázdněný Člověk.“ Jeho oči jakoby zkameněly. „Doufám tedy, že neplýtvám časem.“

Generál Delmore Burroughs byl podsaditý černoch s lysinkou nad prošedivělými spánky. Měl široké nozdry a hluboký, sytý hlas. Notně čpěl bílým rumem a aviváží své uniformy. Na funkci generála se vypracoval tím, že se s ničím nepáral a toho si Marshall vážil. Kdyby to byl člověk, který vyznává nějaká motta, pak by to jeho znělo „Účel světí prostředky[44]. A právě proto ho plukovník Marshall potřeboval zainteresovat do svého projektu.

„Nejsem z těch, kteří by plýtvali drahocenným časem svých nadřízených, to mi věřte,“ řekl Marshall. „Ale víte co - když se vám bude zdát, že je to mrhání časem, můžete na víkend použít moji lyžařskou chatu ve Vermontu... sakumprásk se vším všudy.“

Generálovy oči zazářily. Na rtech mu *zahrál* úsměv. Poté zavřel ústa a vrátil se mu obvyklý strohý výraz. „Férový obchod.“

„Výborně. Takže se usaďte, napijte se kafe a dejte si doutník. Celá ukázka bude trvat jen pár minut, ale předtím vám chvíli budu mazat med kolem úst.“

Generál se nepokrytě zasmál. „Doutníky? Kde sháníte doutníky, plukovníku?“ Posadil se.

Marshall postavil kouřící šálek kávy vedle generálova lokte. Poté z jednoho šuplíku vytáhl skříňku na doutníky značky Smith y Ortegas. „Pomalu začínají s výrobou a mé zdroje získaly to nejlepší z první várky.“

Generál několikrát převalil doutník v ruce a přičichl k němu. „Víte, vojáku. Je to už tak dávno, co jsem něco takového měl, že mě to snad samou rozkoší zabije.“ Uchichtl se, vzal si štípátko, které mu Marshall nabídl a s téměř uctivou vážností odstranil jednu špičku doutníku. „A teď k věci. Co přesně se vám honí v té vaší spiklenecké hlavě?“ Strčil si doutník do úst a dovolil Marshallovi, aby mu ho zapálil. Slastí skoro obracel oči v sloup.

„Generále, vzpomínáte si na ten nešťastný incident minulý týden s tím hochem z lowy na Hrách dobré vůle?“

„Jistě. Vybojoval pro Ameriku světový rekord. Pravděpodobně na mnoho let dopředu.“ Potáhl. Vypustil kouř. „To, co se mu přihodilo, bylo ale smutné.“

„Generále, věděl jste, že v tom hrály jistou roli drogy?“

„Nesmysl. Toho kluka přetáhl přes čáru dobrý americký talent a ocelové svaly.“

„Vy jste nečetl výsledek pitvy? Oriander měl v krvi Xeno-Zip.“

„Xeno-Zip? Oheň? Cože, ten pitomý životabudič, co teď začínají prodávat v každém krámu? Marshalle, pravděpodobně měl v sobě i kofein a spoustu starého dobrého testosteronu. Na těchhle pilulkách není nic tak zázračného. Sakra, vždyť jsem jich sám pár ozkoušel. Trochu mě to nakoplo, ale zas tak žhavé to nebylo. Určitě nic, co by mi pomohlo vyhrát závod!“

„To říkají všichni. Ale já jsem prozkoumal mediální zprávy za poslední měsíce. A potom jsem zadal hochům od biochemiků, aby provedli takové rychlé testy. Dospěl jsem k jistým neuvěřitelným závěrům.“

Dal generálovi čas, aby mohl vydechnout poslední obláček dýmu a opatrně mu podal plastové desky. Generál Burroughs zavrčel. Něco popuzeně zamumlal a zašmátral v kapse pro úzké brýle na čtení, které si nasadil. Očima chvíli provrtával papír v deskách, ale nakonec jen pokrčil rameny a vrátil je Marshallovi.

„Dám to svému vědeckému týmu, aby to prostudovali a prověřili. Já z toho bohužel příliš moudrý nejsem.“

„To je v pořádku, generále. Sám jsem si toho většinu musel nechat podrobně vysvětlit. Je to jen pár odborných výrazů, nějaká fakta a čísla, která dokládají skutečnost, že jsem dospěl k něčemu velmi závažnému.“

„Dobře, plukovníku, ale já stále netuším, co tím sledujete.“ Generál odklepl popel z doutníku a nechal jej dýmat na popelníku. Složil si ruce na hrudi. Jasné znamení netrpělivosti. Bylo na čase přistoupit k jádru věci.

„Jste obeznámen s tím, co slouží jako aktivní in-gredient Ohně, generále?“

„Jistě. Oficiálně to má být mateří kasička královny vetřelců. Ve skutečnosti je to trochu složitější. Je to mateří kasička s pár kapkami extra MK královny matky. Ta všechna pochází z jednoho zdroje - od královny matky, která byla zničena atomovým výbuchem. Nikde jinde ho není možno získat. Minimální množství této směsi má pozitivně povzbuzující účinek na lidskou nervovou soustavu.“ Doutník zůstal na popelníku. Vyhasl. Generál si toho nevšímal.

„Správně. Nicméně, dokonce i při tomto minimálním množství výrobce, společnost Neo-Pharm, zjistil, že mu běžná MK dochází. *Začali* ji vyrábět synteticky, a to se smíšenými výsledky. Stále potřebují pár molekul mateří

kasičky královny matky, aby prostředek fungoval.“

Generál se zazubil. „Dobrá. Nijak zvlášť mě nepřekvapuje, že jim MK dochází. Vždyť jsme většinu těch hnusných brouků vyhodili do povětří![4]“

„Přesně tak, a navíc jsme to zvládli na výbornou - a ještě *lépe* se nám daří rekonstrukce. Ale to nás, jako armádu, přivedlo do poněkud prekérní situace, nemám pravdu? A zajisté vám ani nemusím dávat žádné seznamy čísel a faktů, abych to potvrdil. Teď, když je nepřítel víceméně poražen, všechny vládní peníze tečou do rekonstrukce nebo do vesmírných projektů. Teď, když armáda splnila svůj úkol, je to stará obehraná písnička. Žádná úcta. Nemáme dostatek peněz, abychom se mohli vyvíjet a zůstat na úrovni.“

Šedé oči sršely vztekem. Toto bylo bolestivé téma pro každého důstojníka. Generál návnadu spolkl. Marshallovi už stačilo pouze ho vytáhnout na břeh.

„Veřejné mínění je také silná protiválečná mašinérie. Myslím, že to je způsobeno historickou nedůvěrou k moci. Média mají sklony uvažovat v tom smyslu, že pokud má armáda v době míru příliš mnoho financí, postaví se na odpor a technicky převezme vládu. Takže dochází k extrému. Armáda slábne. A když nás vlast začne znovu potřebovat, uvrhne nás do boje zcela nepřipravené a my jsme zákonitě poraženi. To *je* doložitelné dějinnými událostmi, generále.“

Generál přikývl a ve tváři se mu zračil vztek. Zvedl doutník z popelníku a vsunul si ho do úst. Marshall mu ho s radostí znovu zapálil.

„Co s tím můžeme dělat?“ pokračoval. „Nemáme fondy na to, abychom stavěli nová, lepší zařízení. Takže, proč nepostavit nového, lepšího vojáka?“

Generál Burroughs na něj podezíravě zamžoural. „Jak? Syntetika? Kybernetika? Pomocí manipulace DNA? Ale i to stojí spoustu peněz, Marshalle?“

Stařík nevystihl sled jeho argumentů. To byl Bur-roughsův hlavní problém. Občas byl trochu natvrdlý, trochu paličatý. Ale když jste jej, stejně jako býka, správně nasměrovali, stačilo se jen přidržet ocasu a on vás dotáhl tam, kam jste chtěli jít. Právě proto Marshall uspořádal tuto malou exhibici, ve které hrálo hlavní roli „show“.

Marshall se usmál. „A co kdyby to šlo udělat jen za pár babek na hlavu, generále?“

Generál Burroughs se hlasitě rozesmál. „Houpejte si někoho jiného, plukovníku.“ Vyfoukl silný oblak dýmu. Očividně Marshallovi nedůvěřoval.

Plukovník se podíval na svůj náramkový chrono-metr. Herci v této hře už

budou pomalu připraveni. „Generále, kdybyste se obtěžoval vyjít na můj balkón, je tam přichystáno něco, co bych vám za pomoci několika mužů z mé roty velmi rád ukázal.“

Burroughs pokrčil rameny. „Už jsem tady. Vykouřil jsem váš doutník. Vyslechl vaše zajímavé nesmysly. A musím říci, že jste musel využít dost vládních prostředků na to, abyste svůj výzkum uspořádal. Takže mám dojem, že jste mě uvedl do pozice, kdy nemám příliš na výběr.“ Vytáhl hořící doutník a nevrle jej namířil k plukovníkovu nosu., Ale něco vám povím, plukovníku. Rád bych viděl nějaké pořádné ospravedlnění takového utrácení peněz daňových poplatníků.“

„Přirozeně, pane.“ Marshall vstal a dopochodoval ke stěně úhledně ověšené vojenskými mementy, zbraněmi a výstrojí. Sundal z ní dva elektronicky posílené triedry a jeden podal generálovi, načež mu pokynul k šoupacím skleněným dveřím a k otevřenému prostoru za nimi.

„Pojďte, generále. Teď něco uvidíte.“

„Balkón“ bylo ve skutečnosti jen rozšířené mezi-podlaží požárního schodiště spojujícího několik budov v nově vystavěném areálu kanceláří, kasáren a skladišť, jež tvořily tuto část základny Quantico.

V dáli na obzoru visely černé mraky. Schylovalo se k bouři. Momentálně na Zemi nic neobvyklého. Marshall se při tom pomyšlení neznatelně otřásl. Tyto bouře se přibližovaly rychle. Temné bataliony počasí, fantómové, kteří tu zůstali po válce. Ale na demonstraci účinku drogy čas bude.

Marshall si vzal ze stolu vysílačku.

Oba důstojníci došli až na okraj balkónu. Marshall se opřel o zábradlí a ukázal na nádvoří pod nimi. Několik metrů od nich se hemžila skupinka vybraných vojáků, kteří neměli nic na práci.

Generál zavrčel. „Vypadá to, že se tam flákají!“

„Když namíříte svůj triedr k tomu osamělému vojákovi tam v rohu, pane.

Generál Burroughs si odkašlal. Ale vsunul si doutník do koutku úst a pozvedl triedr s prsty zkušeně točícími zaostřovacím kolečkem. „Vypadá jako obyčejný pěšák. A jak ho tak pozoruju, tak je to pěkný ňouma,“

Marshall také pozvedl dalekohled a podíval se. Ano, stál tam! Ubohý hoch vypadal stejně ztraceně a roztržitě jako vždy. Neohrabaný. Přitroublý. Velký ohryzek, malinký mozek. Plukovník Marshall byl sběratelem kulturních pozůstatků z poloviny dvacátého století a vzpomněl si na jednu loutku Edgara

Bergena. Právě tu mu tenhle chlapík připomínal.

Mortimer Snerd.

„To je vojín Willie Pinnocka. A pokud mohu říci, tak váš úsudek byl dost přesný. Vojín Pinnocka prolezl přijímačem s odřenými zády. Má pomalé reflexy a nízké IQ. Sotvaže *zvládá* rajóny a službu v kuchyni... ale zvládá je, což je jediný důvod, proč prošel.“

„A co je tedy na tomhle vojínovi tak zvláštního?“

„Vydržte chvilku a uvidíte.“ Marshall zapnul vysílačku, kterou si s sebou vzal. „Desátníku Glene. Slyšíte mě?“

Ve vysílačce to zapraskalo. „Příjem. Slyším vás, plukovníku.“

Marshall ukázal do místa, kde desátník stál v pozoru na nějaké bedně a mával na ně. „Náš rozhodčí, generále.“ Znovu přepnul kanál. „Desátníku. Můžete zahájit ukázku/'

„Provedu,“ zachrchlalo to ve vysílačce.

Oba triedry se zvedly.

Desátník Glen, dobře stavěný muž, který vypadal dobře dokonce i v pracovní uniformě, pokynul k vojínovi stojícímu na jedné straně nádvoří. Pin-nock však nereagoval.

Glen mu dal znovu signál.

Nic.

Generál Burroughs zvedl obočí.

Kruci, pomyslel si Marshall. Jestli ho to nepustí, tak jsem v háji. „Co je s tím vojákem?“ zařval do vysílačky.

„Zase se ocitl ve svém světě, pane.“

„No tak ho z něj pěkně rychle vytáhněte a začněte s představením. Pan generál na to nemá celý den.“

Glen řekl pouze „provedu“ a rychle si to namířil k vojínu Pinnockovi, který se vznášel někde v oblacích. Poplácal troubu po rameni, vycenil na něj zuby jako klasický, šílený armádní instruktor a Marshall ani nepotřeboval triedr, aby viděl, jak Pinnock poskočil, trhl sebou a přihrbil se. Vojín pokývl hlavou a Glen se vrátil do role pozorovatele.

Pinnock měl svěšená ramena. Působil váhavě a přinejmenším vystrašeně z toho, co ho čeká. Nicméně sáhl do kapsy své pracovní uniformy a něco z ní

vytáhl.

„Přibližte si obraz, ať vidíte, co to má v rukou, pane," pobídl Marshall.

„Lahvičku toho preparátu... Xeno-Zipu,"

„Ano, pane, přesně tak."

Pinnock se viditelně zhluboka nadechl. Obrátil se čelem ke zdi, jako kdyby dělal něco nepřestného, a roztřesenou rukou si prohrábl nakrátko ostříhané blond vlasy. Otevřel lahvičku Ohně, vysypal z ní tři tablety a bez pomoci vody je spolykal.

Ztuhl a viditelně se otřásl.

„Nezdá se, že by se zvlášť dobře bavil, plukovníku."

„Ne, pane. Mohu vám poskytnout krátký profil jeho osobnosti? Pinnock je krotký hoch s minimálním kvocientem agresivity. Má velmi nízkou hladinu adrenalinu; nenaštve se, ani když ho ostatní vojáci pošťuchují. Obvykle ho ale nechávají na pokoji, protože za ně vykonává všechny nechutné služby/'

„Bez donucování?" „Alespoň mi nikdo nic takového nehlásil." Marshall pohlédl na své hodinky. Zvýšená dávka u figu-ranta je správná, protože je třeba urychlit proniknutí chemikálií do krevního oběhu. Poslední, co potřebuje, je netrpělivý generál. Výsledek se musí dostavit co nejdříve, nebo Burroughs udělá čelem vzad a odejde. Minuta po požití. To bude akorát.

„Glene. Přistupte k dalšímu kroku."

„Provedu," vyštěkla vysílačka.

Plukovník dal znamení skupince mužů. Volně se seřadili a pochodem vyrazili k osamělému vojínovi jako parta rozmrzelých řidičů kamionů kráčících ke svému manažerovi. Byli to podsaditi hoši se svaly jako skála od neustálého výcviku a drilu. Marshall slyšel, jak mezi sebou žertují. Neměli žádné zbrané, jenom pěsti. Přesně tak to Marshall naplánoval. Nechtěl, aby se Pinnock nebo kdokoliv jiný doopravdy zranil. Nějaké ty modřiny a škrábance nevadí, ale nic víc. Krev na trávníku vždy příliš rozbouří emoce hráčů.

Navíc tato kasárenská kápa čeká něco, s čím možná vůbec nepočítají.

První ze skupiny, hora masa, přišel k Pinnockovi, popadl ho za rameno a otočil jej. Udělal nechutné gesto a utrousil pár sprostých nadávek. Pinnock neudělal nic. Přistoupil další z vojáků a hrubě do vojína strčil. Pinnock udělal krok zpět a ani nyní nereagoval, ani se nepřikrčil, což bylo dobré znamení.

Potom se další voják prodral za něj a padl na všechny čtyři. Urostlý Pecs

udělal krok vpřed a prudce do Pinnocka strčil. Ten se svalil na zem. Nejmenší z mužů, drobounký voják s krysí tváří, přistoupil a uštědřil vojínovi podlý kopanec do zadnice. „Co to má sakra znamenat?“ čertil se generál. , ‚Tohle j e ab s urdní!"

Marshall Zkoprněl. Už by se měla dostavit nějaká reakce. Bude to všechno nakonec jen směšné fiasko?

Mužíček s krysí tváří se ušklíbl a nakročil se k dalšímu kopanci. Tentokrát však po kopnutí neodstoupil od své oběti a jeho škleb se proměnil v děs.

Něco prasklo. Ozval se výkřik a krysí ksicht byl obloukem odhozen dozadu. Narazil do vlnitého plechu na zdi kasáren a zanechal za sebou krvavou stopu, jak se knockautovaný svezl k zemi.

Vazouni všichni o krok ustoupili.

Vojín Pinnock vyskočil na nohy.

„Panenko skákavá,“ ulevil si generál Burroughs.

Pinnockovy oči vypadaly jako žhavé uhlíky.

„Tři tablety syntetické verze Ohně,“ informoval jej věcně Marshall. Přiložil si vysílačku k ústům. „Ou-kej, Glene. Nařidte hochům, ať vojína zpacifikují,“

Desátník vydal rozkaz. Muži vykročili vpřed, ale tentokrát již vypadali mnohem nejistěji. To, čeho byli svědky, je pravděpodobně trochu vylekalo. Přesto to ale byli dobří vojáci, kteří poslouchají rozkazy.

Přibližovali se k Pinnockovi ze všech stran.

Byla by to sice báječná rvačka, ale jich je osm silných hochů, takže Pinnocka pouze povalí na zem, dají mu pouta na nohy a svěrací kazajku a počkají, až ho příval energie opustí.

„Podrobili jsme celé mužstvo genetickému vyšetření a ukázalo se, že Pinnock je na účinek drogy nejcitlivější,“ vysvětlil Marshall. „Samozřejmě, že nikdo nechápe, co se vlastně děje, nebo co se bude dít. Někdy se zdá, že to vůbec nezabere. Pinnock je nejvhodnější vzorek, nemyslíte, pane?“ „Stojí proti přesile... ale to, co se s ním stalo?“ přemítal nahlas generál. „To je neuvěřitelné!“

Triedr nahoru. Spodní čelist dolů. Nezměnila se pouze mužova povaha a postoj. Jeho celá fyziognomie vypadala - jako vyměněná. Pod uniformou mu hrály doposud ochablé svaly a v ostře řezaných rysech se zračila nenávist a odhodlání. A ty planoucí oči...

Pinnock popadl prvního z mužů a bleskovou rychlostí jej vrhl zpět, takže porazil dalších pět vojáků.

...ty planoucí oči. Tvář měl pokroucenou zlobou a nenávistí.

Z Mortimera Snerda byl najednou Superman...

„Neuvěřitelné," vrtěl hlavou generál Burroughs, jako by četl Marshallovy myšlenky. Vůbec netušil, že...

Pinnock nedal ostatním ani na chvíli šanci se vzpamatovat. Zaútočil, kopal kolem sebe a máchal rukama jako mlátička. Do vzduchu tryskala krev, následovaly výkřiky a chroptění.

Možná ty pilulky neměl brát *tři*...

Glenův hlas hřměl ve vysílačce, ale ta byla téměř zbytečná. Marshall slyšel, jak zdola z nádvoří zoufale volá.

„Plukovníku! Pinnock se vymkl naší kontrole!"

Pinnock vyskočil na záda velkému Pecsovi a uchopil ho za krk. Habán Pecs se ho snažil shodit, ale Pinnock se na něm pevně usadil jako starý mořský vlk. Šílený voják popadl jeho hlavu a otočil jí, až se napnuly šlachy na krku. Následovalo hlasité *chřupnutí!*, výron krve z artérie a obrovský muž se se zlomeným vazem skácel k zemi, hlavu téměř oddělenou od krku.

Při pohledu na to posedla ostatní vojáky hrůza. Krvavý konec jejich druha je přiměl se otočit a dát se na útěk.

Pinnock se šklebem posmrtné masky dva z nich zachytil a narazil jim hlavy proti sobě. Dohnal dalšího a srazil ho k zemi, kde ho pěstmi roztlouk! na fašírku.

Asi jsem neměl vybírat vojáka s takovým pochopitelným zadržovaným odporem.

Vysílačka znovu zachraptěla. „Plukovníku! Nezvládneme ho. Potřebujeme pomoc ozbrojených vojáků. Jsme-"

„Ach bože!" zvolal generál. „Je za ním!"

Sílený útočník, jenž kdysi býval krotkým vojínem, skočil na svého desátníka, vytrhl mu vysílačku z ruky a tloukl jej tvrdým plasto-kovovým předmětem do obličeje, až mu z něj nadělal krvavé cáry.

Plukovník Marshall dlouho neotálel pozorováním. Na dalším radiovém kanále přivolával pomoc. *Ozbrojenou* pomoc. Před zahájením ukázky neměl sebemenší náznaky, že by se mohla vymknout kontrole do takové míry.

Na nádvoří se přihnali dva ozbrojení vojáci. Jeden třímal samopal, druhý granátomet.

Přestože Pinnock v palbě, která následovala, utrpěl zásah kulkou a ztratil část paže, nějakým způsobem se mu podařilo vyrvat vojákovi samopal z rukou a okamžitě jím obě posily zabít.

Plukovník Marshall s úděsem sledoval, jak se uprostřed té zkázy pomalu kolíbá krvácející, chemicky nadopovaný maniak, který jako vítězný gladiátor v aréně přehlíží své oběti - a hledá císaře...

„Kristepane!“ zvolal generál Burroughs. „Dívá se na nás!“ ... a *nečeká* pochvalu.

„Generále. Rychle. Zpátky do kanceláře!“

Už při prvních krocích jim nad hlavou prosvištěla dávka kulek; Marshall byl zasažen odlétajícími stře-pinami betonu. Shrbeni proběhli dveřmi do kanceláře a skla balkónového okna explodovala. Burroughs se ukryl za stolem a Marshall přiskočil ke zdi se svými zbraněmi. Strhl z držáků dva nabité poloautomatické hypersamopaly a jeden hodil generálovi.

„Už jsem z toho spoustu let nestřílel!“ zaúpěl Burroughs.

„Tak mě sledujte!“ Marshall zbraň odjistil. Přeběhl za nadouvající se závěs, skryl se a vyslal salvu na přibližujícího se maniaka. Žádný zásah, ale alespoň dostal zbraň do ruky. Skrčil se, jak se dveřmi přihnala další sprška kulek a rozmašírovala zeď s diplomy a obrazy. Marshall ustoupil a vyslal další dvě dávky.

Následovalo ticho a Pinnock vkráčel dovnitř opravdu jako Superman. Svíral samopal a jeho škleb vypadal jako rána od sekyry. Namísto jednoho oka měl jen krvavý důlek, ale to druhé zářilo jako diamant. Z čela se mu řinuly potoky krve. Celý jeden bok měl sežehnutý.

Pozvedl samopal jako šílený zombie se střelnou zbraní.

Burroughs už přišel na to, jak se s hypersamo-palem *zachází*, a zmáčkl spoušť. Cíl však zasáhlo jen několik málo kulek, ostatní se zavrtaly do zdi. Pinnock ztratil rovnováhu a střelba jej vynesla zpět na balkón. S ocelovým odhodláním a mozkem hořícím chemikáliemi však začal znovu vstávat.

Marshall pozvedl zbraň, aby znovu vystřelil, ale ta se zasekla. Neplýtval časem, odhodil ji a přiskočil k držáku se zbraněmi. Nejblíže po ruce měl bazooku. Strhl ji ze zdi, popadl náboj, nabil a skrčil se za křeslem právě ve chvíli, kdy o stěnu se zbraněmi začalo třeskat krupobití kulek.

Ticho. Pinnockovi došla munice. *Zákonitě.*

Marshall odjistil bazooku, pohlédl na kontrolku pušky a děkoval Bohu, že se

zbraním stále aktivně věnuje. Pozvedl krátkou hlaveň minibazooky a ve zlomku vteřiny zamířil.

Vojín Pinnock, doutnající a páchnoucí spáleným masem, k nim s úsměvem kráčel a blýskal po nich zdravým okem.

Marshall stiskl spoušť.

Střela zasvištěla, jak opustila hlaveň, zasáhla šílence přímo doprostřed hrudi a odnesla ho ven na balkón ještě předtím, než explodovala. Výbuch roztrhal vojína i se samopalem na kusy, takže po něm nezbyly ani boty.

Marshall zalapal po dechu a skácel se na zem. Takový propadák! Katastrofa první třídy! S generálovou podporou nemůže počítat. Bude rád, když mu neseberou hodnost a nepřevelí ho na likvidaci nějakého hnízda vetřelců na severní Aljašce.

Generál Burroughs opatrně vystrčil hlavu zpoza stolu. Měl potrhanou uniformu a v očích ohromený výraz. Pohlédl na ostatky vojína Pinnocka. Všude po balkóně byly roztroušeny cáry masa jako po explozi v řeznictví.

Postupně mu na tváři vyvstal úsměv. „Uznávám, plukovníku, že tento preparát zasluhuje, aby byl podrobněji prozkoumán. Ale prosím - příště ne v mé přítomnosti.“

4

Válka je skvělý byznys.

Válka je dokonce ještě lepší byznys, když skončí, zvláště když při ní dojde k rozsáhlé destrukci společenského řádu podobné té, kterou způsobilo zamoření vetřelci. Když lidstvo nepřátele zahnalo, nalezlo mnohá svá města zpustošená. Ale tak jako v případě Londýna po náletech nacistů za druhé světové války to nezbytně neznamenalo špatnou věc. Jistě, byly tehdy zničeny některé významné budovy - ale také padl bezpočet zchátralých doků a jiné starožitné budovy, které již měly být dávno zbourány. Výsledek této devastace? Rekonstrukce a lepší město.

Podobné to bylo i po válce s vetřelci.

Například třeba New York City. Zvláště pak Manhattan. Po léta už hnil, jeho

ulice a podchody se ocitaly na pokraji zkázy.

Vyhubení vetřelců po sobě zanechalo spoustu trosek a velký potenciál. Avšak nic ve srovnání s Los Angeles, které se stále nacházelo v doutnajících troskách se spoustou hnízd, jež bylo ještě třeba zlikvidovat. Metropole potřebovala generálku.

Vláda USA, slabá, ale stále existující, zvolila v tomto úsilí dvě tradiční zbraně: svobodné podnikání a deregulaci. Jakákoliv společnost, jakýkoliv podnikatel, který na to měl žaludek, získal výsadní právo přijít a potýkat se s troskami a rekonstrukcí.

Muž jménem Daniel Grant měl nejen vlastní společnost a vůli k takové práci, ale i litinový žaludek a platinové nervy byznysmena.

Věže Manhattanu už se opět třpytily a nad East Ri-ver a Hudsonem se zas klenuly majestátné mosty. Podchody města byly zmodernizovány a vetřelci byli všichni mrtvi, ačkoliv o ostatních škůdcích se to říci nedalo.

Krysy, jako například Daniel Grant, přežívaly.

Ačkoliv se jeho stylová mansarda na East Šidě nacházela jen deset bloků od Grantový věže, Daniel Grant se vždy nechával vozit do práce v jedné ze svých štíhlých roboticky řízených limuzín s turbo-pohonem.

Člověk musel trochu dělat show.

Když chce někdo dělat velký byznys, potřebuje mít vliv. A ten lze získat i patřičným leskem, iluzí a okázalostí. Občas, když před čísly na vašem bankovním kontě stojí mínus nebo jen velké sliby, jsou lesk, iluze a okázalost těmi jedinými prostředky, které máte k dispozici.

A právě proto dbal Daniel Grant na to, aby do své budovy vždy vstupoval předním vchodem, a tudíž byl k dispozici místním médiím.

Dnes na Manhattanu vládl svěží jarní den a Grant měl stažené okénko, aby viděl svoji věž, ke které se blížili. Bože, taje krásná! Sloup z černého skla, trčící k obloze z proslulého skalního podloží ostrova, Grantová věž, převyšovala všechny své sousedy v centru. Jistě, mnohé z nich stále ležely v troskách, což Danielovu mrakodrapu ještě dodávalo na dokonalosti. Vlastně vypadal jako zmodernizovaný monument hřbitova města. Grantovi však stačilo, aby na něj pohlédl, a hned si připadal jako velké zvíře, jako král celé hory, jako vévoda z New Yorku.

„Krásný den pro mrakodrap, co?“ obrátil se ke své společnici, schoulené v plyši v temném koutku vozu.

Candy (nebo Bambi?) sotva vzhlédla od svého zrcátka. „*Velmi* impozantní, pane Grante.“ Pohlédla na vysoko trčící budovu, přikývla a spiklenecky se usmála. „Ten pohled mi připomíná minulou noc!“ Natáhla dlouhou štíhlou nohu a lehce jej pošimrala na kotníku. Grant se usmál povzbuzen vlastním mužným pižmem stejně jako závanem jejího parfému a ženskosti, který k němu přilétl od tohoto balíčku prsů, zadečku a blond vlasů, který si včera v noci rozbalil po šampaňském *De riquer,* kaviáru a blýskání fotoaparátů. Doufal, že mu jeho noční akce opět vynesou stránku v následujícím vydání měsíčníku *Spy.* Jen ať si jeho soupeři myslí, že má na rozhazování - což ve skutečnosti neměl. Doba byla taková, že hyeny od novin zajímaly spíš vaše šaty a zajíčci než šekové knížky - naštěstí.

„Byla jsi skvělá, zlatíčko,“ polichotil jí a limuzína lehce zaparkovala u nového mramorového průčelí Grantový věže.

„Nezapomeneš my číslo, Danny, že ne?“

Grant si poklepal na hruď. „Tvé číslo mám vyryté v srdci, bejby,“ Vytáhl mikročipovou kartu, naťukal do ní pětisetdolarový kreditní limit a vložil ji do měkkých dívčích rukou. „Jdi a kup si něco hezkého na sebe, zlato/'

„Ach, Danny, děkuju ti.“ Odměnila se mu kouzelně našpulenými rty a vystrčenými ňadry.

„Ale musí to být jen v Lipshitzu nebo v Gar-funkeFs na Brooklyn Heights, drahoušku. Auto tě odveze tam a zpět do tvého bytu.“ Významně vydechl. „Ale ve dvanáct třicet ho budu potřebovat k důležité schůzce.“

Pravda byla taková, že v tu dobu vůz pronajímal prostřednictvím své autoslužby, ale důležitý člověk musí působit dojmem, že má drahou limuzínu plně k dispozici, ne?

„To nevadí.“

„A pamatuješ si, co máš dělat, kdybys viděla nějaké známky po vetřelcích?“

Významně přitakala. „Zavolat tz!“ Měla trochu nepříjemně pisklavý hlas, a jak otevřela dveře a zasvítilo na ni slunce, uvědomil si, že k ní není tak shovívavé jako světlo svíčky. Bylo velmi nepravděpodobné, že nějaké vetřelce uvidí. Ale člověk nikdy neví. „Tak, správně, miláčku. Včerejší noc byla překrásná, kéž by nikdy neskončila. Ale dokonce i miliardáři musí pracovat... a možná víc než většina ostatních.“ Opatrně sklouzl ze sedadla, aby si nepomuchlal kalhoty. „Cao, bejby!“

Poslala mu polibek ve chvíli, kdy se rozblikaly blesky a začaly cvakat fotoaparáty. Čile uskočil tak, aby byl na fotografiích vidět i hluboký dekolt a

blond kadeře (pro jeho ex-manželku stejně jako pro závistivé konkurenty), poté zabouchl dveře.

Robolimuzína se hladce odpíchla k Brooklyn Heights, do hypermarketu pro skrblíky, který vlastnil. „Naštěstí byla Candy (Bambi?) příliš hloupá na to, aby poznala rozdíl mezi novým a rekonstruovaným zbožím.

Daniel Grant se otočil, aby uvítal dokumentaristy svého příjezdu a snažil se vypadat popuzeně.

„To nemůžete dopřát zaneprázdněnému člověku alespoň *trochu* soukromí?“ zanaříkal a upravil si svůj náhrdelník s drahokamy, aby na obrázcích vypadal, jak má. Daniel Grant byl oděn do svých obvyklých nádherných satoriálních šatů. Jeho na míru šitý kabát z velbloudí vlny mu perfektně seděl přes taktéž na míru šitý oblek. Každičký záhyb a odstín doplňoval ostré lícní kosti, zkosené, moudré čelo a břidlicově kovové oči. Dokonce i zdánlivě rozcuchané vlasy byly naaranžovány za účelem větší fotogeničnosti.

Dnes byl však Grant překvapen.

Obvykle tu na něj čekali dva až tři novináři a položili mu pár rutinních otázek.

Ale dnes jich tu stál *zástup.*

Koutkem oka zahlédl reportéra s novou tváří a se starou otázkou. „Pane Grante, jak vysvětlujete svůj raketový vzestup k úspěchu? Máte nějaké tajemství?“

Grant se zastavil, zvedl ruku jako popuzený, ale trpělivý monarcha, který žádá ticho pro své prohlášení. Přepnul se do své automatické řečnické pózy. V duchu si vybavil svoji speciální tabulku odpovědí. Volil mezi sloupkem A asloupkemB.

„*Žádný* tajný recept neexistuje! Pouze se snažím naplňovat staré přísloví, že , Každý den se můžete naučit něco nového'!“

Ha. Co to vlastně *znamenal* Ale zní to zatraceně dobře.

„Pane Grante, co vedlo k nedávnému rozchodu s vaší poslední manželkou?“

„No comment.“

„Můžete potvrdit zvěsti, že plánujete vstup do politiky?“

„Samozřejmě, že ne.“

Miloval otázky, na něž mohl rozhodně odpovědět, aniž by se tím k něčemu zavazoval.

„Kdo byla ta slečna, se kterou jste dnes přijel?“

Pobavením mu nepatrně cuklo v koutku úst. „Přítelkyně.“

„Je pravda, že se vaše finanční impérium ocitlo v nesnázích?“

Předstíral hluboké zděšení. „Kde jste *tohle* slyšel?“

„Pane Grante, můžete nám něco říci o údajných vedlejších účincích vašeho nového zázračného medikamentu?“

Ouha. Je na čase přeskočit na sloupek C.

Vzhledem k tomu, že v něm nenacházel příhodnou odpověď, musel *zahrát* situaci do autu. „O takových zprávách nic nevím.“ Lež. Po pravdě řečeno vůbec nevěřil, že ten „zázračný preparát“ může mít smrtelné následky. Ale tyto improvizované tiskové konference nejsou správným místem pro komplexní etickou a biochemickou argumentaci. „Všem svým zaměstnancům bezvýhradně důvěřuji. Zvláště pak pilným pracovníkům v Neo-Pharm.“

Ano, stará dobrá metoda. Odvést je ze stopy významným prohlášením. Při legitimním zasedání s dotazy a odpověďmi Grant dokázal tlachat tak dlouho, že byl reportér rád, když si pamatoval své *jméno*, natož pak svoji původní otázku.

Přesto jej však tato otázka silně znepokojila a navzdory zprávám v médiích nebyl připraven se s ní vypořádat.

Je čas zahájit ústup.

Otočil se na podpatku svých naleštěných polobo-tek a opět z něj byl zaneprázdněný byznysmen nesoucí břímě nahromaděného bohatství, který odmítá odpovídat na záplavu dalších otázek. Protáhl se do budovy mezi dvěma hlídači v uniformách a v tmavých brýlích a pánovitě jim zvednutým prstem dal zcela jasný pokyn. Zavalití muži se postavili mezi tisk a dveře, aby zabránili v dalším pronásledování jejich chlebodárce.

Grant vstoupil do mramorových hal v přízemí a čile pospíchal ke svému speciálnímu turbovýtahu.

Postavil se čelem k okénku pro kontrolu sítnice a zasunul palec do otvoru pro rychlé ověření DNA.

V této politické a ekonomické atmosféře nebylo opatrnosti nazbyt.

Kabina se za ním zavřela a on zmáčkl tlačítko. Vytah ho bleskem odvezl do podzemních kanceláří a laboratoří jeho hlavní společnosti, základu, na kterém Daniel Grant postavil svůj obchodní stratosférický gigant.

Neo-Pharm.

Když svým rodičům na kolonii Beta Centauri posílal subprostorovou zprávu o tom, že peníze, které mu dali, použil k zakoupení nepříliš známé farmaceutické firmy, jeho otec rozuměl, že „koupil farmu“ - staré anglické synonymum pro smrt - takže se domníval, že je Grant mrtvý. Od kamaráda na kolonii se dozvěděl, že ten starý prďola jen pokrčil rameny a nalil si další sklenku kořalky. Jeho matka si naštěstí zprávu znovu přehrála a došlo jí skutečné sdělení, než si nalila další sklenku. Potom na oslavu radostného zjištění koupili všem v baru drink a zřídili se, jak zákon káže.

Samozřejmě, že u Grantových to neznamenalo nic neobvyklého.

Tak často chodili popíjet do jedné hospůdky v Novém Městě, že se otec jednoho dne rozhoupal a *koupil* ji, aby minimalizoval náklady. Daniel Grant při několika láhvích koňaku přesvědčil otce, že peníze, které si chce od něj půjčit, budou dobrou obchodní investicí. Nad nekonečnou řadou sklenek toho útroby spalujícího svinstva Grant zdůrazňoval, že vetřelci zubožená Země, která se momentálně rekonstruuje, skýtá obrovské obchodní příležitosti. Muž s vizí tam může získat *obrovskou* moc. Starý Grant si nebyl příliš jist finanční výhodností synova plánu, ale peněz měl dost a v podstatě nevěděl jak přesně s nimi naložit. Půjč mi nějaké své peníze, otče, řekl tehdy Daniel Grant, a já ti dokáži, že mám pravdu. Daniel Grant převedl peníze do jedné pozemské banky dřív, než otec stačil vystřízlivět, a okamžitě se pomalejší cestou vydal za nimi.

Nová Země byla drsná, vzrušující a dynamická -fénix zvedající se z prachu. Světové vlády se činily, jak mohly, aby povzbudily růst. Byla zrušena mnohá omezení. Mnoho předpisů bylo buďto zapomenuto, ignorováno nebo zrušeno. Usoudil, že to, co lidé na Zemi opravdu potřebují - a vždy budou -jsou farmaceutické výrobky. Aspirin proti bolesti hlavy. Silnější léky pro ty, kteří se hůře vyrovnávají s biochemickými problémy. Euforika. Jiné prostředky pro úpravu nálady. A s týmem vědců ve své moci mohl zmapovat nové směry biochemické technologie.

A tak koupil Pharm.

Vzhledem k tomu, že Neo-Pharm byla pod Grantovým mazaným a nekompromisním vedením jednou z mála farmaceutických společností nespoutaných zákony nebo etikou, firma jen vzkvétala. Tok hotovosti i úvěrů byl závratný. Grant expandoval, skupoval další a další společnosti a budoval své impérium. Nemovitosti, maloobchod, hotely, raketoplány - dokonce i kasina. Daniel Grant chtěl co nejrychleji udělat silný dojem.

Bohužel, jeho první koupě zůstala tou nejlepší. *Žádná* z ostatních společností si nevedla ani zdaleka tak dobře jako Neo-Pharm - a Grant často musel sahat do

černého inkoustu Neo-Pharmu, aby jím neutralizoval červená čísla ostatních společností.

Kdyby se s Neo-Pharmem něco stalo, jako například nějaký prohraný soudní spor nebo kdyby, nedej-bože, musel ukončit výrobu Ohně, jejich nejoblíbenějšího produktu, celé impérium by se sesypalo jako domeček z karet.

A on by nebyl schopen dostát jistým finančním závazkům.

Takový kolaps by neznamenal pouze bankrot.

V sázce byla i budoucnost jeho osoby.

Zatraceně, pomyslel si, jak se za ním zavíraly dveře. Zatím zaplatil jen tatíkovi. Ale on své dluhy splatí. A přesto si pochutná na svém dortu včetně té třešničky na vrcholku... i kdyby se jím měl *zadáviti*

Dveře se před ním tiše rozestoupily a obklopily ho povědomé tlumené barvy. Kyselý zápach laboratoře zaútočil na jeho nozdry.

Jako vždy cítil *chuť* těch šílených nestvůr tam dole. Kdysi si myslel, že je sladká, protože za ní viděl peníze. Teď si tím Daniel Grant už nebyl tak jist.

Přešel po lávce, která se klenula nad jámou, v níž se pracovníci biochemie ve stříbrolesklých oblecích skláněli nad stoly a nádržemi. Zdi lemovala akvária plná nakládaných vetřelců - celých bytostí, jejich polovin i různých částí a kusů.

A ta pekelná vetřelci míza - jejich kyselá, agresivní krev - musela být pod pečlivou kontrolou. Právě proto technici pracovali ve speciálně izolované jámě. Všechnu volnou tkáň tak mohli splachovat, aniž by se museli obávat, že to někde něco poničí -nebo dokonce, že to někoho zabije. „Pane Grante!“ zvolal polekaně laboratorní technik pod ním. „Nemáte na sobě oblek!“

„No, tak mě hlavně nepostříkejte, hoši,“ poznamenal sarkasticky Grant. „Je tu někde doktor Wyckoff?“

„Ano, pane. Je ve své kanceláři!“ „Výborně. A co jeho krev? Taky rozežírá lidské maso?“

„O ničem takovém nevím, pane.“

„Dobrá. Takže u něj oblek potřebovat nebudu/'

Hlavy v helmách se pobaveně zakývaly a pohlédly jedna na druhou.

Grant se v duchu usmál. Jen se pobavte. Alespoň vás to trochu probere!

Přešel lávku nad jámou a vstoupil do kanceláří vědeckých pracovníků firmy. Zde byl vzduch prosycen osvěžovači, které měly odstranit zápach vetřelců - ale

příliš se to nedařilo.

Objevily se před ním dveře se štítkem Dr. PAT-RICK WYCKOFF. Grant je otevřel, aniž by se obtěžoval zaklepat.

Malý mužíček se hrbil nad štosy papírů. Papíry, papíry, papíry. Všude jen samé papíry. Zakrývaly dokonce i klávesnici jeho počítače. Wyckoff nejraději počítal a črtal na papír. S počítačem byl tenhle člověk machr, ale z nějakého důvodu raději čmáral dvojkou tužkou do levné trhačky, než aby se zdržoval s tím zbytečně drahým a nevyzpytatelným strojem, ačkoliv trval na tom, že ho ke své práci nezbytně potřebuje. Wyckoff byl tak pohroužen do své práce, že si ten malý přežvýkavec s kobaltovým nosem ani nepovšiml, že do kanceláře vstoupil jeho nadřízený.

„Hej! Wyckoffe! Dělejte chvíli živého. Mohl bych být vetřelec!“ zahromoval rozzlobeně. *Ale je to ještě horší, vstoupil tvůj zuřící šéf!*

Mužíček se lekl. Jeho kulaté brýle se skly jako dna od láhví na mléko se zaleskly v nepřímém světle. Spadla mu čelist, chvíli na Granta zíral, ale vzápětí se vzpamatoval. „Dobré ráno, pane Grante. Netušil jsem, že přijdete tak brzy,“ řekl muž nosovým hlasem.

Grant k němu přistoupil a plácl o stůl plastovou stránkou ze svého domácího novinového přístroje, obsahující titulní článek o nejnovější kachně týkající se Ohně. „Ale vždyť vy jste mě cekal, nemám pravdu, Wyckoffe?!“

„A... a... ano, pane. Bylo mi jasné, že přinejmenším zavoláte. Upřímně řečeno, myslel jsem, že se ozvete už včera nebo předevčírem-“

„Možná jsem prostě jen věřil v to, že moji zaměstnanci budou dělat svoji práci... A vypořádají se s touto směšnou záležitostí sami. Nepředpokládal jsem, že jakmile vystoupím z auta, někdo mi strčí mikrofon pod nos a osočí mě ze smrtelných následků Xeno-Zipu,“

Wyckoff zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Ne, pane, Xeno-Zip je v naprostém pořádku.“

Nyní byl tím překvapeným pro změnu Grant. Zamrkal, natočil hlavu stranou a úkosem zkoumal vědce, jako by se chtěl přesvědčit, jestli to náhodou není jen dvojrozměrná projekce. „Zdá se, že na něj určití lidé reagují příliš *neadekvátně* na to, aby byl v naprostém pořádku, Wyckoffe!“

„Ale je to tak, pane. Jakmile jsem ty reportáže vyslechl, provedl jsem kompletní kontrolu našich zásob. Možná jste si toho nevšiml, ale vaši tiskoví mluvčí dělají, co mohou...“ Zdálo se, že Wyckoff už získal sebekontrolu, ačkoliv vypadal stále zastrašeně hromobitím, které se na něj sneslo ze strany zaměst-

navatele. „Už rozšířili zprávu, že Xeno-Zip, který u některých lidí vyvolává neočekávané reakce, je padělaný. My zatím zkoumáme různé možnosti, a myslím, že už víme, v čem problém vězí.“

„Tak proč mi to, namísto toho vašeho mlžení a obcházení kolem horké kaše, sakra neřeknete?“

„Pane, problém spočívá v aktivním ingredientu.“

„Myslíte tu kaši?“

„Ehm... mateří kašičku. Alespoň tak to nazýváme my vědci - existuje mnoho podobností mezi hnízdy vetřelců a královstvím hmyzu na Zemi. Náš přísun zajišťují žoldáci, kteří likvidují nesčetná hnízda nacházející se na celém světě. Platíme ji, aby dříve než hnízdo zlikvidují, nabrali tuto mateří kašičku a doručili nám ji.“

„Ano, ano, to vím-“

„Jak jsem již řekl, náš základní zdroj Xeno-Zipu je v naprostém pořádku. Nepatrné množství běžné mateří kašičky v kombinaci s několika málo molekulami mateří kašičky královny matky požité lidskou bytostí v náležité biochemické formě působí jako bezpečný životabudič a neabrazivní stimulant, který zlepšuje vnímání a činnost nervové soustavy. Součástí naší práce zde je buďto synteticky vyrobit, nebo geneticky vyvinout stvoření, která budou produkovat oba typy mateří kašičky bez těch méně... žádoucích aspektů existence vetřelců. Již jsme na trhu představili syntetickou podobu běžné mateří kašičky. Dokonce i v kombinaci s molekulami MK královny matky, žel bohu, ta negativně působí na nepatrné procento uživatelů. Proč, to zatím přesně nevíme.“

„Protože jste banda *idiotů*, proto!“

Wyckoff zrozpačitěl. Ve tváři se mu objevil nešťastný výraz a vzdychl. „Je možné, že tyto nepříznivě jevy lze eliminovat použitím většího obsahu MK královny matky. Nicméně, to by rapidně snížilo naše zásoby této drahocenné suroviny. Možná, že vám to někdo jiný vysvětlí lépe.“ Naklonil se přes stůl a zmáčkl tlačítko. „Doktore Begalli - mohl byste prosím zajít do mé kanceláře a přinést pár těch vašich diagramů, které jste mi ukazoval. Pan Grant si přeje širší náhled.“

„Begalli?“ *zarazil* se Grant.

„Ano, pane. Vědec, kterého jste přeplatil, aby k nám přešel od MedTechu,“

Grant se zazubil, když si na ten bravurní kousek vzpomněl. „Ach ano - ten expert na vetřelce. Stál mě pěkný balík... ale vyplatilo se to, protože se Foxnall

musel chytit za frňák!“

„To jistě, a věřte mi, pane - on za to stál. Nejenže nejlépe ovládá genetické chování těch bytostí, ale má s nimi dalekosáhlé zkušenosti přímo z terénu, s jakými jsem se v životě nesetkal. Jakmile se o tomhle - eh - drobném problému doslechl, s neuvěřitelnou vervou se pustil do práce a zapřáhl počítače i ostatní vědce.“

Grant, na kterého pomalu, ale jistě doléhala špatná nálada, byl velmi zvědavý.

Zapadl do formovatelného křesla a nechal si naservírovat nějaký uklidňující čaj namíchaný firmou Neo-Pharm - díkybohu ne z vetřelců. Vědec, jehož Wyckoff přivolal, se dostavil s nevídanou rychlostí, takže Grant ani nestačil pocítit náznaky netrpělivosti.

Dr. Amos Begalli sebou žuchl na židli, jako by jej tížily tabulky, které nesl pod paží.

„Dobré jitro,“ zasípal hrubým hlasem ke Grantovi a skoro se mu uctivě uklonil. Grant byl přesvědčen, že kdyby muž neměl v rukou ty tabulky, zamnul by si ruce, jako to dělal Uriáš Heep.

Grant namísto odpovědi zamručel a zaklonil se s výrazem sdělujícím „Tak mi to tedy ukažte[44].

Begalliho oči přeskočily na konvici čaje, který Wyckoff právě uvařil. „Smím vás obtěžovat žádostí o šálek čaje?“ zeptal se. Odporně hlenovitě zachrchlal.

Ale na doktoru Amosů Begallim bylo odporné snad úplně všechno. Grant ho vždy považoval za bláznivého, hnusného červa a nikdy by ho nezaměstnal, kdyby mu nešlo o jeho znalosti - a o neuvěřitelnou škodu, kterou jeho odchodem MedTechu napáchal. Byl to muž s tmavou kůží a zplihlými černými vlasy, které vypadaly mastné, dokonce i když je měl čerstvě umyté. Ve směšných kudrlinkách mu spadávaly na svažité čelo nad téměř neandrtálským obočím. Temné kruhy zvýrazňovaly krví podlité oči. Pouze v těchto očích bylo možno zahlédnout nějakou známku inteligence -pronikavé, uštěpačné inteligence, která vyváděla z míry dokonce i otrlého Granta.

Tenká ústa pod dlouhým orlím nosem se pootevřela, takže poodhalila řadu jakoby úhořích zubů, a muž promluvil.

„Děkuji vám,“ vzal si od Wyckoffa kouřící šálek. Vytáhl malou lahvičku Xeno-Zipu a vysypal z ní tabletu, kterou zapil douškem čaje. „Výborná věc, pane Grante. Bez ní bych určitě nebyl schopen takhle dlouho pracovat s maximálním nasazením.“

„Rád slyším, že část peněz, které vám platím, vracíte do firmy," zažertoval Grant. „Ale jsem velmi zaneprázdněný, Begalli. Nechcete už konečně začít s tou svou přednáškou?"

Begalli odložil čaj a začal své diagramy připevňovat na stojan. Mluvil přitom hlubokým, ale srozumitelným hlasem.

„Pane Grante, tuším, že znáte moji minulost a mnoho dalších důležitých faktů. Ale nevěřím, že jste si vědom té nepřeberné spousty tajemství, která v sobě skrývá genetické složení těchto obdivuhodných xenotropních bytostí, lidmi ještě ne zcela prozkoumaných."

„Já jsem obchodník. Vy jste vědec. Já mám peníze, vy máte svoji práci."

„Zajisté, zajisté, ale musíte se dozvědět, co se tu děje, abystejDochopil nejen základ, ale i hloubku celého problému." Štíhlé, zlodějské prsty poklepaly na diagram, který vypadal jako nějaká moderní koláž abecedy pospojované linkami a klikyháky a dalšími nesmysly. Grant v tom rozeznal neuvěřitelně zamotaný genetický kód s některými symboly, které byly vymyšleny přímo pro křemičitou segmentovou strukturu vetřelců. Begalli na diagram chvíli fascinovaně zíral.

Odlepil se od něj právě v momentě, kdy se Grant chtěl rozohnit. „Toto je nejpřesnější model DNA typického vetřelce, jaký můžeme získat. Je v něm toho tolik, čemu nerozumíme - co se ještě musíme naučit." Do hlasu se mu vloudil obdiv a nadšení. „Obrovská příležitost... Ale podívejte se, co jsem objevil, pane Grante!"

Rozšířily se mu zorničky a poklepal na okraj, kde kód vytvářel podivnou kudrlinku.

„Nějaká zatracená křížovka/' Begalli se úlisně zasmál. „Celá DNA je jedna velká křížovka, pane - ale toto není nic jiného než rece-sivní gen!"

Grant ani nepředstíral, že jeho slovům rozumí. „Podívejte, mluvte na mě normálně, ano?"

„Pane Grante, když jsme dostali první zprávy o hyperaktivních účincích některých dávek Xeno-Zipu, byl jsem jedním z prvních vědců, kteří okamžitě začali pátrat po biochemických kořenech tohoto jevu. Důvod, proč někteří lidé reagovali na drogu tímto způsobem, je, že jejich biochemická struktura je citlivá na unikátní vlastnosti syntetické formy běžné mateří kasičky."

„Ano, ale co jiného jsme ksakru mohli použít? Ta přírodní nám dochází. No, takže jsme tu kaši nebo mateří kasičku vyrobili synteticky."

, Jistě, pane, ale kdybyste mě nechal pokračovat, je toho víc. K těm šíleným

incidentům zjevně došlo v případě, kdy bylo použito příliš mnoho urychlovače.“

„Takové plýtvání!“

„Ano. Nicméně, normální množství stále postihuje zlomek populace negativně.“

„Takže. Co s tím budeme dělat?“

Begalli pokrčil rameny. „Já bych určitě rád prostudoval vlastnosti tohoto recesivního genu.“

„Co to má co společného s naším problémem?“

„Pane Grante, musíte se smířit s faktem, že potřebujeme více běžné mateří kasičky a mateří kasičky královny matky. Naše chápání genetické struktury vetřelců není momentálně na takové úrovni, aby nám umožňovalo kteroukoliv ze zmíněných bytostí vyklo-novat. Potřebujeme se dostat ke zdroji. Mám důvod věřit, že genetické cesty, které prozkoumávám, by mohly vyústit v mnohem větší farmakologický průlom, než je pouhý Xeno-Zip. Přinejmenším bychom mohli získat zdroj aktivní složky základního kamene vašeho farmaceutického impéria, který by vám umožnil vyrábět preparát po mnoho, mnoho dalších let. A já mám pocit, že odpověď na mé otázky se nachází u zdroje toho, co potřebujete.“

Muž významně přikývl, jako kdyby měl Grant pochopit význam jeho sdělení pouze z těchto slov.

Grant zavrtěl hlavou a vyskočil z křesla, aby bez zábran projevil své zklamání.

„Sakra, podívejte! Já čelím hrozbě možných soudních procesů, které mi nedají pokoj, dokud nepřijde království Boží... Brzy se ozvou prodejci, jakmile ti bezpáteřní hajzlové seberou odvahu... a víte, co mi řeknou? **Že** prodeje Ohně klesají. To zastaví přísun financí, což následně zabije Neo-Pharm... A všechny mé ostatní podniky budou v řiti!“ Přistoupil blíže ke shrbenému vědci. „A vy mi tu tvrdíte, že bych si měl dělat hlavu z nějakého šmodrchance na tomhle po-divném žebříku? Chcete tím snad říct, že mám utratit nekřesťanské peníze za cestu na planetu vetřelců?[44]

Begalli zamrkal a znepokojeně se usmál. „V každé zdánlivé katastrofě se skrývají neuvěřitelné příležitosti. A tento objev... nuže, pane, ten jimi prostě cpzT'

„Proč? Protože z lidí dělá stejné šílence, jako jsou vetřelci? Já vás prostě nechápu, lidi! Já tu neřídím žádnou neziskovou vědeckou organizaci, ale byznys. Nacházím se v zoufalé situaci! Potřebuji pomoc a ne kázání. Potřebuji-“

Zazvonil videofon. Wyckoff k němu přiskočil, jako kdyby to bylo záchranné lano, které mu pomůže z bouře ven.

Zvědavost a respekt z tohoto poloboha byznysu, telefonu, zastavily Granta uprostřed věty. Begalli napjatě sledoval, co se bude dít, ale tvářil se přinejmenším pobaveně.

„Ano?“ řekl Wyckoff. Stočil oči ke svému zaměstnavateli, stále ve střehu, ale zjevně uvolněný tímto vítaným vyrušením. „Ano, je tady, ale toto je-“ Zamrkal. „Ach tak. Chápu. Dobře, dobře. Myslím, že... Ano. Hned.“ Wyckoff se otočil ke Grantovi a podal mu sluchátko. „To je generál Burroughs z US Army, pane. V naléhavé záležitosti.“

Jak se Daniel Grant natahoval po knoflíku hlasitosti videofonu, zpozoroval, že se Begalli napůl usmívá, jako kdyby něco podobného celou tu dobu čekal.

5

Existuje jen jediná věc, která je horší než noční můra.

Noční můra v kombinaci s kocovinou.

Když telefon v 6:00 ráno probudil plukovníka Alexandru Kozlowskou ze spánku, právě prožívala obojí.

„Ano?“ ohlásila se, když nahmatala ovládání videofonu. Byla jakžtakž zahalena zmuchlanou přikrývkou. Stále měla na sobě civil z minulého večera. Jakého a kde? Její tepající mozek byl momentálně prázdný.

Nejdříve to důležitější. „Kdo je?“ zeptala se.

„Plukovníku?“ Neznámá tvář.

„Ano, to jsem já.“ Inventura. Všechny končetiny vypadaly netknutě a stále spojeny s tělem. Na stole nestojí žádná *prázdná* láhev od whisky. A co lépe, žádné nahé tělo v posteli vedle ní. To limitovalo možné škody napáchané předešlé noci. Útržky vzpomínek a tác od večeře před domácím kinem jí napověděly.

Příliš mnoho videa, příliš mnoho vína.

Takže netropila výtržnosti venku, ale tady doma. Mnohem diskrétnější

způsob. Ale také mnohem ničivější.

„Plukovníku, tady Burroughs. Generál Delmore Burroughs.“ Posadila se a rukou si prohrábla vlasy. „Omlouvám se, že vás obtěžuji takhle brzy po ránu, ale dnes máme ve Washingtonu důležitou schůzku. Jsem nucen vás požádat, abyste pohnula kostrou.“

„Ano, pane.[4] Zdvořilost a povinnost zvítězily nad mrzutostí. Proč vlastně zůstala u téhle odporné profese? Proč se nechává takhle buzerovat?

„Dobrá. V osm nula nula pro vás bude připravené letadlo. Schůzka *začíná v* jedenáct nula nula hodin, na chlup přesně.“

„Provedu.“ Usilovně se snažila nalézt ta správná slova. „S prominutím, pane... ale mohu se zeptat, čeho se zmíněná schůzka týká?“

„Bohužel ne, plukovníku. Přísně tajné. Nejvyšší zájem.“

„Děkuji, pane/'

„A plukovníku. Oblečte si sváteční uniformu. Vezměte si všechna svá vyznamenání... a nějaké parádní boty.[44] „Provedu, pane.“

Zavěsila. No co, dostat se k transportu není žádný problém. Momentálně bydlela přímo na základně. Stačí jen zavolat svému pobočníkovi, aby ji odvezl ty dvě míle k letišti.

Největší problém bude vylézt z postele. Celé měsíce čekám, že se stane něco důležitého, a ono to přijde, právě když mám volno a kocovinu. Karmic-ká rovnováha vesmíru začínala být na vkus Alexandry Kozlowské příliš prchlivá. Stupidní východní teorie byly okamžitě nahrazeny chladnějšími, mecha-ničtějšími pravidly západní vědy. Když moc piješ, je ti zle. A co víc, když jsi kariérní důstojník, musíš všechno přijímat jako správný voják.

Sténajíc zvedla své pevné, svalnaté tělo z postele a mrzelo ji, že nepracovala déle do noci. Do hajzlu, připadala si jako pouhé tělo s údy jen tak pro formu. Svlékla si šaty a šla (ne, *potácela* se) do sprchového koutu, přičemž se snažila vyhýbat zrcadlu. Pustila naplno vodu, zadržela dech a skočila dovnitř. Horká voda jí začala bičovat šíji a ramena a celý svět byl rázem příjemnější. Dodatečně ucítila, že má i hlavu.

Ne že by byla nějaká alkoholická nebo něco takového. Celé týdny si vystačila pouze se sklenkou vína, nebo s panákem bourbonu a s pivem, když si s partou vyrazili. Ale jednou za čas, když na ni příliš dolehly vzpomínky na Petera, vyrazila pro džbánek vína, čtyřlitrový, a prostě se zlinkovala.

Peter. Peter Michaels. Poručík Peter Michaels.

Samozřejmě po něm přišli jiní muži, stejně jako před ním. Sakra, obcovala s vojáky ve všemožných dírách. Nic nedokáže tak dobře uvolnit napětí před bojem jako sex. Ale takového, jaký byl Peter, už nikdy nepotkala. Žádného, na kterém by jí záleželo. Nikoho, koho by mohla milovat.

Milovala Michaelse? Těžko říci. Věděla však jistě, že momentálně jí něžných citů příliš nezbývá. Sežrala je ta vetřelci kyselina. Zbyl jí jen pocit viny a noční můra - síla. odhodlání a nezdolná energie, které tvořily podstatu existence Alexandry Kozlowské.

Odvaha. Ocelová síla. Tvrdost materiálu. Právě těmto vlastnostem vděčila za současnou hodnost plukovníka.

Po tom nechutném zážitku v hnízdě v Holy-woodu přestoupila k námořní pěchotě. Mariňáci po ní sáhli všema deseti. Najednou byla obklopena vesmírem a loděmi, které ho křižovaly. Byl to způsob jak odvrátit myšlenky od té kyseliny. Stala se skvělou studentkou a její hodnost závratně stoupala. Momentálně se nacházela v kempu na Kennedyho základně, kde se připravovala k případné cestě do vesmíru, ale jak se zdá, nadřízení pro ni mají něco jiného, což je skvělé.

Potřebovala být neustále v akci. Zakousnout se do nějaké práce. Po tvrdé práci tvrdě spala. A když tvrdě spala, nepřepadaly ji noční můry.

Když neměla noční můry, nevracel se jí obraz Pe-terovy rozpouštějící se tváře.

Krucinál! Zapomeň už na to! napomínala sama sebe a rukou mlátila do dlaždic sprchového kouta, když si na tvář nechala tryskat horkou vodu. Zapomeň na to! *Nebyla* to tvoje chyba, tak proč se tím pořád *trápíš!* To Peter začal dělat voloviny a chtěl si dokázat svoji nezávislost. Kdyby netrval na tom, že půjde k té bulvě, kdyby tě *poslechl,* mohl být dnes naživu. Po jeho smrti hnízdo vyčistili. Připadala si, jako by se všichni její muži stali mstiteli velitelčina zármutku. Nebylo tam moc mateří kasičky. Odnesli si jen nepatrné množství. Určitě to nestálo za to. Nepřinesli však žádná těla vetřelců ani vzorky DNA. To všechno spálili na troud. Bylo to šílenství. Alexandra do té doby nic podobného nezažila. Kdyby měli vetřelci alespoň poloviční mozek, byli by utekli, protože s takovým vražedným strojem, který se mstil za jejich malou past, se ještě nesetkali. Všichni ostatní vojáci to nějakým záhadným způsobem ve zdraví přežili, což byl sám o sobě *zázrak.* Část dovolené, kterou dostali za odměnu, věnovali na tryznu za Pe-tera. To jí přece mělo stačit, ano mělo.

Ale Petera jí to nevrátilo.

Nejhorší na celé věci bylo, že oba dobře věděli, že se něco takového může stát, a tak si slíbili, že kdyby k tomu došlo, budou žít dál a nebudou se upínat na

vzpomínky ani na plané naděje. Ale ono se to *stalo* a Alexandra s tím teď musela žít a někdy by raději pociťovala úplně jinou bolest.

Osušila se. Dala se do kupy. Uvařila si kávu. Potom zavolala svému pobočníkovi, aby pro ni přijel. Našla si tu správnou uniformu a oblékla si kalhoty -nejprve jednu nohavici a pak druhou -jako obvykle. Učesala se a dala si další šálek kávy.

Tlukot v hlavě ustal, ale stále se cítila slabá a unavená.

Pohlédla na hodiny. Do příjezdu pobočníka zbývalo pět minut.

Sklopila oči ke svým rukám. Třásly se.

Do hajzlu a ještě jednou do hajzlu! Co se to s ní děje? Nebyla nervózní a přesto nedokázala normálně fungovat. To se jí dřív po opici nestávalo.

Zhluboka se nadechla, ale ani to ji neuklidnilo. Vzdychla. Unaveně se došourala k lékárničce. Vyndala z ní nějakou malou lékovku, otevřela ji a do dlaně si vysypala pilulku.

Zapila ji kávou a téměř okamžitě se *začala* cítit lépe.

Prokletý jed. Stokrát prokletý.

Strčila si lahvičku Ohně do příruční kabely a položila si tvář do dlaní.

Daniel Grant se usmíval.

Cítil, jak se prostor kolem něj tím krásným úsměvem rozzářil, a vyžíval se v jeho síle.

„Pánové, *žádám* od vás pouze tři věci.“ Ještě trochu přidal na wattáži svého úsměvu. „Zbraně. Vojáky. A gondolu. Posílám svůj tým vědců a specialistů na malý výlet a slibuji vám, že zpátky přivezou štěstí a spokojenost pro nás pro všechny.“

Schůzka se konala v armádní místnosti vysoké úrovně, všude moderní tvary, leštěné dřevo a chrom. Páchla vodou po holení a kůží a bylo v ní asi o pět stupňů chladněji, než bylo nezbytné. Architektura a technologie se spojily, aby vytvořily kolébku strohé síly s akustikou nejlépe vyhovující jednoslabičným proslovům.

Bylo tam tolik papalášů, že by to podle ní stačilo na celou armádu. Seděli kolem černého oválného stolu na uniformních černých židlích s vysokými opěradly, strnulí a nepřístupní jako pomníky na půlnočním hřbitově.

„Na *domovský* svět vetřelců, pro boha?“ zhrozil se admirál Niles. Stařík si poposedl k okraji své židle. Vypadal dobře, i když vlasy i knírek pod orlím nosem měl trochu prošedivělé. Jeho tvář brázdila únava, ale oči měl v

pohotovosti jako lovící ostříž.

„Ne na domovský svět, pane," opravil jej pobočník. „*Na Hnízdiště.*"

„Podle všeho místo, odkud pocházejí všichni vetřelci, kteří se v tomto kvadrantu galaxie objevili. Hnízdiště královny matky, která byla přinesena na Zemi - ne živočišného druhu jako takového," upřesnil další expert.

Rozsah šíření vetřelců nebyl dosud plně popsán. Doposud byli nalezeni pouze na izolovaných planetách; všechny stopy vedly na takzvané Hnízdiště. A právě toto hnízdiště bylo původcem války Země proti vetřelcům.

Přirozeně tedy zavládly velké obavy. Jakákoliv nově objevená planeta mohla být potencionálně infikována. A nikdo nevěděl, jestli nějaká vejce nebyla ilegálně vyvezena ze Země.

Admirál Niles zamručel. „Každopádně, tato planeta musí být jedno velké peklo. Vím, že tady na Zemi jsou vetřelci poměrně dobře zajištěni," Pohlédl na Granta a ten měl pocit, jako by se do něj ty černé oči zavrtávaly. „A v některých případech možná dokonce *chováni.* Ale na jejich vlastním hřišti to jistě-"

Grant luskl prsty.

Audiovizuální část ranních radovánek v hlavním městě.

Holotank se snesl na svoji základnu a světla zablikala. Trojrozměrný film o statečných vojácích a žoldácích, kteří se s nejmodernějším vybavením a zbraněmi prodírají chodbami hnízda vetřelců. Nejraději by k tomu přidal i trochu bojového umění Johna Philipa Sousy, ale jeho poradci pro styk s veřejností mu to rozmluvili.

„To není špatné, co? A vy spoustu takových lidí máte. Jen úderové jednotky! Úderové! A já dokonce vím, že máte výborně zvládnutý problém s krví vetřelců v boji. Výborně!" Grant byl nadšením bez sebe.

„*Znám* ty filmy!" prohlásil admirál. „Jsou z jedné akce v Severní Karolíně začátkem tohoto roku. Pravda, tohle byla hračka - ale my tu mluvíme o planetě, kde mají vetřelci neomezenou moc/'

„Ne nezbytně, pane," zahuhlal nosovým hlasem nějaký expert. „Hnízdiště může být obýváno i původními predátory vetřelců - nebo následnými pre-dátory. Musí pro ně existovat podobný ekosystém, aby se vyvinuli do té míry, do jaké se vyvinuli."

„Hmm. Takže vy tvrdíte, že případná expedice je uskutečnitelná a nebude extrémně riskantní," řekl admirál, který usedl zpět do své židle.

„Jakékoliv prostředí obývané těmito tvory bude samozřejmě vždy skýtat určitá rizika, pane," podotkl Grant. „Ale jsem si jist... že vy si s tím dokážete poradit! Výsledek bude úchvatný!" Důvěrně se předklonil. „Chtěl bych jen připomenout, že to byl generál Burroughs, kdo mě v této záležitosti kontaktoval jako první. A mně jeho návrh připadal nejen jako zajímavý projekt - ale přirozeně i jako oboustranně výhodné spojenectví. Dobrodružná expedice až na samý vrchol podnikatelských aktivit a následné zdokonalení amerického vojáka! Generále Burroughsi? Nechcete to rozvinout?" Černý generál nevrle probodl Granta přimhouřenýma očima. „Admirál byl podrobně informován

0 výhodách mateří kasičky, kterou nám můžete po skytnout." Ten člověk s ním hraje poker, pomyslel si Daniel Grant, ale to je vlastně v pořádku, on přece oceňuje dobré vyjednavačské schopnosti.

Ty jej vždy dokázaly vybičovat k nejlepším výkonům.

„Ano, ale vidím před sebou inteligentní oči, *tázavé* oči!" Grant vstal a rozpřáhl ruce směrem k zamračeným důstojníkům. „A vzhledem k tomu, že tu stojím v roli řečníka, a vy jste mi věnovali svůj drahocenný čas - prosím, dovolte mi přednést svoji řeč v plném znění[1]."

Další lusknutí prsty.

Pohyblivé obrázky je přenesly do jiného světa.

Bagdád, Hry dobré vůle. Orianderův světový rekord a jeho nešťastná smrt.

Roztřesený videozáznam hrozivých jatek na Quanticu.

Uslyšel prudké nadechnutí.

„Jsem si jist, že jste si vědomi těchto tragédií

1 jim podobných, v jejichž důsledku mé společnosti hrozí množství soudních žalob," řekl Grant zachmu řeně, pohroužen do své řečnické pózy.

Následovaly obrazy vojáků, kteří o poznání klidněji plní své rozkazy s přesností a odhodláním v očích.

„A tady máme skupinu mužů, kteří požili pouze malé množství běžného Xeno-Zipu... dále už jen Ohně. Ten, jak doufám víte, je derivován z běžné mateří kasičky vetřelců. Má společnost, Neo-Pharm, si dala patentovat přesnou metodologii transformace mateří kasičky vetřelců za pomoci molekul mateří kasičky královny matky tak, aby usnadnila normální lidský den - a zvýšila výkonnost jakéhokoliv vojáka. Možná to bylo trochu drahé - ale stálo to za to.

Avšak, jak si bezpochyby uvědomujete, zdroje běžné mateří kasičky se ztenčují. My jsme ji vyrobili syntézou... se smíšenými výsledky... ale v tomto směru nyní není třeba zacházet do podrobností. Důležité je, že jedna várka Xeno-Zipu ze syntetické mateří kasičky byla omylem ‚říznuta[4] jednou tak velkým množstvím mateří kasičky královny matky. Ten u určitého procenta jedinců, kteří jej požili, způsobil neuvěřitelné reakce. Budou-li tyto výsledky správně modulovány, nevznikne nic jiného než supervoják.“

Na obrazovce se objevil další obrázek. Voják gla-diátor, který mečem a samopalem likviduje roboty -ale ovládá se. Jistě, je to šílenec, ale s jasným rozkazem a s jasnou taktikou.

„Tady pan generál již pracuje na experimentech s tímto novým druhem mateří kasičky. Nicméně, našim zásobám královské mateří kasičky hrozí totální vyčerpání. A k tomu bych ještě poznamenal, že nejsme patřičně zásobeni ani tou běžnou, která je naším chlebem a dáváme jí přednost před syntetickou verzí.“

Mávl směrem k obsluze audiovizuálu a vyžádal si normální světlo. Dramaticky se předklonil nad stůl.

„Je to velmi prosté. Moje společnost potřebuje více běžné mateří kasičky stejně jako té královské -a způsob jak získat pravidelný zdroj obojího. Vaše společnost - chci říci, ozbrojené složky, jež se potýkají s rozsáhlými rozpočtovými škrty, v případě konfliktu potřebují využít každého svého vojáka na maximum. Já mám vědce a talent - vy máte in-tergalaktická plavidla, piloty a vojáky. Moji vědci předpokládají, že planeta nazývaná Hnízdiště skrývá to, co obě naše strany potřebují.“ Usmál se. Pozvedl ruce, jako by chtěl výmluvně pokrčit rameny. „Já poskytnu několik svých lidí, vy poskytnete několik svých lidí. Dostaneme to, co chceme. Uzavřeme spolu pakt. Vy pomůžete mně. Já pomohu vám. Vy mi podrbete záda -já vám na oplátku zachráním kůži.“

„S prominutím, pane Grante...“ ohradil se admirál, který chvíli vrtěl hlavou, jako by si ji potřeboval pročistit. „Moment. Moment. Já myslel, že to *vaší* společnosti hrozí řada spotřebitelských žalob.“

„Samozřejmě, že máme jisté problémy se soudy, jistě. Jen ať nás soudí!“ Grant se uchichtnul. „Mimoto, jsem si jist, že pár vojenských slovíček pošeptaných do ucha státního návladního by velmi pomohlo společnosti, se kterou hodláte ulehnout do postele.“

„Pane Grante! Toto je oficiální shromáždění,“ okřikl jej generál, ale v jeho zahřmění se skrýval náznak ironie.

„Samozřejmě. Naprosto jistě. Nepochybně. Ale spojenectví s mocnou zákonnou složkou nemůže mému právnímu profilu nikterak uškodit. A dříve než

lidé pochopi, proč konáme tak, jak konáme - než uvidí výsledky našeho výzkumu... Jistě nás pak nebudou pronásledovat tak usilovně/' Znovu pokrčil rameny. „Ale to ukáže teprve čas. Do té doby nechcete vyrukovat s kůží na trh, nemám pravdu?“

Cítil, že jim jeho tlachání *začíná* docházet. Všichni měli rádi ničemy, zvláště když jim to, s čím přichází, může vytrhnout trn z paty. Mohl by teď klidně z kapsy saka vytáhnout svůj doutník vítězství a zapálit si jej.

Ze shromáždění zazněl nový hlas. „Promiňte, pane Grante, ale plánujete, že byste se navrhované mise sám zúčastnil?“

Grant zamrkal. „Sakra, to ne!“ Pohlédl na původce tohoto návrhu. Žena. Krátké vlasy, milý obličej, jizvy. Byla by krásná, kdyby použila mejkap. Takhle byla pouze... hezká. „Já řídím důležité podniky!“

Žena se předklonila a sepjala před sebou ruce. „Pane Grante, nemám v úmyslu vás urazit, ale už jste si někdy oblékl skafandr a vstoupil do hnízda?“

„No, to ne... ale co na tom záleží?“ Obrátil se ke generálovi jakoby s žádostí o pomoc. Černochovy oči se zaleskly pobavením. To jsem zvědav, jak se z *toho* vyvlečeš, říkaly ty oči.

„Je zřejmé, že tu mluvíme o celém *světě* plném těchto netvorů, pane Grante. Jakkoliv výmluvná jsou vaše slova, nebude to *lehký* úkol. Vlastně jsem ochotná vsadit na to, že se bude počítat se ztrátami,“ dodala žena.

„Náš návrh s ničím takovým nepočítá!“ ohradil se Grant. Kdo *je* tahle žena? O co se to tu pokouší -potopit jeho loď?

Žena otáčela hlavou na všechny strany a významně pohlížela do očí všem shromážděným.

„Tak já vám to povím. Já jsem ve hnízdech vetřelců *byla.* Ať už budeme mít k dispozici zázračné zbraně nebo ne... tak jako tak budou *ztráty.* Jste ochoten za ně převzít zodpovědnost?“ zeptala se důrazně skrze zaťaté zuby, jako kdyby zápasila s nějakou bolestí. Někdo z vyšších důstojníků si odkašlal. Evidentně se dotkla citlivého tématu.

„Ach, zatraceně,“ zaklel Grant. „Dejte nám pohov. Není snad válka? Není tohle přímá i nepřímá mise proti nepříteli? Ztráty jsou možné *vždy.* Ale kdo jste, že je můžete s určitostí předpovídat?“

Vyzývavě na ženu pohlédl.

V jejích očích nalezl led. „Chtěla jsem vám jen položit tuto otázku, pane Grante. A ozřejmit skutečnost, které se, jak se zdá, snažíte vyhýbat. To je

všechno.“ Na rtech jí zahrál jakýsi vnitřní úsměv. „A pokud jde o mě, představa jet na Hnízdiště, zabíjet vetřelce a krást jejich životně důležitou substanci mi připadá docela lákavá.“

Dobrotivý Bože. Co je tohle za krávu?

Generál s admirálem se k sobě naklonili a soukromě o něčem debatovali. Admirál pohlédl na své důstojníky a setkal se s přikyvováním a povzbudivými pohledy.

„No, pane Grante,“ spustil admirál. „Zdá se, že váš zajímavý návrh udělal své první kroky. Jsem přesvědčen, že se nějak dohodneme/'

Grant se rozzářil a bez zábran se usmíval na celé kolo. Teprve teď se uvolnil. „To rád slyším, admirále. Moc rád!“ Impulzivně nabídl ruku a donekonečna pumpoval baculatou tlapou, kterou mu admirál podal. Kývl na ostatní. „Mé firmy udržují s vámi muži v uniformách dlouholeté a plodné spojenectví. A jsem rád, že nás to společně dovede i do jiných světů!“

Ozvalo se nervózní pokašlávání, načež se několik účastníků setkání omluvilo a zmizelo v labyrintu washingtonských chodeb. Grant to ze sebe v duchu setřásl. Byl zvyklý šlapat lidem na paty a někdy se v tom dokonce přímo vyžíval. Lidi od armády nikdy nemiloval a ve skrytu duše se mu příčilo, že s nimi musí spolupracovat, zvláště při sběru drahocenné mateří kasičky. V tomto ohledu se snažil finančně pobízet žoldáky. Daniel Grant rozuměl problémům, jejichž základem byly peníze. Když ale člověk zabředne do světa politiky, sexu, osobních zájmů a moci, všechno vypadá mnohem černěji.

„Takže,“ navázal admirál, „domnívám se, že disponujeme vhodnou hlubokoprostorovou taktickou lodí. Potřebujeme ale nějaký čas na přípravy nezbytné pro tuto neobvyklou cestu. A samozřejmě, kromě lidí, které dodá pan Grant, potřebujeme regulérní posádku/'

Grant se posadil. „Samozřejmě, že mi přidělíte své nejlepší lidi.“

„Přirozeně, pane Grante. Přirozeně. Máme vytipované některé piloty a veterány, kteří by se pro tento úkol báječně hodili,“ ujistil ho admirál. „Nejdůležitější pro úspěch expedice ale je najít velícího důstojníka, který to umí s vojáky a navíc má bohaté zkušenosti v boji s těmi záludnými vetřelci!“

„Vaše starost,“ řekl Grant. „Věci tohoto typu ponechávám jen a jen na vás.[44]

Generál s admirálem chvíli šeptem konferovali a poté generál promluvil. „Předjímali jsme potřebu takového velitele, pane Grante. A tak jsme na tuto schůzku pozvali jistého plukovníka. Jako nejmladší vlastní Řád cti za významnou roli ve finálním očištění Severní Ameriky od vetřelců... a se

zvláštním výcvikem pro další práci ve vesmíru, pro likvidaci zamoření jiných planet a kolonií..," „To zní zajímavě. Kdy se s ním setkám?[44] zeptal se nedočkavě Grant.

Generál se otočil k té malé ženě se žhavými uhlíky místo očí. „Už jste se setkali. Otázkou však zůstává, jestli plukovník s tímto pověřením souhlasí?"

Upjatá žena s jizvami na obličeji se předklonila a její úsměv odhalil malé bílé zuby jako perličky.

„Takový úkol by se mi líbil, pane. Děkuji vám/'

Nyní se usmál pro změnu generál. „Výborně. Pak nemohu vaši expedici svěřit do lepších rukou, pane Grante. Dovolte tedy, abych vám oficiálně představil plukovníka Alexandru Kozlowskou, vašeho velícího důstojníka/'

Grantovi spadla čelist. Byl rád, že si nezapálil doutník, protože by mu určitě vyklouzl z úst na drahou italskou košili a trapně zaneřádil koberec popelem. Rychle se vzpamatoval a proměnil své překvapení v smích. „Výborně, výborně, výborně! To je báječné! A já jsem si myslel, že jste z těch, kteří vetřelce ze srdce nenávidí."

„To také jsem," odvětila stroze Kozlowská. „Chci je až do posledního jedince vidět seškvařené... nebo dokonce zneškodněné, pokud je to vůbec možné. Proto to dělám, pane Grante. A proto jsem dnes tady." Předklonila se a poklepala na stůl. „Ovšem nepleťte se. Já nevěřím v ďábla, pane Grante - ale kdyby nějaký ďábel *existoval,* pochybuji, že by mohl být dost ďábelský na to, aby vymyslel tyhle nestvůry. Tohle nebude žádný výlet na mravenčí farmu. Vzkažte to svým lidem."

Znovu ty řeřavé oči.

Na těch očích něco bylo... něco, co se na něj dívalo způsobem, který Granta obtěžoval. A velrni silně. Pokrčením ramen ze sebe ten divný pocit setřásl a obrátil se ke dvěma nejvyšším důstojníkům.

„No, zdá se, že jste vybrali skvěle. Mám rád ženy s litinovými žaludky." Z náprsní kapsy vytáhl hrst doutníků. „Zdá se, že okamžik volá po oslavě. Chce se ke mně někdo přidat?" Nabídl všem.

Generál si jeden vzal.

Admirál také mlčky jeden přijal.

„Já," ozvala se Kozlowská a natáhla ruku.

Grant jí jeden poslal.

Pozoroval tu malou, ale drsně vyhlížející ženu, jak doutník bere do ruky, zkoumá jej, přičichává k němu a strká ho do kapsy.

„Vy si s námi nepokouříte?“ zeptal se Daniel Grant trochu udiveně, nicméně rozverně.

„Pane Grante,“ odvětila plukovník Alexandra Kozlowská. „Oslavy nejsou na pořadu dne. Ten doutník si zapálím, až mise skončí a já budu sedět na zadku tady na té židli a podávat hlášení o jejím průběhu.“

Zena požádala své nadřízené o svolení k odchodu a vytratila se.

„No, tak co říkáte na svoji novou velitelku?“ prohodil generál se zvednutým obočím.

Grant vyfoukl obláček dýmu.

„Mohu pouze dodat, že je mi těch vetřelců na Hnízdišti upřímně líto!“

6

„Pěkná loďka, co?“

Daniel Grant ukázal prostorový snímek své společnici sedící po jeho boku v boxu vybrané restaurace. Byla to sexy bruneta s velkým poprsím, oděná do sprejem nanesených flitrových šatů. Dlouhé vlasy, rozkošný parfém a neznámé teritorium, které hoch z mrakodrapu hodlal urvat pro sebe. Původně na ni chtěl udělat dojem tímto nočním klubem a jeho černobílou dekorací i oslnivým leskem - ale z neznámého důvodu se teď na ni pokoušel zapůsobit svou mocí, která sahá, ano!, až na samý okraj vesmíru. Jmenovala se Mabel.

„Vypadá to dost divně. Co je to za věc?“ Mabel hovořila s new jerseyským přízvukem, což ještě umocňovalo smyslnost jejího půvabného těla.

„To je vesmírná loď, bejby. To je *moje* vesmírná lod: Pěkná, co?“

„Pěkně divná. Na co vlastně potřebujete vesmírnou loď, pane Grante?“[4]

„Už jsem ti několikrát říkal, že mě můžeš oslovovat Danieli, zlato. Alespoň pokud nebudeš sedět v kanceláři u počítače.“

„To dnešní pozvání od vás bylo moc milé, pane Grante!“ Mabel na něj

zamrkala svými předlouhými řasami. „Dělám u vás v kanceláři sotva dva dny. Ale je mifwk, co říkají ostatní zaměstnanci -jste opravdový džentlmen! Takové lahodné jídlo, to báječné šampaňské - a ani jste se mě nedotkl!“

Grant jí vzduchem poslal polibek. „Já vím, ale nemysli si, je to pro mě zatraceně těžké. Hádám, že to nejcennější, co dala paní Grantová svému synovi do vínku, bylo slušné vychování/'

Pravda byla ovšem taková, že se do těch slepicích mozečků vždy smžil nahustit tolik oslnivých informací a vystřelit jim do tváře tolik feromonů, že to nakonec byly ony, ženy, které se ho dotýkaly jako první. Pomocí tohoto malého triku, který se Daniel Grant naučil již před léty, se úspěšně vyhýbal problémům. Ačkoliv když byl ještě ženatý se starou dobrou Iron Drawersovou a budoval své společnosti, měl už jen z toho, že se *nechal* osahávat od příliš mnoha žen, problémů až dost. Ale když člověk chodí po fajnovém laně, problémy, které ho potkávají cestou, mu připadají zábavné a vzrušující, problémy, které mu dodávají pocitu, jako by se šinul po lyžařské sjez-dovce na sněžném skútru namísto víka od popelnice.

„Ale teď vážně - co si o tom myslíš?“

Na obrázku, který jí ukázal, byla americká vesmírná *lod Razzia*, vznášející se na parkovací oběžné dráze nad Zemí. Právě teď byla nakládána zásobami, zbraněmi, muži a bůhví čím ještě před expedicí do Hnízdiště - světa vetřelců. Cesta, která mu přinese mateří kasičku, vzorky DNA a jiné další poklady, které budou znamenat nejen úplné finanční zotavení a ukončí všechny prohrané soudní žaloby - ale uloží jeho, Daniela Marcuse Granta, zpět do bavlnky bohatství.

„Já nevím. Podle mě vypadá... no, dost ošklivě.“

Oba už v sobě měli notnou dávku šampaňského, takže mu všechno připadalo poněkud rozmazané. Grant znovu prozkoumal obrázek.

Viděl ji před sebou, tu obrovskou velrybu. Skleněné poklopy a sklovláknové výčnělky jí dodávaly vzezření nějakého exotického brouka, kterého kdosi napumpoval vzduchem až k bodu prasknutí. Esteticky vzato, loď doopravdy vypadala poněkud zvláštně. Něco jako podivný kříženec mezi granátem a náraz-níkem. Ale Grant ji tak samozřejmě nevnímal. Spatřoval v ní svoji krásnou, vzrušující naději na nezměrné bohatství.

„Co je to?“ zeptala se Mabel.

„Ale to nic,“ řekl Grant a strčil fotku zpět do kapsy saka. „Takový jeden můj riskantní podnik. Mluvme raději o tobě!“

„Ach, ale, pane Grante! Tedy Danieli! Riskantní podniky mě přímo fascinují!“ „Tak se drž Grantových podniků, dítě! Těch se u nás dělá dost. Možná z tebe někdy uděláme jednatele některé z našich poboček.“

Vykulila oči. Štíhlá ruka se dotkla jeho kolene. „Ach, pane Grante! To by bylo skvělé. Nejdřív vás ovšem *musím* přesvědčit o svých schopnostech-“

Grant vytáhl z ledu láhev Šampaňského Dóm Fauxgnon a dolil jí skleničku. „O tvých schopnostech nepochybuji, drahá.“ Mrkl na ni. „A musím říci, že se velmi těším na plody naší oficiální spolupráce!“

Ťukli si.

Grant se s pocitem uspokojení napil.

Tahle náhražka určitě nechutnala jako klasika -ale měla dostatečný říz a plnila svůj účel.

Právě dopíjel sklenku, když nějaký hřmotný hlas málem způsobil, že se zakuckal.

„Opatrně! Opatrně můj drahý, předrahý příteli!“ Z mihotavého přítmí módního nočního klubu se vyhoupla temná postava a poplácala jej po rameni. Grant vyprskl, zakuckal se a vzápětí se vzpamatoval, mrkaje uslzenýma očima.

„Foxnalle!“ oslovil muže a musel se velmi přemáhat, aby to vyznělo neutrálně. „Která pekelná brána tě sem vyplivla?“

„Eh, věř nebo nevěř, drahý příteli,“ pronesl kultivovaným hlasem hubený, šlachovitý muž v nadýchaných hedvábných šatech s nedioptrickými hranatými brýlemi, „nepřišel jsem sem, abych tě trýznil. Zeptej se kteréhokoliv barmana nebo hosta a potvrdí ti, že tady ve Flickers nejsem žádným cizincem. Samozřejmě, že potkat tě zde je pro mne skutečná lahůdka, zvláště pak ve společnosti takové okouzlující mladé dámy. Jsi snad tak sobecký krkoun, že nás ani nepředstavíš?“

Grant cítil, jak mu výrazně stoupá adrenalin.

Nicméně měl situaci pod kontrolou.

„Mabel, toto je Lardner Foxnall. Hlavní akcionář a ředitel společnosti MedTech. Lardnere, toto je Mabel Planerová, má zaměstnankyně a... eh nová přítelkyně.“

„Je mi ctí.“ K její velké radosti Foxnall dívce políbil ruku.

„MedTech? Á, vy přece vyrábíte Wonder Diet! Používám ji a-“ Mabel si najednou uvědomila své diplomatické faux pas a *zarazila* se. „Ach, bože. Chci

říci...“

„To je v pořádku, Mabel,“ uklidnil ji Grant. „MedTech vyrábí celou řadu renomovaných preparátů. Pracujeme v prostředí svobodného podnikání - ano, Neo-Pharm má své jisté konkurenty, ale velmi si jich váží. Koneckonců, koho bychom neustále předstihovali, kdyby neexistovaly také jiné společnosti?“

Lardneru Foxnallovi podrážděně cuklo ve svalu na tváři. Jeho oči však i nadále předstíraly pobavení. „Tak, tak. A co ten tvůj nový podnik... ta cesta.

Granta polil studený pot. „Aha, ty máš určitě na mysli-“ Začal hledat nějaký falešný záměr, který by Foxnalla odvedl ze stopy.

„Ach, vy myslíte tu vesmírnou loď! Ano, není to vzrušující?“ Mabel byla radostí celá bez sebe. Pohlédla na svého bose, ale namísto souhlasu v jeho očích nalezla led.

Okamžitě zmlkla.

„Pravda, Neo-Pharm hodlá expandovat do kolonií... ale o to přece stojí každá správná farmaceutická společnost ze Země, ne?“ řekl podrážděně Grant.

Foxnall se nucené usmál. „Svatá pravda. A nechť všichni prosperujeme!“ Zamrkal. „Ovšem někteří lépe než ostatní!“ Smekl imaginární klobouk. „Mimochodem, slečno Planerová. Pro dobrou pracovnici se u nás v MedTechu vždycky nějaké to místo najde. A kdykoliv byste stála o balení Wonder Diet zdarma, vzpomeňte si na nás.“

„To je dost nepravděpodobné!“ zavolal za ním Grant, který svůj vztek již neudržel na uzdě.

Mávl na číšníka a fotocitlivý robot promptně přispěchal k jejich stolu. „Co dělá ten ničema v takovém slušném podniku jako Flickers?“

„Promiňte, vážený hoste - ale pan Foxnall je jeho nový majitel.“ Robot servilně zablikal světýlky.

Grant zůstal zaraženě civět, ale nakonec se usmál. „Aha, tak proto ten chlapík objednal tady dámě láhev Dóm Perignomu!“ Podrbal se na nose. „A kaviár a krekery pro mě. Už je mi to jasné!“[4]

„Okamžitě to zařídím.“

„On to objednával?“ zeptala se Mabel, když ro-bočíšník zmizel ve tmě.

„Hmm, jo! To už je mezi farmakologickými rivaly takový zvyk, má drahá.“

„Ach, pane Grante. Moc mě mrzí, jestli jsem řekla něco, co jsem neměla. Mohu to nějak odčinit?“

„Co si o případném způsobu popovídat třeba při další láhvi šampaňského s kaviárem.“

Kaviár byl studený a docela dobrý. Ukázalo se, že Dóm Perignon je mnohem chutnější než Dóm Fauxgnom. Avšak Grantová konverzace v příští půlhodině vázla a neodhalovala žádnou nezdolnou touhu po sexuálním dobývání.

Zatraceně!

Je možné, že Lardner Foxnall vyčmuchal, co má za lubem? Mohl se nějak dozvědět, kam má A.V.L. *Razzia* namířeno a co je účelem její cesty?

Pokud ano, mohlo by to znamenat spoustu věcí, z nichž ani jedna nevěstí nic dobrého.

Doléhala na něj čím dál tím horší nálada, a tak pomáhal stále opilejší sekretářce zkonzumovat jejich noční lahůdky, aby se co nejdříve vymanili z melancholické atmosféry pulzujícího nočního klubu Flickers.

„Pane Grante!“ hihňala se jeho legrační poznámce na adresu nějakého politika. „Vy jste tak zábavný!“

„Myslím, že jsme to s tím šampaňským trochu přehnali, Mabel.“

„Ale s tím kaviárem určitě ne. Byl báječný. Nikdy bych nevěřila, že si tak pochutnám na jikrách! Opravdu se mi tu moc líbí.“

„Doufám, že jste něco nechali přátelům/' ozvalo se ze tmy ledovým hlasem. Oblak dýmu se rozestoupil a před nimi stál podsaditý muž s jizvou táhnoucí se po jeho holé kebuli jako nějaký blesk. Měl na sobě pěkné šaty a voněl drahou kolínskou.

„Je! Další konkurent, pane Grante?“

Grant Zkoprněl. „Ne tak docela.“

Fisk. Morton Fisk.

Co to má znamenat? Tohle je snad domov pekelných démonů!?

„Dobrý večer, pane Grante.“ Na Mabel se muž ani nepodíval. Jeho spalující oči se upnuly na Granta a visely na něm. „Obvykle nikoho nenavštěvuji osobně. Mám však jednu takovou tradici. Dávám si záležet, aby se má tvář vpálila do sítnice umírajících mužů.“

„O čem to mluvíš, Fisku?“

Grant měl určité podezření, ale tuto eventualitu raději ani nechtěl domýšlet.

„Kdo je ten člověk, pane Grante? Co se děje?“ ptala se Mabel.

„Když jsem za tebe skládal záruky, Grante, varoval jsem tě, že mám velkou trpělivost... ovšem jen dokud jsem ještě trpělivý.“ Jizva na hlavě se mu zbarvila sytě růžovým odstínem. Pulzovala zadržovaným vztekem. „A já už nejsem. Zpozdil ses o mnoho měsíců a neměl jsi ani dost slušnosti, abys zaslal alespoň částečnou platbu. Jsem tvým jednáním velice pohoršen.“

„Fisku! Nechápu, o čem to tu mluvíš. Vždyť přece dostáváš pravidelné splátky!“

Velká pěst uchopila Granta za košili a zvedla jej od stolu, až začal lapat po dechu. „To je nehorázná lež! On mi klidně bude lhát do očí! Sám dobře víš, že už jsem od tebe celé měsíce neviděl ani cent.“

Samozřejmě, že to Grant věděl.

Až moc dobře.

V souboji o moc po válce Země proti vetřelcům nebylo dobývání všech úvěrových pevností zcela legální. A k těm nejlepším obchodům bylo velmi často nutno zajistit si vliv prostřednictvím hotovosti, která se v té době dala sehnat pouze od lidí z podsvětí.

Bohužel to všechno byli zločinci.

Násilní zločinci.

Sebevědomí bylo tím hlavním, co Danielu Grantovi dávalo křídla, a za to, že se sám vypracoval tak vysoko, vděčil hlavně jemu. Zel bohu, sebevědomí bývá často slepé. Grant dobře věděl, že Fiskovi a spol. osobně dluží miliony, ale protože vždy věřil ve zlaté zítřky -měl v plánu zaplatit až zítra, tedy až bude mít peníze.

V očích Mortona Fiska ale žádné zítra neviděl.

„Podívej, Morty. Posaď se, dej si sklenku vína z teplého jihu a seznam se s tímhle nádherným stvořením... a pro pána krále, popovídejme si o tom, jo?“ Grant plácl do pohodlného polstrování.

„Sony.“

Obr se otočil na patě a spolkla ho stylová mlha potemnělého nočního klubu.

„Co to bylo za gorilu, pane Grante... tedy, Danieli...“

„Určitě *ne* gorila mých snů!“ odvětil Grant, který se již sunul na konec boxu. „Poslyš, Mabel, hned se vrátím. Musím si zajít tam, kam občas musí i král!“

Co se to děje? Informoval snad Foxnall Fiska, že je Grant v baru? Ten hajzl! Jiné vysvětlení neexistuje.

Fuj! Byznys je dneska samá hyena!

Už byl na okraji boxu, když uslyšel *cvaknutí.* Instinktivně se po šipce vrhl na zem.

Dávka kulek nad ním prolétla jako vodorovné krupobití. Cítil jejich horko. Dopadl na zem a začal se kutálet, přičemž mu v uších stále zněla střelba ze samopalu; k té se záhy připojil křik jeho sekretářky.

Krátce zahlédl nebohou brunetku zmítající se pod zuřivou palbou - kulky cupovaly drahé šaty a z jejího nádherného těla tryskaly gejzíry krve. Sklo, šampaňské a kaviár se rozprskávaly na všechny strany jako v nějakém fantasmagorickém, zpomaleném záběru fontány.

Vůle žít odtrhla Granta od tohoto děsivého tance smrti a plazil se pryč jako

7

krysa před smečkou koček.

Příprava expedice ji stála měsíc života.

Plukovník Alexandra Kozlowská se napila kávy a pozorovala, jak je do raketoplánu nakládána poslední várka zásob. Podařilo se jí snížit spotřebu Ohně na čtvrt pilulky denně, ale tu už si dneska vzala a proklínala se za to, protože toužila po další. U těchto tabletek to sice nebylo jako u alkoholu, kdy člověku naběhne husí kůže, jakmile je na suchu. Bylo to spíš něco jako kouření. Navíc stejně těžké s tím přestat. A ona chtěla přestat, už jen proto, aby si dokázala, že se umí ovládnout. A právě proto teď měla špatné svědomí z toho, že prahne po další dávce.

Už za několik hodin se zvednou ze Země a poletí nahoru k *Razzii*, napěchované vším, co si lidé Daniela Granta chtějí vzít na tuto misi - samozřejmě spolu se zbytkem vojáků včetně jí samotné.

Alexandra Kozlowská seděla u obrubníku přistávací plochy, kousek od křídla raketoplánu, který bude brzy vyvezen z hangáru a prolétne atmosférou. Po její druhé straně stála bezpečnostní odbavovací hala o velikosti skladiště. Nad zamračeným obzorem právě začínalo svítat.

Žuchla sebou na židli a sledovala nakládání beden.

Sakra, mají toho požehnaně.

Ona měla na starosti vše, co bude potřebovat její posádka. Chtěla mít sice pod palcem celou akci, ale to jí bohužel nebylo souzeno.

Přistoupil k ní znuděný muž, který přivezl poslední zásilku a podal jí nějaký cár papíru na tvrdých deskách. „Podepište to, plukovníku."

Alexandra desky převzala.

Na seznamu stálo ZÁSOBY. Nic víc.

„Jak to mohu podepsat, když ani nevím, co to je?"

„Podívejte se, plukovníku," řekl muž. „Já jen dělám svoji práci. Byl bych moc rád, kdybyste vzala pajcr, odpáčila z několika těch beden víko a mrkla se na to. Obávám se ale, že je to všechno pořádně zaizolované a vypolstrované a měla byste asi pěknou honičku nacpat to tam všechno zpátky."

Chlapík byl civil, pravděpodobně státní zaměstnanec. To Kozlowská vycítila z jeho přístupu. Neměla ráda *žádné* muže, kterým nemohla dávat rozkazy nebo je od nich přijímat, a tenhle ji navíc rozčílil. Co by mu tak mohla provést? Uložit mu, aby vyčistil latríny? Těžko. Typický třetiřadý byrokrat, co řídí nákladní auto a tlačí vozíky s přepravkami.

Dostala nápad: Co je pro byrokrata nejdůležitější?

„Tumáš!" řekla a roztrhala papír na kusy.

Muž na ni ohromeně zíral. „Plukovníku. Teď budu muset jít sehnat další formulář! Proč...?"

„Klidně napište stížnost, vy hnusáku. A příště projevte alespoň trochu úcty, až přistoupíte k ženě s žádostí o podpis..."

Muž odešel pro další formulář a nevrle přitom vrčel pod vousy. Kozlowská si šla obhlídnout ty bedny.

PŘÍSNĚ TAJNÉ, stálo na nich.

TOUTO STRANpU NAHORU.

VELMI KŘEHKÉ.

Jedna byla dokonce vybavena složitým chladícím systémem.

„Nu, což," povzdychla si a poklepala prsty na přepravku. „Můžete se vsadit, že zjistím, co v těch bednách je, až budeme světelné roky daleko."

Skoro ji teď mrzelo, že úkol přijala.

Ne že by jí vadilo podstupovat dlouhou cestu mezihvězdným prostorem. Ne, to bude zajímavé. Představa, že likviduje ty slizké nestvůry ve velkém, ji téměř vzrušovala. Avšak tajnosti a lži související s její službou ji, upřímně řečeno, nebraly ani náhodou. Myslela si, že *ona* bude mít na starosti celou misi - ale po několika týdnech jí došlo, že bude mít na povel pouze vojenské záležitosti. Ostatní operace Neo-Pharmu na *Razii* - a k tomu bylo na lodi dost prostoru, což byl nepochybně hlavní důvod, proč jim tu ošklivou loď přidělili - půjdou zcela mimo její osobu.

Což byl pro změnu důvod, proč vybrali ji.

V duchu slyšela ty staré páprdy v uniformách. „Kozlowská! Jasně - je drsná, ale jako žena bude trochu tvárnější."

Alexandra Kozlowská se v duchu usmála. Přípravy jsou jen začátkem celého story. Přijímala tedy všechno, co jí dávali sežrat, a ještě předstírala, že jí to chutná. Až se hoši od Neo-Pharmu ocitnou tam nahoře mezi hvězdami, planetami a vetřelci, bude jim zle z toho, jak s nimi zatočí.

Ano. Tohle pro ni bude vlastně takový odpočinkový výlet, pokud je to ovšem nezabije.

Bude příjemné dostat se pryč z planety, na které zemřel Peter. Možná, jen možná nalezne klid, který už tak dlouho hledá.

Právě se loudala zpátky pro další šálek kávy, když do dveří vrazil nějaký muž. Nejprve si myslela, že je to pan speditér a naštvaně se vrací s novým formulářem pro podpis.

Ale tohle nebyl žádný podřadný úředníček.

Byl to sám Daniel Grant.

Nevšiml si jí. Doběhl k plošině nakladače raketoplánu a vypadal, jako by se chtěl nechat naložit spolu s bagáží. Navíc vypadal velmi zbědované, drahé oblečení zmuchlané a roztrhané, boty odřené a stylový účes rozcuchaný.

„Hej!" zavolala na něj.

Otočil se, a Kozlowská si okamžitě všimla, že má opuchlé a krví podlité oči. Vypadal jako někdo, kdo toho minulou noc příliš nenaspal... o to hůře. „Poslyš, vojando. Pověz mi, jak se dostanu do toho raketoplánu?"

„Pan Grant?" Přistoupila blíž a zvědavě si jej prohlédla. Že by drogový král na něčem frčel?

„Správně, děvče. Co takhle kdybys mi pomohla? Mám na starosti tuhle misi."

„Jsem plukovník Kozlowská, Grante - a naposledy jsem od vás slyšela, že raději hodláte spočinout svými libovými na pevné zemi.“ Bohužel byla tak trochu ohromena, aby se zmohla na něco ironičtějšího.

„Ach, ano... plukovníku... samozřejmě. Omlouvám se. Měl jsem divoký večer.“ Vzdychl a ohlédl se do vstupní haly, jako by čekal, že tam tudy má přijít někdo, kdo jej pronásleduje. Na chvíli vypadal ztraceně, zranitelně a docela lidsky ve srovnání s tím, když se viděli poprvé. Cosi ji na něm velmi polekalo... Měl v sobě něco, co jí připomínalo...

„Divoký večírek? Ale vždyť už vychází slunce...“

„Eh - ano.“

Ztráta výřečnosti u něj působila velmi neobvykle. Neustále se ohlížel.

„Nic si z toho nedělejte, pane Grante. Ať už vás honí kdokoliv, neprojde bezpečností základny, pokud na ni neshodí bombu.“

„Honí?“ Jako kdyby ze sebe něco setřásl. „Nic takového... jen jsem v noci nemohl zamhouřit oko. To je všechno... Jsem trochu grogy a párkrát jsem upadl-“

„Neměl byste raději navštívit doktora?“

„Ne. Ne, plukovníku. To bude dobré/'

Jako kdyby se přímo před jejíma očima dával znovu dohromady. Neuvěřitelná demonstrace síly vůle. Somatická oprava: narovnání postoje, zatažení břicha, zpevnění horního rtu. Psychologická oprava: vztyčení psychického brnění. Oči se vzpamatovaly, vrátilo se do nich odhodlání -as ním i arogance.

„Včerejší noci jsem došel ke grandióznímu závěru, plukovníku.“

„Opravdu?“

„Ano. Tato mise je pro mé společnosti - a pro *mě* - příliš důležitá na to, abych dovolil... Chci říci, abych se jí nezúčastnil osobně. Zavolal jsem generálovi i admirálovi a všechno zařídil. Poletím s vámi, plukovníku Kozlowská, abych vám pomohl dohlížet na činnost výpravy a sám se jí účastnil.“ Znovu se zhluboka nadechl a vteřinu od vteřiny vypadal silněji.

„Vážně?“ Ach jo, to je opravdu fantastické.

„Ano. Právě v tuto chvíli jsou vydávány příslušné rozkazy. A teď, kdybyste mě prosím odvezla do kabiny raketoplánu.“

„Žádná zavazadla, pane Grante?“

„Ech - och - ne. Mé rozhodnutí bylo velmi náhlé, takže jsem neměl čas si sbalit. Spokojím se s tím, co je k dispozici na palubě. Navíc mne admirál ujistil, že na palubě raketoplánu je komunikační zařízení, jehož pomocí se mohu spojit se svými lidmi, abych je uvědomil o svém nečekaném rozhodnutí - a jmenoval někoho svým zástupcem po dobu mé nepřítomnosti.“

„Ta může být dost dlouhá, pane Grante. Přinejmenším nějaké čtyři měsíce. Za takovou dobu se ve vaší společnosti může změnit mnoho věcí.“

„Věřím svým podřízeným... stejně jako věřím vám a lidem na *Razii. V* obou případech se jedná o profesionály.“ „Ano, samozřejmě. Ale doufám, že si uvědomujete, jak je to tam nebezpečné.“

Daniela Granta jakékoliv nebezpečí „tam nahoře“, jak se zdálo, nevyvádělo z míry. Teď měl plnou hlavu toho, před čím se pokouší utéci.

Tam nahoře bude mít Kozlowská spousta času, aby zjistila, co to je.

„Fajn. Posadíme vás do raketoplánu s vašimi bednami a s poslední skupinou vojáků, kteří nahoru poletí.“

„Výborně, plukovníku. Těším se na spolupráci s vámi.“ Dál se nervózně rozhlížel kolem sebe. „A -můžete mi přinést trochu kafe a ty vaše vojenské koblihy... ach ano, a také nějaký Álka-Seltzer. Ten by mi hodně pomohl.“

Kozlowská k němu přistoupila a píchla jej prstem do ramene.

„Poslyšte, Grante. Tady jste v mém teritoriu. Nejsem váš otrok,“ prohlásila a krátce se *zarazila.* Bože, ten čpí alkoholem. „Všechno je tam v kanceláři. Vezměte si to sám.“

S těmito slovy se k němu otočila zády a odešla pokračovat ve své práci... a zkontrolovat zmíněné elektrodepeše. Granta pustí na palubu *Razzie* jedině na základě rozkazu.

8

Tato vráska na osudu mise nevěstila nic dobrého.

Když Grant zavřel oči, viděl Fiskův škleb.

Byl unavený. Velmi unavený.

Seděl v rohu gravipohovky v nejtemnějším koutě raketoplánu a ujišťoval se, že je v bezpečí, že je v pohodě a že má běh událostí znovu ve svých rukách.

Odpočinout. Potřeboval si odpočinout.

Je naživu, to je nejdůležitější, říkal si. Je zbědovaný, ale naživu. Proč vůbec včera večer někam chodil? Ví přece, že Fiskovi nezaplatil. Ví, že Fisk občas ztratí nervy. Chyba. Bota. Kix. Už se to znovu nestane, tím si byl jist. Samozřejmě, že další příležitost k *okázalému* společenskému životu dostane až za několik měsíců. Do té doby snad do Neo-Pharmu a tudíž do Grantových společností i ke Grantovi samotnému -momentálně nejpotřebnější finanční entitě - přitečou nějaké peníze. Pouze zavolal svým výkonným zástupcům a nařídil jim, aby z finančních záloh zaplatili Fiskovi, kolik budou moci...

Aby urovnali tu tragédii s rodinou ubohé Mabel Planerové a zařídili, aby pojišťovna zaplatila, jako kdyby byla Mabel zastřelena při pracovní schůzce...

A krom toho dělat to, co Grant.

Přežít.

Včera večer se však velmi přiblížil možnému neúspěchu *této* své snahy.

Ještě teď si nebyl zcela jist, jak se mu to podařilo. Když dávky ze samopalu začaly cupovat restaurační box i s Mabel, musel se mu automaticky zapnout nějaký *záložní zdroj* síly, protože se v životě nikdy tak skvěle neplazil a neuhýbal. Navíc mu v mozku musel sepnout i nějaký uzel přežití. Udělal totiž přesně to, co bylo v danou chvíli správné, a namířil si to k tanečnímu parketu. Tanečníci a zmítači na něm, kteří rachot a exploze nepochybně povazovali za součást show, stále následovali těžký, neodbytný rytmus. Neodvažoval se ani na chviličku zastavit. Po šipce se vrhl k východu, venku minul svoji limuzínu a sprin-toval mnoho, mnoho bloků, přičemž několikrát upadl, dokud se necítil bezpečně na to, aby si zastavil taxíka.

Přesto tím honička neskončila. Většinu noci strávil ukrýváním za popelnicemi plnými páchnoucích odpadků v nějaké uličce a čekal, až si pro něj přijede jeden z jeho pobočníků. Jakmile dorazil, nařídil mu, aby ho okamžitě odvezl na vojenské letiště -a tak se po probdělé noci, vděčný za to, že je naživu, dostal na základnu námořní pěchoty.

V relativním bezpečí raketoplánu, upoután nad ekvivalentem tisíců tun GeligNuke®, se Daniel Grant otřásl při vzpomínce na události minulé noci. Ne, nechtěl na to myslet... alespoň ne teď.

Spánek. Trocha požehnaného spánku... to je momentálně jediné, co potřebuje. Fiskova ošklivá tvář ho...

„Hej, pane. Je to sedadlo volné?“

Grant prudce otevřel oči.

Nad ním se skláněl nordický bůh.

Jakýsi ostříhaný Thor.

Ačkoliv ne tak docela. Byl to vysoký, blonďatý vazoun s modrýma očima a s úsměvem nad hranatou bradou. Vypadal nejen zatraceně kompetentně, ale i spokojeně a naprosto vyrovnaně v pracovní uniformě, která mu na svalnaté tělo padla jako ulitá.

Tenhle člověk vypadá jako nějaký vůdce, pomyslel si Grant.

„Ach - ne. Ne... prosím, buďte mým hostem.“

Blonďatý bůh uložil svůj cestovní vak do zavazadlového prostoru a usadil se na pohovku, aniž by se zatím připoutal. „Jmenuji se Henrikson. Desátník Lars Henrikson.“ Podali si ruce. „Vy musíte být někdo od Neo-Pharmu.“

„Ano. Jsem Daniel Grant. *Majitel* Neo-Pharmu.“

Henrikson nezareagoval okamžitě. Informaci přijal zamyšleně. „Ha. Bylo mi řečeno, že vy osobně se expedice nezúčastníte, pane Grante.“ „Rozhodnutí na poslední chvíli.“

Henrikson zaznamenal tuto informaci a přikývl, jako kdyby to bylo to nejpřirozenější vysvětlení na světě.

„Chápu. No, to je pěkné... tady, se vší úctou. Je dobré vidět, že se bosové osobně zajímají o důležité expedice.“ Lehké cuknutí v koutcích. „Že se nebojí, jak se říká, trochu si ušpinit ruce.“

Grant se po zdánlivě nekonečně dlouhé době poprvé usmál. „Možná se jen snažím obrátit nový list, desátníku Henriksone.“

Zavřel oči a doufal, že se muž dovtípí, že touží po trošce soukromí a možná i po odpočinku pro opuchlé oči.

Henrikson nebyl z těch, co se umí dovtípit.

„Toto je výjimečná mise,“ spustil. „Cítím to v kostech. Devět z deseti výprav námořní pěchoty do vesmíru jsou nuda. Zažil jsem to na vlastní kůži, to mi věřte. Ale jakmile jsem se dozvěděl o poslání téhle expedice, zvláštní úkol, jehož záchytným bodem bude Hnízdiště vetřelců... No, prostě jsem po tom skočil. *Skočil“*

„To jste se vetřelců nenabažil na Zemi?“

Henrikson pokrčil rameny. „Pár těch potvor jsem zabil, to jo. Převážně v Evropě. Ve specializovaných složkách. Možná právě proto mi nabídli tuhle práci -kvůli těm zkušenostem. Ne, to asi nebude to hlavní, pane - víte, já mám pocit, že lidská rasa je předurčena k velkým činům ve vesmíru. *Předurčena.* A já bych v tomto ohledu rád přispěl svojí troškou do mlýna. A jsem natolik domýšlivý, abych se odvažoval tvrdit, že mám dostatečné schopnosti vypořádat se s obtížemi, které před námi stojí.“ Na to Grant očekával nějaký vnitřní cynický vzdech. Namísto toho nalezl slova, která v něm kupodivu rozezněly sympatie.

„To je neodolatelně homocentrický pohled na vesmír, vojáku.“

Henrikson přitakal. „Ano, pane. Omlouvám se... odevšad slýchám, že lidé jsou jen náhodným vybočením ze schématu událostí. Já si to nemyslím... No... Protože my jsme *lidé.* My přece *něco* znamenáme, sakra. Máme své hodnoty a řád a, sakra... cíle, které chceme ve velké části toho bezbožného prostoru uskutečnit.“

„Samozřejmě. Samozřejmě! S takovým duchem by se snadno obnovovala zruinovaná města... Chci říci, že by velmi pomohl při léčbě raněného ducha lidstva!“

„Já vím, pane. Já vím,“ přikyvoval vážně Henrikson. „A právě proto jsem tady.“

„Báječné. Ale víte, desátníku, myslím, že budeme mít spoustu času, abychom prodiskutovali příhodnou aplikaci této filosofie, až budeme na cestě. Zatím bych si rád dopřál chvíli klidu, než tento raketoplán odstartuje. Na meditaci... víte... a možná i na krátké zdřímnutí.“

Henrikson pohlédl na Granta. „Ach ano, vypadáte trochu unaveně. Je to ode mne velmi sobecké. Prosím zavřete oči. Uvolněte se. A zdřímněte si. Mám svůj vlastní způsob bojové meditace. Budeme tedy meditovat společně.“

S těmito slovy se desátníkovy oči upřely do prázdna před gravipohovkou.

No, tak to bychom měli. Odpočinek a meditace jsou cenné dokonce i pro tohoto velkého hocha. S touhle taktikou měl vyrukovat hned.

Nu, což. Věděl, že tu najde někoho zajímavého, s kým by si na té dlouhé cestě mohl popovídat. Granta jen mrzelo, že s sebou nevzal některého ze svých tiskových mluvčích, aby všechny tyto zlaté myšlenky zaznamenali.

Grant nechal svá těžká víčka spadnout.

Nalezl klid možná na třicet vteřin, když vtom uslyšel dusot bot po palubě, otevírání skříněk, ukládání *zavazadel a* hašteřivé hlasy.

„... podívej, kámo. Já ti říkám, že to tak bylo... *muzika* byla duší bítníků! Divoká, skvělá muzika ulice, čéče. Odtud vy vřel proud ty ledový lávy poezie!“ Hlas byl nepříjemně nosový a vysoký.

„Poslyš, Jastrowe! Jednou se zmínim, že mě baví číst volný verš dvacátého století... a ty si hned myslíš, že mluvím vo bítnickejch básníkách! Já mluvim vo spoustě spisovatelů, včetně Wiliama Carlose Wil-liamse...“

Grant prudce zvedl olověná víčka.

Dva vojíni v pracovních uniformách. Běloch a černoch. Běloch byl ten, který se vrtal v těch literárních a hudebních tématech. Bohužel toho věděl dost, takže pořád něco mlel.

„Williams! Ale Williams byl pro Alena Ginsber-ga něco jako Jan Křtitel!“

„Sorry. Nikdy sem vo něm neslyšel/'

„Cože? Čteš verše z dvacátýho století a neslyšels vo něm? Ha-ha-ha!“

„No, teď když nad tim přemejšlim... tak asi jo... ale pořád nevidim žádnou souvislost mezi volnou poezií a *jazzem*“ „Ježiš. Nejde jen o jazz, ty gumo. *Be-bop!* Hele, já ti to předvedu.“

Jak usínal, konverzace se vzdálila, jako kdyby ji Grant poslouchal přes starý telefon.

Tráááá...!

Ozval se pekelně ječivý tón lovící někde v nejvyšších oktávách.

Týýý...DÝÝÝÝ...!

Zvuk se proměnil v drásající nehty a Grantův mozek ve školní tabuli.

Vyskočil probuzen a dezorientován. Hlavou se udeřil o nějaký výsturjek na stěně a padl zpět na pohovku.

Tráää... dá *DÁÁÁÁ!*

Pohlédl tím směrem. Na okraji gravipohovky seděl černý muž s tmavými brýlemi a pokrouceným šklebem. Rukama si zakrýval uši. Naproti němu seděl další maník v brýlích s tváří pouličního strážníka. Jeho tenké rty svíraly náustek baryton saxofonu.

Oba měli těla, jako by přicházeli z vojenského výcvikového tábora, ale tváře neposkvrněné hrůzami války.

Tý...dý...Dý!

„Ty to neslyšíš, Ellisi?“ čertil se rozhazuje rukama. „Viděl sem nejlepší mozky my generace-“

Přirozená autorita desátníka Henriksona se vztyčila jako pomstychtivá socha. „Hej hoši, co kdybyste nás nechali chvíli v klidu odpočívat?“

Jeho svalnaté napřímené tělo hovořilo za vše. Černobílá dvojčata zamrkala a zalekla se.

„Jo, to pardon, desátníku.“

„Chtěl sem jen zahrát jednu takovou melodii, víte.“

Henrikson stál jako skála. „Tak já vám to zakazuji. Tohle není na podobné věci to správné místo. Možná až budeme nahoře... možná/' Ellis se díval, jako kdyby souhlasil, ale Jastrow měl výraz malého ublíženého chlapce, když hudební nástroj ukládal do futrálu.

„Taky bych si trochu schrupnul, Jazzi,“ řekl Ellis.

„Jo. Asi máš pravdu. V nakousnutý konverzaci budeme pokračovat pozdějc, jo?“

„Třeba.“ Vyznělo to rezignovaně.

Henrikson se naklonil ke Grantovi. „Je všechno v pořádku, pane?“

„Jistě. V uších mi sice ještě zvoní a jsem v naprosto bdělém stavu, ale jsem v pořádku.“

„Do formálního nalodění máme ještě dobrých patnáct minut, takže byste je měl využít.“

„Pokusím se, desátníku. Věřte mi, že se pokusím.“

Henrikson vrhl na nově příchozí duo ještě jeden varovný pohled a usedl zpět do své gravipohovky. Grant si všiml, že na něj Ellis a Jastrow zvědavě zírají. Zjevně jsou zvědaví, kdo je.

Grant to cítil dokonce i přes zavřená víčka.

„Jmenuji se Grant. A jsem hlavním důvodem, proč jste se ocitli na téhle misi,“ vysvětlil, aniž by se ho kdokoliv na něco ptal. „Nebude vám vadit, když se oficiálně seznámíme později? Snažím se nalézt trochu klidu.“

„Tybrďo!“

„Ale jistě, pane. Promiňte.“

„Ano. Správně. Budeme jako putičky.“ Šepot. „Člověče, vždyť to je Daniel

Grant! A tys mu zakví-lel saxíkem přímo do ucha.“

, Jak sem to moh vědět? Vždyť jsem ho ani neviděl.“

Šepot ustal, rozhostilo se nervózní ticho a Grant znovu upadl do neklidné dřímoty. Z té byl velmi záhy znovu vyrušen.

Zdálo se mu o rodičích a on nesnášel, když se mu zdálo o rodičích, takže to bylo jen dobře. Přesto to bylo trochu nepříjemné.

Klapot kroků jej neprobudil. Ten vnímal jen jako nějaký ruch na pozadí.

Přesouvání zavazadel, cvakání dvířek zavazadlového prostoru. Bez problému.

Ovšem v tom přímo na něj spadlo nějaké tělo -*to* už jej probudilo.

„Au!“ vyjekl.

„Áááá. Ach, bože... zatracená podlaha! Samý zarážky a vzpěry. Promiňte!“

Skutečnost, že to je žena, poněkud zmírnila bolest a šok, a to nejen díky jejím měkkým partiím. Vypadala dost dobře a pěkně voněla, dokonce i v pracovní uniformě. Byla to prsatá bruneta s vlasy přibližně tak dlouhými, jaké vám u námořní pěchoty dovolí nosit, pokud nejste muži, a s hlubokýma tmavýma očima, které na něj kajícně koulela.

„To nic,“ ujistil ji Grant a okamžitě nasadil svůj džentlmenský úsměv. „Chtěl jsem si před startem trochu odpočinout, ale takové věci se prostě stávají.“

Ladně se od něj odlepila s mnohem větší elegancí, než když se na něj svalila. „Z nějakého důvodu se pohybuji lépe v umělé gravitaci. A při nulové? To jsem labuť.“ Pokrčila rameny. „Jsem prostě vesmírný dítě, to je celý problém a už se nemůžu dočkat, až se zvedneme z tohodle-“ Zamrkala těma svýma krásnýma očima. „Počkejte. Ale neviděla já jsem vás už někde... Můj Bože! Vždyť vy jste Daniel Grant. Ten magnát! Znám vás ze zpráv!“ „Ano, to jsem já,“

„Vypadáte hroz—, chci říct, že si asi opravdu potřebujete odpočinout.“ Došourala se k volné gravipohov-ce a Grant, navzdory celkové únavě, nedokázal spustit oči z jejích ladně se pohupujících boků. Otočila se. „*Slyšela* jsem, že za touhle misí stojíte, ale v životě by mě nenapadlo, že se s vámi *osobně* setkám.“

„No, tak si na to koukejte pěkně rychle zvyknout, vojíne,“ vložil se do hovoru Henrikson. „Pan Grant poletí s námi.“

„Vážně! No, ale to je... to je přece báječná *novina.*“ Dovlnila se zpět k němu, mimoděk si upravila vlasy a s velmi sympatickým úsměvem mu podala ruku. „Jmenuji se Edie Mahonová. Vojín první třídy -ale jsem ještě mladá a myslím,

že mě u Koloniální námořní pěchoty čeká poměrně zářná budoucnost.“

Grant se cítil tak trochu ohromen, takže se automaticky rozzářil - a přemítal, jak se asi tato žena ocitla u námořní pěchoty... zvláště pak na této misi. Jak ji tak studoval, objevil pod předstíranou naivitou houževnatost. Všechna ta „ach bože“ byla jen hra. Pod jejich rouškou rozeznával sílu a odhodlání, a to jej přitahovalo. Snad přímo vzrušovalo.

„Zajímáte se tedy o výzkum xenobytostí?“ zeptal se Grant.

„Myslíte ty brouky? Ach ne, to ne.“ Zavrtěla hlavou a otřásla se. „Nenávidím je, ale to ostatně asi každý. Už slyším vaši otázku. Co tu dělá takové křehké děvče?“ Pokrčila rameny. „Prostě jsem asi přirozeně vesmírná holka, pane Grante. Nijak jsem vám nelhala... A navíc jsem specialistka na taktické zbraně.“

„Specialistka?“ „Ano, pane. Nejlepší známky.“ Hlas jí zastřelo rozpustilé uchichtnutí.

„Tak to jsem moc rád, že jste u sebe neměla žádné granáty, když jste na mě padla.“

„Hmmm? Ach ano... ano, samozřejmě. Opravdu mě to moc mrzí, pane Grante. Ale přiznávám, že je to pro mě velmi příjemné překvapení... Možná tahle mise nakonec nebude tak nudná.“

„Zajisté ne. A doufám, vojíne Mahonová, že občas zajdete do mé kajuty na skleničku a pořádný kus řeči. Momentálně mi však ke spokojenosti chybí trochu odpočinku, než jí znovu otřese start.“

„Samozřejmě. Samozřejmě, pane Grante... určitě. Skočím tady do pohovky a už vás nechám na pokoji.... A...“ *Zarazila* se. „Na skleničku? Řekl jste, že mám zajít na *skleničku* s magnátem! Samozřejmě, pane Grante. *Velmi* ráda! Pravidelně vás sleduji v médiích. Dokonce jsem si koupila ten neautorizovaný paperback o vás - je pravda, že se s vámi žena rozvedla poté, co vás nachytala v manželské posteli se čtyřmi nahými ženami?“

Grant se spiklenecky usmál. „A s jedním papouškem. Na papouška nezapomínejte, vojíne Mahonová.“

Těšilo jej, že legenda přežívá.

Okouzlená dívka zavrtěla hlavou a jako u vytržení se sunula zpět ke své pohovce. Bylo to hrané? To nevěděl. A bylo mu to jedno.

Popít s atraktivní vojandou, kterou by velmi pravděpodobně zklamalo, kdyby po ní nevyjel. Po tom tragickém debaklu minulé noci měl teď sotva pomyšlení na nějakou romantiku. Ale co po týdnech vesmírného letu s partou vědátorů a

drsných vojáků? Grantový dominantní hormony ho nepochybně zakrátko naladí do role neutuchajícího dobyvatele. Povolná partnerka s výstavními proporcemi bylo něco, co ho neuvěřitelně rajcovalo.

A teď krátký sladký spánek.

Grant uložil hlavu do měkkého polštářku, vděčen za ticho, do něhož se kabina ponořila. *Uctivé* ticho.

Nakonec nebylo tak zlé ocitnout se se skupinou vědců a mariňáků na lodi směřující světelné roky pryč ze Země. Koneckonců je to *jeho* mise... A jak se zdá, jeho lidé mu projevují patřičnou úctu.

To je dobré. Velmi dobré. Na Daniela Granta dosedl zvláštní klid. Jeho napjaté svaly se uvolnily a on se začal nořit do pocitu nadvlády nad svým okolím. Ano, ano, snad nakonec bude dobře, že jede s nimi, aby dohlédl na průběh mise... ne, ne, aby jej *ovládl*. Chlapci v jeho kanceláři už dobře vědí, jak Grant podnik řídí. I kdyby se ocitli v úzkých, dokáží jednat tak, jako by jednal on. Nemusí u toho být. V klidu může dělat to, co právě dělá. Směřovat do míst neznámých a rozšiřovat svůj vliv, své hájemství.

Daniel Grant... velký muž, předurčený k hvězdným činům.

Vlídný příliv sebeuspokojení jej na svých vlnách odnesl do požehnaného království dřímoty, kde na něj nečekala ani jeho matka, která by jej rozčilovala.

Ach...!

Sladký, klidný spánek...

TRáá á!

Dáá á á á á!

Klakson se rozvřeštěl jako stará trumpeta.

„To je požární alarm!“ zvolal Jastrow. „Do hajzlu! S raketoplánem se něco děje. Pane Grante, musíme odtud rychle zmizet![44]

„Prosím,“ mumlal Grant.,,Nechte mě tu chvíli ležet. Zemřu, pokud nebude vyhnutí. Jenom mě nechtě spát.“

„Ani náhodou, pane Grante!“

Cítil, jak jej někdo vytahuje z pohovky a v náruči ho snáší po schůdkách.

Chladný vzduch venku jej udeřil jako facka. Zamrkal a měl pocit, jako kdyby jím někdo třásl...

A potom najednou klid.

„Pusťte mě na zem,“ dožadoval se.

„Udělej, co ti ten člověk říká, hňupe! Okamžitě![4]'

Henrikson jej pustil na tvrdý povrch.

„Au!“ Omráčeně se vyhrabal na nohy...

A stanul přímo proti hlavním desetimilimetrových samopalů.

Tyto samopaly třímaly v rukou plukovník Kozlowská a několik dalších mariňáků s cestovními vaky na zádech.

„Zbraně dolů,“ rozkázala Kozlowská a přistoupila k nim s rukama v bok. „Kdybychom byli tlupa vetřelců, byla by z vás dávno fašírka, vy hňupové! Výjimečné situace vyžadují výjimečná bezpečnostní opatření!“ Z koutku úst jí trčelo párátko. Pomalu jej přesunula až do druhého koutku. „Nemám pravdu, vojáci!“

Mariňáci, kteří uprostřed toho všeho dokázali setrvat v nepohodlném pozoru, reagovali okamžitě.

„Ano, *panel*“

Párátko v ústech Kozlowská se opět pohnulo.

„Mimochodem, ještě jsem vám nepřidělila sedadla, nebo snad ano?“

„Ne, *panel*“ Kozlowská přešla ke Grantovi a zastavila se před ním. „Vítejte na vaší misi, pane Grante...“ Vyplivla párátko.

Zachytilo se ve volné látce jeho kalhot.

„Vítejte pod *mým* velením.“

Grant vzdychl a znovu zavřel oči.

9

Ten beton byl vlastně docela pohodlný...

Tma.

Tma a sny.

Logika snů propletená s úlomky a cáry reality i magie.

Šest týdnů Daniel Grant snil či nesnil, ale ve všeobjímající temnotě, kde se po celou tu dobu nacházel, byly sny tím jediným, co vnímal.

Oslavné útržky snů sněných napřeskáčku. Změť vítězství, smíchu a slávy.

Utápění v tajemných hlubinách minulosti a všemocného strachu. Převážně mu to ale připadalo jako krátké zdřímnutí, neboť sny byly jen krátkými pomlkami v hy-perspánku, které umožnily fungování mozku a REM.

Daniel Grant ležel ve skleněné kóji jako bezkříd-lý motýl zalitý do skla, když jej mechanismy a plynové směsi začaly pomalu budit ze spánku, takže ani nezaregistroval, když se zámek jeho schránky otevřel. Stále lpěl na svých snech, na temnotě, spáč opilý spánkem.

„Pane Grante?“

Vlídný ženský hlas. Ale čí? Byl sladký, laskavý a tolerantní. Takový, jakým k němu hovořívala jeho bývalá manželka na začátku jejich vztahu, kdy se jí plně odevzdával.

Nyní mu připadal velmi skutečný jako součást reality v téhle tmě.

„Danieli?“

Martha. Hodně s ní prožil v těch zlatých letech, kdy koupil Neo-Pharm a na tomto základě začal stavět své impérium. Byla modelkou, kterou si jeho reklamní společnost najala pro nějaké televizní šoty. Skočil po ní a už ji nehodlal nikdy pustit... alespoň si to myslel. Až do dneška vlastně nevěděl, proč po létech přišlo tolik jiných. Starý zlozvyk? Součást jeho oblíbeného životního stylu? Nebo šlo jen o jakési posilování nabubřelého ega?

Nebyl si jist a nijak ho to netrápilo.

Kromě okamžiků jako byl tento - kdy se probouzel a pochyboval o sobě, kdy se cítil zranitelný.

„Je čas vstávat, pane Grante.“

Vstávat? Kde to je?

„Čeká nás spousta práce.“ Ten hlas. Určitě nebyl Marthin, uvědomil si najednou.

„Tak do toho.[44]

Nyní byl hlas nesmlouvavý, hlas zvyklý na to, že jej lidé poslouchají.

Grant si uvědomil, že je studený. Cítil se nahý. Rozechvěle se zvedl.

S námahou otevřel oči.

Periferním viděním zpozoroval kabely nad hlavou a chladný kov hyperspánkové kóje.

Před ním se hrbily dobré dva metry drápů, kostnatých spárů a zuřivých čelistí zejících dokořán.

Vetřelec!

Vykřikl.

Přikrčil se.

Potom se stáhl dozadu a instinktivně před sebe vrhl ruce v bezmocném gestu, aby se bránil před nejnebezpečnějším tvorem všech probádaných zón vesmíru.

Jak se svíjel a snažil se vyhrabat přes bok hyperspánkové kóje, stále ještě funkční zbytky jeho rozumu učinily náhlý objev.

Bestie se nehýbe.

Jen se vznáší ve vzduchu několik stop před ním.

A teď když se nad tím zamyslel, nebyly skrze její černé tělo vidět kontury *trupu* lodi?

Nestvůra se roztřásla a projel jí *záchvěv* světla.

Není skutečná... Je to...

Zleva k němu přistoupila žena v khaki uniformě s modulárním ovladačem v ruce.

Plukovník Kozlowská.

Vetřelec před ním byl jen obyčejný hologram.

„Myslela jsem si, že pomůže, když se vám trochu rozproudí krev.“ Zmáčkla knoflík a odsunula holo-gram stranou. „Vítejte ve druhé fázi cesty meziplanetární lodi *Razzia“*

„Proboha, plukovníku!“

Zvedla jedno tmavé obočí. „Chcete přeci patřit do party, nebo snad ne, pane Grante? Tohle považujte jen za takovou mírnou formu zasvěcení. Od této chvíle jste členem našeho bratrstva!“

Už nebyl vůbec ospalý. Adrenalin z něj okamžitě shodil všechen „prach“, který se na něm za ty týdny spánku usadil. Přesto mu srdce tlouklo jako o život a byl pořádně rozezlený.

A ke všemu jej od naprosté nahoty dělily pouze spodky!

Rozhlédl se kolem. Jeho kóje byla pouze jednou z deseti umístěných kolem centrálního řídícího a zásobovacího panelu. Všechny plexisklové poklopy byly otevřené a vypadaly jako blanitá křídla nějakého hmyzu.

Evidentně jej nechali dřímat o trochu déle než všechny ostatní. Jejich kóje byly prázdné.

„Proč jste mě vzbudili jako posledního?“ otázal se, když vstal a vylezl ze *zařízení*, přidržuje se jeho bočnice.

„Když jsme odlétali, vypadal jste velmi unaveně, Grante. Mysleli jsme si, že vám to vynahradíme trochou spánku navíc.“

„Jak jsme daleko od našeho cíle?[4]'

„Gravitonické motory jsou vypnuty. Už jsme museli přejít na běžné impulsové motory, abychom mohli ‚kličkovať mezi okolními planetami. Za čtyři dny bychom se měli ocitnout na oběžné dráze kolem Hnízdiště.“ Usmála se. „Jste připraven pustit se do nějaké akce, pane Grante?“

„Domnívám se, že se mi právě nějaké dostalo, plukovníku.“

„Cože? Myslíte tady Černého tesáka?“ Usmála se. „To je pouze výcvikový hologram. Nemáte důvod pociťovat^ zahanbení. Někteří mladší rekruti si při střetu s Černým tesákem zaneřádili spodky. Zdá se, že vy jste to zvládl docela dobře.“

Grant se ušklíbl. „Máte poněkud zvrácený smysl pro humor, Kozlowská. Hádám, že si o tom zhruba za hodinku budeme muset promluvit. A chtěl bych s vámi probrat ještě další věci. Momentálně bych si rád oblékl nějaké kalhoty.“

„Škoda. Takhle vypadáte docela roztomile.“ Rozesmála se a vydala se ke dveřím. „Pohněte kostrou, hochu! Je konec legrace. Máme spoustu práce.“

Holoprojekce se za ní vznášela, jak odcházela bůhví kam.

Grant se otřásl. Zhluboka se nadechl, vzpamatoval se a namířil si to do šatny, kde si ve skříňce nechal všechno zbylé oblečení.

Za těch pár dní, které na palubě vesmírné lodi *Razzia* strávil předtím, než byl uložen k hyperspán-ku, měl Daniel Grant jen velmi málo času, aby se seznámil se všemi prostorami této velké lodi. Nějaký čas strávil dohledem nad svými vědci a snažil se také získat trochu normálního, přirozeného spánku. To bylo asi tak všechno.

Nicméně, kam si odložil šaty, si pamatoval velmi dobře. Obrovská kovová

chladnost interiéru plavidla mu nijak neimponovala. Linková loď, kterou letěl ze své domovské planety na Zemi, přinejmenším disponovala smyslem *pro jistou* lidskost a vlídnost. Vyzařovala pocitem útulnosti a společenskosti. Tady, na palubě *Razzie* však panovala strohá vojenská účelovost. Interiér lodi se honosil zhruba stejným rozsahem dekorativnosti jako její exteriér.

Takže celkem vzato, Grantovi vlastně vyhovovalo, že většinu času na palubě prospal.

Co se teď sakra asi děje tam dole na Zemi? napadlo jej. Varoval své úředníky, aby nevycházeli mezi lidi a posílili bezpečnost firmy. Dokonce jim nařídil, aby zaslali menší sumu jako splátku Fiskově „společnosti“. Přesto však byl velmi zvědavý. Ale ať už se tam momentálně děje cokoliv, odtud s tím nemůže absolutně nic dělat. Nachází se v nějakém bohem zapomenutém kvadrantu ne zcela probádané galaxie vzdálené mnoho světelných let od Země, od New Yorku a od Manhattanu.

Šatna byla na konci jedné úzké chodby.

Sprchy, záchody, lavice.

Zápach a celkový vzhled šaten jej ve vzpomínkách zanesly zpět do úspěšných sportovních dnů na gymnáziu. Zatuchlé, ale nějakým způsobem útulné. Podivně uklidňující.

V rohu stál vysoký blondýn a zapínal si přezku na opasku u kalhot. Kupodivu měl na očích tmavé brýle. Vypadal spíše jako nějaký hodnostář z Mc Ar-thurovy školy než jako desátník od mariňáků.

„Henriksone? Také jste se právě probudil z toho studeného spánku, kamaráde?“

Desátník se otočil a pohlédl na něj. „Dnes brzy ráno. Právě jsem skončil se cvičením, pane.“ „A já teprve zvedl hřbet z postele. Zajímalo by mě, proč mě nechali spát tak dlouho?“

„Možná jen chtěli, aby bylo všechno v naprostém pořádku, až vás probudí, pane.“

„Máte také nějaké křestní jméno?“

„Jak už jsem vám řekl, jmenuji se Lars.“

„Ach ano. Pravda. Lars. Víš co, Larsi, můžeš mi říkat Dane.“

Desátník přikývl. „Děkuji... Dane.“

Grant nalezl svoji skříňku. Musel namáhat mozek, aby se rozpomněl na kód

kombinačního zámku. Chvíli točil kolečkem sem a tam. Zámek se s cvaknutím otevřel. Uvnitř měl civilní šedý oblek pro vědce, který mu dali, protože si nepřinesl žádné vlastní šaty a věci, ve kterých přišel, byly pořádně potrhané.

Oblékl si kalhoty.

„Víš, Dane," svěřil se mu desátník, „v takovýchhle chvílích mám chuť spolknout tabletu nebo dvě toho tvého Xeno-Zipu. Testy u mě bohužel prokázaly náchylnost k tomu, že začnu šílet dokonce i z běžného preparátu. Mám hrozně ‚plachý[4] metabolismus."

„Ale co," chlácholil ho otcovsky Grant. „Jsem si jist, že i bez něj jsi zatraceně dobrý voják." Najednou se zatvářil zamyšleně. „Víš co, Larsi. Myslím, že ti ta vaše velitelka musí lézt pěkně na nervy."

„Plukovník Kozlowská. Náš velící důstojník."

„Když jsem se probouzel, čekala u mě s ho-logramem vetřelce."

„Neblbni. Tak to tě musí mít ráda."

„*Ráda?* Vyděsila mě k smrti. Řekla, že je to jakýsi způsob zasvěcení."

„Je drsná. Je dost drsná, to ano."

Granta reakce překvapila. „No tak. Jsme přátelé. Na mě tyhle loajální kecy nezkoušej. Kápni božskou... už celé měsíce ji nenávidíš, nemám pravdu?" rýpal Grant způsobem my-muži-musíme-držet-při-sobě.

Henriksonova tvář zůstala podivně strnulá. Přes tmavé brýle se z jeho očí nedalo nic vyčíst.

„Danieli Grante. Hádám, že by se dalo říci, že jsem si vás, tedy tě, vzal pod ochranná křídla. O armádě toho moc nevíš... a tady jsi na palubě armádní lodi. Jsou jisté věci, které budeš muset pochopit... a hádám, že nejsou příliš odlišné od obchodního života. Možná dokonce prostší."

Grant se usmál. „Dobrá! Věděl jsem, že budeme přáteli." Dál si zapínal suchý zip obleku. *Zatracená* věc! Pěkně ho to dřelo.

, Já jsem desátník. U Koloniálních mariňáků sice nejsem dlouho, ale mám předchozí vojenské zkušenosti."

„S hubením vetřelců?"

„To není pro armádu jediným posláním ve vesmíru. Pane Grante... pardon. Dane. Pane. No, to je jedno. Každopádně to tu funguje jako mezi žraloky a malými rybami. Dominace, ale kodifikovaná a uctivá. Pod plukovníkem sloužím teprve od chvíle, co si mě pro tuto misi vybrala. Nicméně už si stačila získat

moji úctu.“

„Aha. Ale mně se zdá, že má nějaký mindrák nebo co. Nezdá se ti, že si chce nějak vynahradit, že ho tam mezi nohama nemá?“

„Jak už jsem řekl, Dane. Musíš se toho spoustu naučit. Každá hra má svá pravidla. Jako všechno v životě. Ale ty to zvládneš...“ Pokrčil rameny. „Možná že tohle drobné hecování... No, hádám, že ses mu při své práci nevyhnul ani ty.“

Daniel Grant to *zvážil*. „Asi ano. Ale svým vlastním, okouzlujícím způsobem. Ale je to dobrý postřeh.“ „Plukovník má velení pevně ve svých rukou. A s každým nakládá stejně. A jestli se tě rozhodla častovat trochu silnějšími slovy...“ Strohé pokrčení ramen., Jak už jsem říkal, Dane. Pak tě musí mít ráda.“

Grant se nad tím chvíli zamyslel.

„Dobrá, Henriksone. To ale neznamená, že já musím mít rád jí, nebo snad ano?“

Henrikson položil svému novému příteli ruku na rameno.

„Už se k tobě v minulosti takhle nějaká žena chovala?“

Grant se zamyslel. „Ano. Moje manželka.“

„A co jsi s tím dělal?“

„Rozvedl jsem se s ní!“

Henrikson se usmál. „No, tak na to by ses musel s naší velitelkou nejdříve oženit! Myslím, že kapitán lodi má zákonné právo oddávat.“

„Oženit... Henriksone, tak teď vážně nevím, kdo má zvrhlejší smysl pro humor. Jestli ty nebo já!“

„Podle toho, co mi říkáš, bych tipoval, že nejzvrhlejší má náš plukovník. Na ten trik hologramem si dám pozor. Na mě to nezkoušela - zatím.[44]

„Asi tě nemá ráda, Henriksone.“

„Ne, asi ne.“ Desátník mu pokynul na rozloučenou a vykročil ze šatny.

„Jsi šťastný člověk, Larsi.“

„To se uvidí, Dane. To se uvidí.“

Vysoký muž zmizel.

Grant si povzdychl. Zapnul si suchý zip na botách a odskočil si na záchod.

Další zastávka: vědci a jeho tajný projekt.

10

To by mu mělo spravit náladu.

„Jak to jde, pilote?“ zeptala se plukovník Kozlowská.

Muž sedící zády k ní se hrbil za ovládacím pultem a skrýval pohyby svých rukou. Kolem něj problikávalo a svítilo nepřeberné množství kontrolek. Na displejích z tekutých krystalů se vlnily pozoruhodné spektrální obrazce. Kontrolní body zářily a čekaly na hodnoty z počítačů. Ze svého pohledu viděla jeho lysinu jako špičku nějakého chlupatého vejce.

„Dobře, plukovníku,“ odvětil nezaujatě. „Už to skoro bude.“ Jeho lokty se pohupovaly. Hlava přikyvovala.

Poslední elementární kontrola?

Kulminace konečné primární diagnózy operačního systému a strukturální integrity *Razzie* po tak dlouhém letu sub-einsteinskými rovinami zdeformované matematiky?

Ještě jeden pohyb ruky a ohlédl se. „Co se děje, plukovníku?“ Otočil se a Kozlowská si všimla, že jeho ruce vůbec nespočívají na ovládání. Měl v nich tužku a knihu křížovek. Všechna políčka křížovky byla již vyplněna.

„Zajímavá forma hlášení o službě, kapitáne,“ poznamenala chladně Kozlowská.

Mužova zvrásněná bledá tvář zůstávala netečná. Zaklapl knihu, tužku zastrčil za velké chlupaté ucho a složil si ruce na prsou. „Plukovníku. Nezapomeňte, že vy jste si všichni pěkně schrupli, zatímco já musel na několik týdnů vstát a všechno zkontrolovat. Patří to k mé práci. Ale já musím něco neustále dělat, abych se z toho samou nudou nezbláznil. Je to taková moje neškodná posedlost.“[4] Poklepal na knihu. „Mám jich celou knihovnu. Po šestadvaceti letech u mariňáků jsem jich spoustu vyluštil. Příští rok jdu do penze. Koupil jsem si krásný drůbeží ranč na kolonii Ulna. A potom už nikdy více nechci spatřit vnitřek žádné z těch děsivých mezihvězdných lodí... a nebo otevírat další knihu s křížovkami.“

„Budete otevírat už jen kuřecí vnitřnosti,“^

Pilotní kapitán pokrčil rameny. „Staří Řekové z ptačích vnitřností předvídali

budoucnost. Zajímalo by mě, co by nám jedno takové vyvržené kuře mohlo prozradit právě teď.“ „Doufejme, že jasné zítřky s mnoha vyvrženými vetřelci. Z vaší nečinnosti jsem vyrozuměla, že je všechno v pořádku, že sledujeme správný kurz a to ostatní jsou jen maličkosti.“

„Na takové hlouposti máme navigátory, kopiloty a inženýry, plukovníku. Já na vše jen dohlížím a koordinuji to.“ Hastings vypadal jako dobrý voják ve výslužbě. Pivní mozol. Volná kůže, která vypadala jako z vosku - což je typický jev pro svalnatá těla, která již léta nemají pohyb. Měl prořídlé hnědé vlasy a na nose pavučinu popraskaných žilek. Už od pohledu bylo jasné, že v důchodu žádná kuřata pěstovat nebude. Hodlal se důsledně věnovat pití.

Nicméně ona - a bez pochyby i Daniel Grant -byli admirálem ujištěni, že je to nejlepší z nejlepších. To, že má svá léta, nehrálo vůbec žádnou roli.

„Co pro vás mohu udělat, plukovníku?“

„Pořádám pro vojáky krátký brífink. Myslela jsem, že se třeba budete chtít zúčastnit.“

, Já dolů do té pekelné díry nepůjdu. Proč také, že?“

„Myslela jsem, že by to pro vás mohlo být poučné. Tyhle potvory se roztrousily po celém vesmíru - a to prostřednictvím lodí. Napadlo mě, že by vás mohly zajímat nějaké zásady bojové taktiky proti nim.“

Kapitán se kousl do rtu. „Děkuji, plukovníku. Budete pořizovat *záznam* schůzky?“

„Ano.“

„Podívám se na to v klidu později.“

„Musíte před spaním udělat ještě míle a míle křížovek, co?“

Hastings se podrbal na nose. „Tak nějak.“

„Tady velím já, kapitáne. Mohu vám nařídit, abyste přišel.“ „Kdybyste chtěla, dávno byste to udělala, ne? Dala jste mi na vybranou a já této možnosti využívám.“ Předklonil se a poklepal na LCD obrazovky. „Mimoto jsme se právě ocitli v planetární soustavě. V takové podivné soustavě na nás může číhat spousta fenoménů. Gravitační šachty, černé díry... stejně jako obvyklé spršky meteoritů, komet a asteroidů... A v takových dobách rád chodím s nabitou puškou.“ Poklepal na svoji knihu. „A navíc musím dodělat pár dalších křížovek.“

Cloumal s ní vztek, ale Hastings na ni vybalil pádné důvody, takže ho nijak nemohla spérovat.

Mrzelo ji, že jim admirál nepřidělil někoho, kdo by měl lepší přístup, to bylo vše.

„Tak se hlavně postarejte, abychom nenarazili do nějakých měsíců, kapitáne.“

Kapitán se otočil nalevo k miniaturnímu holotan-ku plnému bodů a jiskérek a na displeji se objevilo: „Žádné měsíce v naší bezprostřední blízkosti.“

Otevřel si křížovku a s chutí se do ní pustil.

Kozlowská se otočila na podpatku a odkráčela pryč.

Nejdříve se zastavila u své kajuty. Vstoupila dovnitř a opláchla si tvář vodou. Udělala správně? Měla Hastingse donutit k účasti na poradě?

Měl pravdu v tom, že ve skutečnosti opravdu nemusí, ale ten jeho nezájem, ta netečnost ji rozčílily. Neměl by dělat jen to, co mu nařizuje - ale i to, co mu navrhuje.

Kozlowská si otřela tvář do ručníku a pohlédla do zrcadla.

Její oči ztratily jiskru.

Světelné roky od domova. Za svoji planetu už bojuje hodně dlouho. Naučila se základy cestování vesmírem, aby mohla vést bitvu proti těm netvorům i na jejich vlastním světě. Nyní si však připadala jako nějaká mytologická postava, jež je odpojena od zdroje své síly.

Nesmysl, samozřejmě. Hloupost. Je to všechno jen přepětí a zmatení neutrálních vzorců, které se dá snadno odstranit. Ona je bojový stroj a právě nastupuje k transportu do další části bitvy.

Ale i tak, proč ten stesk po domově?

Z hyperspánku vypadla o celé dva dny dříve než všichni ostatní, takže si mohla trochu pohrát s taktickými počítači, stejně jako setřást z mozku zbytky statické dřímoty. Zavalena mapami, fakty, čísly a projekcemi, při inventurách zbraní a zásob, nebo když se seznamovala s výzbrojí, byla ve svém živlu.

Ale teď, když celý den vstával i zbytek posádky, to na ni začínalo doléhat.

Třicet vojáků má jen tak vletět mezi tisíce, možná dokonce *miliony* tvorů, kteří by dokázali vyděsit dokonce i biblické démony, pouze s nepříliš důkladně vyzkoušenými experimentálními zbraněmi, aby splnili svůj úkol.

Takže, holka, říkala si. Tyhle stavy prostě a jednoduše vypusť ze svého repertoáru. Nebo ho rovnou vyřaď ze systému, a to hned teď.

K podobným pochybnostem neměla žádný racionální důvod. Na Hnízdišti se lidé v minulosti již vylodili. Pravda, bez ztrát se to neobešlo. Nicméně, spousta lidí přežila. Studovala jejich hlášení. Wilks. Billie a, jak jen se jmenovala? Drsné čtení, ale velmi poučné.

Kozlowská si nedělala žádné falešné iluze. Když se lidé utkají s vetřelci na jejich vlastní půdě, je jasné, že k nějakým ztrátám dojde. Dnes, na své první velké mimozemské misi sledovala vojáky, jak vstávají, protahují se a prodělávají jakési metaforické tání, a v jejich očích viděla zranitelnost, ten moment zděšení, když zjistili, kde to jsou. Cítila s nimi.

Dokonce i s tím pitomcem Grantem.

Od té nešťastné příhody s Peterem Michaelsem nějak změkla...

Samozřejmě, že měla dobrý důvod, proč na Granta vytáhnout ten holoobraz. Před uložením k hyper-spánku vykřikoval, že se chce mise zúčastnit s nimi, aby to viděl z první ruky. Pouze se ho snažila odradit, to bylo vše.

Možná, jen možná jím otřese dnešní porada. Když se hlouběji zamyslela nad všemi souvislostmi, tak to s ní doslova lomcovalo.

Zavřela oči a zahájila jakési cvičení na vnitřní uklidnění. Výsledkem této snahy ale určitě nebyl klidný a vyrovnaný stav. Před očima se jí objevil Daniel Grant. Z jeho přítomnosti na lodi neměla dobrý pocit. Ani trochu. Z celé řady důvodů se jím však momentálně nehodlala zabývat.

Ačkoliv si slíbila, že to nebude dělat, našla svoji kabelku a vytáhla z ní lékovku plnou toho, pro co ji Daniel Grant trápil.

Rozlomila tabletu na polovinu. Snažila se s tím přestat, marně. Možná, až tahle fraška skončí.

Zapila polovinu tablety sklenicí vody.

11

Dokončila přípravy na schůzku.

Vetřelec se chvěl, poskakoval, vrhal se vpřed.

Sliz mu z tlamy odkapával do tmy.

Jeho exoskeleton jakoby žhnul ďábelskými ostny trčícími z jeho zad.

Vypadal jako dinosaur, jenž se právě proměňuje v čerta.

„Mňam, mňam," ozýval se skřehotavý hlas brouka. „Čichám, čichám člověčinu!"

Všichni přítomní se nervózně zasmáli.

„Chce si snad někdo z vás dát rande s mými vejcovody, milánkové?" zavrčel netvor. „Zdá se, že tu máme báječné párty. Vypadáte všichni jako naprosto skvělí *hostitelé*."

Vzdechy.

Plukovník Kozlowská otočila ovládačem holopro-jektoru a program vetřelce zmizel. Vrátila se k normálnímu tónu hlasu, když se obrátila ke skupině po-bavených a nadšených vojáků.

„Dobrá, a teď mě, lidi, poslouchejte. Já vám tu zcela zodpovědně slibuji, že to žádné párty nebude. Koneckonců jsme všechny ty světelné roky neletěli proto, abychom se tu bavili, že ano? Přišli jsme sem, abychom napomohli klidnému a ničím nerušenému životu v této galaxii. Dokud ale budou tyto bestie zamořovat jakoukoliv naši planetu či loď nebo vesmírnou kolonii *kdekoliv* ve vesmíru, a to nekontrolovatelným či mylné *vykládaným* způsobem, je budoucnost lidstva ohrožena."

Ve společenské místnosti to vypadalo jako uvnitř nějakého železného vejce mírně osvětleného v zakulacených rozích. Všichni mariňáci určeni k sestupu na planetu seděli v řadách pohodlných, naklopených křeslech jako ve vojenském divadle. Seděli jakoby v pozoru. Profesionálové. Zatraceně dobří vojáci, všichni do jednoho. To Kozlowská věděla. Vždyť osobně asistovala při výběru každého jednotlivce.

V čele místnosti stál po celé délce pódia stůl, u kterého seděly hlavy mise, připraveni podpořit a upřesnit některá její sdělení. Grant. Hrstka vědců. Několik členů posádky.

„Zbraněmi těchto zabijáků, těchto ohavných vetřelců jsou pouze jejich drápy, krev, zuby a neuvěřitelná schopnost přežít..." Odmlčela se, aby svým slovům dodala váhu. „Jejich primární zbraní je však naše *hloupost*, a já doufám, že se mi dnes podaří z vás alespoň část této hlouposti vyhnat."

Všichni vojáci byli jako uhranutí. Viseli na každém jejím slovu. Tito lidé se již s vetřelci dávno seznámili, ale přesto nyní dychtivě hltali informace, které jim předkládala. Ona je s tímto fenoménem obeznámena nejlépe. Když je člověk vojákem, může klidně jednat jako sebevědomý chlapák- ale když ne-absorbuje každý zlomek informací, které se mu někdo snaží poskytnout, může to znamenat jeho smrt. Chytří vojáci se dávno naučili naslouchat svým důstojníkům. Tito pěšáci byli jednoznačně chytří a schopní. Je to možná trochu zvláštní, ale rozhodla se, že velet bude sama, protože ani o jednom z těchhle vojáků se nedalo říci, že by sem nepatřil.

Škoda jen takových lidí, jako je kapitán, Grant a jeho frankensteinští vědci. Ale konečně, kdyby měla moc nad vším, *pché!* Ze všech vetřelců by teď zbývaly jen škvarky a Peter Michaels by byl naživu.

Každopádně měla jisté velmi zajímavé informace.

Její teatrální výstup na začátku nebyl pravděpodobně zapotřebí, ale ona svůj postup vždy ráda něčím opepřila.

Začala s parametry mise.

„Prostě a jednoduše, lidi, přestože bych vám teď ráda řekla, že náš cíl je velmi vznešený a skvělý, mohu vám sdělit pouze to, že to není pravda. Letíme na planetu, která je původním domovem vetřelců v tomto sektoru galaxie. Použijeme k tomu speciálně vybavený přistávací modul. Lidi, máme k dispozici něj špickovější technologie současnosti. V podstatě jde o jednu velkou loupež. Nepochybuji o tom, že ve svém důsledku poslouží nejlepším zájmům lidstva, takže nemusíte nijak podceňovat vznešenost své účasti na této akci. Nicméně naším hlavním úkolem je největší lup mateří kasičky královny matky v historii.“

Jastrow vzrušeně mával rukou. „Proč?“

„Oficiálně vám to nemám prozrazovat. Tak jako tak máte udělat vše, co vám bude řečeno. Nicméně, neoficiálně je mi to putna.“ Ušklíbla se. „Xeno-Zip,“

Místností se rozhostil vzrušený šepot.

„*Proto je* tu Daniel Grant,“ špitl kdosi.

„Hmm. Já jsem to okusil,“ řekl někdo další. „Skvěly.“

„Ano, přesně tak, lidi,“ potvrdila Kozlowská. „Jsme na honu za velebenou drogou. Ale dejte na má slova. Osobně jsem si jista, že tím někomu vyděláme velkou hromadu peněz-“

Smích.

„A možná tím zároveň napomůžeme úsilí lidstva. Každopádně chci, abyste si byli vědomi tohoto. Stopujeme válku Země proti vetřelcům až do jejího zdroje a téměř jistě v tomto procesu zabijeme spoustu vetřelců. Jestli chcete, můžete to nazvat pomstou nejhrubšího zrna. Nebo to nazývejte jen další prací. V každém případě v tom jedeme společně, takže bych vám ráda poskytla nějaké informace a představila vám vybavení zkonstruované za účelem ochrany vašich bezvýznamných životů.“

Ve spěchu ze sebe vychrlila základní informace o vetřelcích, jejich chování, způsobech útoku, individuálně či ve skupinách. Shrnula vše, co bylo známo o Hnízdišti a o tom, jak vypadá hlavní hnízdo, podle informací nashromážděných předešlou expedicí. Znělo to jako nějaká mantra, když je bod po bodu seznamovala s jednotlivými fakty.

„A teď. Co se týče interiéru hnízda...“ Zmáčkla knoflík předem nastaveného projektoru, který osvítil holotank stojící v temném koutě.

Jako nějaký kouzelník přičarovala vizi z hlubin pekla.

Měli před sebou známou mísovitou hrobku protkanou trubicemi a šňůrami, výstupky a vetřelčí-mi výrůstky organického původu v tom nejhorším a nejděsivějším smyslu slova. Vše bylo osvětleno ďábelsky oranžovým, místy až žlutým světlem. Uprostřed scény, z níž tuhla krev v žilách, se nacházel jakýsi obrovský bulvovitý výčnělek jako cibulka květiny napůl zasazená do země. Avšak namísto jasných a pestrobarevných květů z jejích vředovitých stěn trčely pouze trubice, které ji spojovaly s dalšími o něco menšími bulvami.

A na jejím vrcholku se jako Mefistofeles spokojeně dřepící na hromadě vlastních výkalů tyčila královská obry ně.

Vetřelec královna matka.

„Takže.“ Zapnula kurzor ukazovátka a nasměrovala na bulvu uprostřed. „Zde máme poměrně realistickou počítačovou animaci toho, jak by to v takové typické centrální komoře mohlo vypadat, až ji lokalizujeme.

Tady najdeme želatinovitou hmotu, takzvanou mateří kasičku, pro kterou nás posílá pan Daniel Grant,“ dodala.

Grant seděl u stolu v pozici ne nepodobné nějakému předsedovi poroty a zakláněl se s rukama za hlavou. „Přesně tak. A kdyby se vám podařilo polapit královnu, tím lépe.“

„Polapit?“ zopakoval trochu pochybovačně vojín Jastrow.

„Už se to jednou povedlo,“ ujistil ho vojín Ellis.

„To mi připadá zatraceně nebezpečné!“ pípla vojín Mahonová, neskrývajíc své pochybnosti o celém podniku.

„Vojíne - celá tahle cesta je nebezpečná. To jste věděla, už když jste se dobrovolně přihlásila. *Cokoliv*, co se týká těch monster, je nebezpečné...“ Kozlowská projekci třikrát zvětšila a zaostřila na královnu. „Připadáte mi jako Alenka v říši divů. Poslouchejte, lidi. My vstoupíme do hnízda a vytáhneme ten sajrajt ven. Po cestě ale nebudeme nijak shovívaví. Vězte, že jsme sem v žádném případě nepřišli za účelem zachování tohoto živočišného druhu. Zabijte tolik těch hnusných bestií, kolik jen budete chtít,“ řekla povzbudivě.

Uvolněný smích.

„Takže teď se domluvme na nějaké předběžné strategii jak otevřít hnízdo vetřelců, ano?“[4]

Za pomoci dalších připravených obrazových pomůcek popsala technologický, vědecký a taktický postup, který by umožnil skupině mariňáků vzít útokem hnízdo nejodpornějších nestvůr ve vesmíru.

„Takže... v podstatě potřebujeme - samopaly, pěšáky a velkou spoustu štěstí!“ Odmlčela se a vojáci se pokoušeli strávit její slova.

Chvíli je nechala povařit ve vlastní šťávě, zatímco na obrazovce zástup vetřelců padal před zástupem kreslených mariňáků. Výstřely z těžkých vojenských karabin trhaly hlavy a krunýře, takže na všechny strany létaly odštěpky exoskeletonů a gejzíry krve vetřelců, která dopadala na vojáky a celou scénu jako zhoubná měňavka.

Kozlowská animaci zastavila. „Co je vám na tomhle obrázku podivné?“ Jastrow váhavě zvedl ruku. „Přání otcem myšlenky?“ „Ano. Asi je to fantazie. Ale říkala jsem si, že by vás asi příliš nepovzbudilo, kdybych vám pouze ukazovala, jak vetřelci pořádají pěšáky, co?“ „Ne, to asi opravdu ne,“ zamumlal Ellis. „Počkat, počkat,“ ozval se Henrikson. „A co ta krev, která vojáky postříkala. Zdá se, že je nijak nevyřazuje z činnosti. Přitom toxický odpad je proti ní cukrová vata.“

Kozlowská luskla prsty. „Můj člověk! Přesně tak!“ „A co je s tou kyselou krví?“ zeptala se Edie Mahonová. „Můžete nám o ní něco říci?“

„Pro všechny tady v sále mám dobrou zprávu. Připravili jsme pro vás něco opravdu speciálního. Něco, co vám okamžitě zlepší náladu.“ Usmála se. „Ale nejprve mi dovolte, abych vám připomněla, že zblízka se zásadně vyhýbejte střelbě na trup. Jinak je potenciál potřísnění dost vysoký. Nejlepší je mířit na kolena.“ Kurzor ve vzduchu přelétl k jednomu silnému spodnímu kloubu těla

vetřelce. „Jak již mnozí z vás jistě objevili, zásah do kolenního kloubu nejen naruší vetřelcovu pohyblivost... ale takové zranění navíc minimalizuje krvácení a potenciální potřísnění. To umožní následnou diskrétní ránu z milosti přímo do hlavy. Jestli jste s těmi netvory ještě nikdy nebojovali, určitě jste alespoň zažili boj v simulační komoře... vyjma snad jen tady pana Granta.“ „Ale já se přímo toho masakru asi nezúčastním, nemám pravdu, plukovníku?“ zareagoval promptně Grant.

„Vzhledem k tomu, že jste nikdy v životě nedržel v ruce zbraň, doufám, že ne...“ opáčila Kozlowská zamítavě. „Děkuji vám, doktore, že jste počkal na chodbě. Už můžete vystoupit a přivést svého asistenta.“

Obrátila se k vojákům, kteří napjatě seděli na okraji svých sedadel.

Kozlowská najednou zvážněla.

... Michaels, jeho syčící a rozebíraná hlava, kůže mu sklouzává z holé lebky...

Zahnala tuto vzpomínku.

„Vím, že problém s krví je pro vás pro všechny velmi důležitý, takže mě opravdu těší, že vám mohu představit inovaci, která by vás měla zbavit obav kromě životně důležitého, přirozeného strachu.“

Ano. Správně.

Povzbudivá řeč. Možná, že ubohého Petera jimi zahrnovala až příliš. Možná, že kdyby ho vylekala, až by se třásl strachy, nebyl by třeba jednal jako Velký chlap a nevlezl do té pasti.

Polkla nasucho a vrátila se do reality.

„Bližší informace vám podá tady doktor Zato.“

Dr. Zato, jeden z Grantových poskoků.

Muž přitančil do místnosti jako nějaký komik právě přivolaný na jeviště, aby předvedl své číslo. Byl to malý, ošklivý muž, který mrkal, jako by na něj bylo svítilo příliš silné světlo. Vysoké čelo. Spíš pleš s vysokým IQ.

„Dámy a pánové,“ oslovil je pisklavým hlasem, „předávám vám vašeho nejlepšího přítele následujících dnů-[4]"

Do místnosti pomalu vkráčel jeho asistent, evidentně obtěžkán tím, co měl na sobě, ačkoliv neprojevoval žádné známky nepohodlí. Brnění.

„Tady to je, přátelé. Z-110, kyselino-neutralizační bojová garderoba.“

Asistent měl na sobě moderní, luxusně vyhlížející změť plátů stříbřitě

modrého odstínu. Jakási kombinace krunýře želvy a hmyzu. Na zádech se nacházel malý úložný prostor. Helma s úzkým průzorem mu pohodlně seděla na hlavě. Ze zadní části trčela anténa.

Kozlowská skafandr viděla předem, ale přesto na ni jeho vzhled znovu zapůsobil.

A jestli dokáže to, co dr. Zato tvrdí - bude to skvělé!

„Naše úsilí vyrobit brnění odolné proti intenzivní kyselosti krve vetřelců se ukázalo jako neplodné."

Ellis zamával rukou a byl osloven. „Ano. To mě vždycky zajímalo. Přece jsme přesně odhalili kompozici kostry vetřelců. Tu samozřejmě jejich krev nerozežírá. A je dostatečně lehká. Proč se tedy její složky nepoužívají při výrobě brnění?"

„No, to by bylo všechno báječné, vojíne, kdybyste chtěl být uzavřen v totálně toxickém skafandru."

„Nemůžete vyrobit nějakou slitinu... nebo tento materiál použít až pro vrchní vrstvy?" nedal se odbýt Ellis.

„Nekompatibilní. Vetřelci mají zcela odlišný druh chemie. Částečně na uhlíkové bázi, částečně na křemičité - a možná ještě na nějaké jiné."

„Ale lidé se učí využívat jejich DNA, ne?"

„Pohrávat si s geny a chromozomy nezbytně neznamená, že máme všechno vyřešeno, vojíne. Tato stvoření jsou pro nás stále jednou velkou neznámou, zahalenou rouškou záhad. Věřte mi, vaše návrhy byly dávno prověřeny v praxi." Blahosklonně zavrtěl hlavou. „Prostě to nefunguje."

„Takže jste *vynalezli* materiál, na který krev vetřelců neúčinkuje?" ozvala se Mahonová.

„Přesně tak. Ale byl příliš těžký. Kdybychom pracovali v prostředí s nízkým *g*, možná. To však není případ Hnízdiště. Tyto skafandry J>řišly do výroby, už když se plánovala tato mise. Radu, kterou jsme vzali s sebou, jsme vyrobili výhradně pro tuto příležitost - skafandry mají vaše specifické míry."

„Takže je ani nemůžeme vyměnit, co?" poznamenal Jastrow.

„To nebude zapotřebí, o tom vás mohu ujistit. Fungují na zcela novém a unikátním principu, ačkoliv jej testujeme již léta a jeho proces máme přesně zvládnuty."

Přistoupil ke skafandru a píchl do stěny jednoho rukávu.

Povrch pružil.

„Před sebou máte lehké, efektivní brnění, pokryté prodyšnou membránou, ovládanou mechanizmem na zádech skafandru. Je to něco, jako kdyby celý skafandr pohltila obrovská, přátelská medúza, která po zásahu okamžitě zaroste. Její funkce je docela užitečná.

Skafandry, které již dříve fungovaly, byly příliš těžké. Proto zde máme soběstačný osmotický, semiatmo-sférický skafandr, který neodolává, ale exstirpuje.“

Znovu do materiálu píchl prstem.

„Jakmile se krev vetřelce dotkne tohoto oblečku, její hrozba je zcela eliminována.“

Z kapsy kalhot vyndal lahvičku s nápisem KYSELINA a na rukáv skafandru vylil několik kapek. Vrchní vrstva začala bublat a syčet.

Kozlowská to pozorovala s velkým sebezapřením.

Bublání však trvalo jen krátce.

Vyřinula se tekutina pohlcující kyselinu.

Membrána během chvíle zarostla přes vzniklou díru a vypadalo to, jako kdyby se jí nikdy *žádná* kyselina nedotkla.

„Ano, ale jak *silný* je ten materiál?“

„Je to jistá forma plastu, který se dá sice prořízнout... ale je dokonce lepší než kůže... protože se během několika vteřin přirozeně reformuje do původního stavu a chemicky se znovu zacelí. Jakýsi proces hojení, jestli to tak chcete.“

„A co uvnitř. Chci tím říci, že jsme neprošli výcvikem přesně v těchto skafandrech,“ ozval se další muž.

„To je na celé věci to nejbáječnější. Interiér, článkování a pomocné servomotory těchto skafandrů jsou naprosto shodné s těmi, ve kterých jste vy všichni podstoupili výcvik. Ostatní aspekty jsou samoregulo-vatelné. Samozřejmě, že nějaká ta údržba bude zapotřebí, ale pouze po střetu s nepřítelem. Musím zdůraznit, že toto brnění není dokonalé. Opotřebovává se, ale v průběhu bitvy by mělo vydržet. Nicméně se přesto krvi vetřelců pokud možno vyhýbejte. Nebrouzdejte se v ní.“ Kývl hlavou ke svému asistentovi. „No tak do toho. Ať se na to podívají zblízka.“

Muž přešel přes celou místnost.

Vojáci do modelu píchali prsty a sahali na něj.

„Sakra. Budu si připadat jako ňákej gumovej mužíček!“ prohlásil Ellis.

„Takže výraz zotavit se bude mít odtedka docela jiný význam!“ nechal se slyšet Jastrow. „Oukej, to by prozatím stačilo,“ zvolala Kozlowská poté, co jim dala několik minut na osahání zboží. „Všichni budete mít příležitost, abyste si na tyhle skafandry zvykli. Pro zbytek cesty je na každý den plánované speciální cvičení. Ale teď mě poslouchejte! Protože jde o to, jakým způsobem tyto novinky využijeme.“

12

A všechno jim vyložila.

Jedna sklenička vypitá.

Takže ještě dvě.

„Dáte si další skleničku bublinek, má drahá?“ zeptal se Daniel Grant, když vytáhl láhev z termolikvidátoru a už naléval, ačkoliv ještě nedostal odpověď.

„Je opravdu moc dobré,“ řekla Edie Mahonová a natáhla ruku. „Ale...“

Glo glo glo.

Poměrně velkou sklenku naplnil oslnivě šumivý nápoj.

„Ale jen si klidně dejte. Máte přece volno, potřebujete se uvolnit a do mise zbývá ještě několik dní,“ pobízel ji Daniel Grant. „Na *naši* misi!“

Sobě také dolil z láhve tohoto šampaňského o dvojnásobné síle. Ještě že byl ke svému týmu na *Razzii* tak velkorysý. Vybavil je podle svých představ o zásobách pro těžce pracující. A proč ne, hrome. Jestliže mají letět na druhou stranu nekonečna, aby na nějaké bohem zapomenuté planetě načerpali mízu vetřelců, alespoň si to mohou trochu užít. Nyní sklízel plody vlastní štědrosti.

„No, když jinak nedáte. Vím, že váš čas je velmi drahý a nerada bych vás o něj okrádala nějakými hloupými otázkami. *Ale pozorně* sleduji vaši kariéru, a proto bych se přece jen na něco chtěla zeptat.“

Alkohol nějakým způsobem uvolnil ženiny fero-mony. Krásně voněla, zatraceně krásně a Daniel Grant lačně nasával její pižmo. Samozřejmě, že nebyla navoněná žádnými parfémy - směšné a bláhové na takové bezútěšné cestě

prostorem v plechové popelnici obklopena muži. Tím by se nic nezměnilo. Jeho už parfémy *unavovaly*. Před sebou měl plnokrevnou dívku s krásnými vlasy, kulatými ňadry a sličnými údy.

Jeho poslední rande neskončilo vůbec uspokojivě. A nepříjemnosti spojené s uvedením *Razzie* do hyper pohonu a jeho osoby do hyperspánku značně otupily jeho sexuální chutě. Avšak jakmile z něj opadla ta ospalost, okamžitě si uvědomil, jak je *nadržený*. Incident na raketoplánu jej přirozeně dovedl k myšlenkám na vojandu Edie Mahonovou. Po brí-finku s plukovníkem Kozlowskou jí navrhl, že pokud bude chtít, může se u něj po večeři zastavit na tu slíbenou skleničku. Dušoval se, že se svými příznivci rád hovoří o vlastní kariéře a dodal, že je velmi *znepokojen* hrubými nepřesnostmi toho knižního braku o jeho osobě, takže by rád uvedl jisté skutečnosti na pravou míru-

...ehm, řekněme.

Ještě dvě.

Odhadl ji na třísklenkové děvče. Po dvou bude vláčná. Při třetí si přisedne blíž, upře k němu ty krásné tmavé oči a svou vůní jej bude vyzývat k polibku.

A potom *šup!* Jako trpělivá dravá ryba ji spolkne a po sladké hodince či dvou ji zase vyplivne. Oba budou šťastni, ukojeni, a lépe se jim bude čelit neblahé realitě před nimi.

Přiložila sklenku k plným, vlhkým rtům a několika doušky vypila polovinu jejího obsahu. Byl tím okouzlen a potěšen. „Bože, to je tak dobré pití."

„Můj vlastní speciální ročník!" řekl Grant. „Jste jednou z mála lidí, kteří ho kdy ochutnali!"

„Nebesa! To bych asi neměla být tak stydlivá, co? Nechci k vám být nezdvořilá, když mi udělujete takové privilegium![44]

S těmito slovy a s odhodláním ve tváři vzala sklenku a spolkla zbytek.

To je docela silná dávka. Zdá se, že to nakonec bude velmi krátký proces.

„Ano, asi ano." Za chvíli si bude pravděpodobně muset odskočit na jeho soukromou toaletu a on jí dolije zbytek alkoholu. Teď ale musí postupovat s rozvahou. „Ptala jste se mě na mládí?"[4]

Edie Mahonová měla velmi zvláštní výraz. Jako kdyby byla v nějakém transu a vůbec ho neposlouchala. „Edie? Edie... není vám něco?"

„Pane Grante..."

„Danieli..." opravil ji. „Říkal jsem vám přece, že mě máte oslovovat Danieli."

Zmlkla. Zavřela oči.

Hmmm, pomyslel si Daniel Grant.

Možná, že *dvě* sklenky starých dobrých bublinek bohatě stačí.

Přisunul se blíž.

„Víte, Edie... v podstatě jsme jenom lidé ... muž a žena se svými potřebami... uprostřed nekonečna... Měli bychom *utěšit* jeden druhého, tak jak to normální lidští jedinci dělají.

Edie Mahonová popotáhla. Zavzlykala a usměvavá křivka jejích úst se proměnila v nešťastný výraz. Oči se jí zalily slzami.

„Ach, Danieli...“ zanaříkala a rozechvěle mu padla do náruče s rukama složenýma na břiše. „Nevím, co mám dělat.

„Ehm... Edie... co je vám?“

„Udělala jsem strašnou chybu. Neměla jsem se hlásit na tuto misi. Ale v tu chvíli mi to připadalo jako správný krok. Prostě jsem chtěla zmizet světelné roky daleko. Daleko od *něj*.“

„Od něj?[44]

„OdChucka![44]

Chuck. Ach ano. Milenec. Obvyklý příběh.

Grant ji začal utěšovat a hladit po vlasech. Cítil, jak se uvolnila. Ano, tohle bude opravdu velmi, velmi snadné!

„Vyprávějte mi o něm.“

„A co mám říkat?[44] zeptala se unyle. „Zamilovala jsem se do nesprávného kluka. Byl v mé jednotce. Začal chrápat s poručíkem. Muži se nedá konkurovat. Jediná možnost byla odletět někam pryč. Chuck nechtěl. Takže jsem získala co nejlepší hodnocení ve všech potřebných kategoriích, zkušenosti mám. Ale když jsem se tu probudila... a potom, co jsem viděla ty obrázky, jsem si vzpomněla na jeden svůj zážitek s takovým hnízdem.“ Grant ucítil, jak se rozechvěla. „Je to tu hrozné a deprimující. A ty *bestie.* Jsou horší než samotný ďábel.“

„Ale, ale, drahá. Vím, jak vám je.[44] Měla na sobě zelenou košili od uniformy s knoflíčky vpředu. Pomalu rozepnul první z nich.

„Já vím, že ano. Cítím to. Jste velmi vnímavý muž, dobrý člověk... který se skrývá pod tvrdou, nepřístupnou skořápkou. Cítila jsem to... dokonce už když jsem četla tu knihu.“

Další knoflíček.

„Jste velmi zvláštní žena, Edie... Zasloužíte si útěchu.“ Další knoflíček. Uviděl pružné vyboulení nahých ňader v podprsence barvy kůže. Tady, uprostřed mrazivého a drsného vesmíru to na něj zabralo jako ten nejerotičtější výjev, který kdy spatřil.

Vsunul jí ruku pod košili. Měkké, teplé, poddajné.

Ach!

Neřekla nic. Snad si toho ani nevšimla, ponořena do vlastního neštěstí.

Třeba o to vůbec nestojí. Třeba ho jen nechává, aby si s ní dělal, co chce, jako bezmocné důvěřivé jehně před porážkou. Asi by tu zranitelnou duši neměl takhle zneužívat...

Ale houby, napomenul sám sebe a vzpomněl si na svou vlastní filosofii. Drancuj, dokud je co. „Víš, Edie,“ zvolil důvěrnější oslovení, „nedokáži si představit nic tak uklidňujícího, jako kdybychom si navzájem dali horkou olejovou masáž. Budeš se po ní cítit mnohem lépe. Pomoz mi tě vysvléci z té kousavé uniformy a-“

Vtom někdo zabouchal na dveře.

Vojín Edie Mahonová s vytřeštěnýma očima vyskočila asi půl metru do vzduchu. „Kdo je to?“ vytrhla se mu z náruče.

„Nikdo! Jdu ho poslat pryč!“

V rekordním čase si stačila obléknout podprsenku, nasoukat se zpět do pracovní uniformy a vystřízlivět.

„Grante!“ ozval se velmi povědomý hlas. „Vím, že jste tam. Otevřte ty zatracené dveře. Vaše komunikační *zařízení* nějak nefunguje.

„Plukovník Kozlowská!“ špitla Mahonová a uskočila před Grantovou rukou, která se ji snažila uchopit. Rychle odběhla na toaletu, aby se upravila. Otočila se a vrhla na Granta nepříjemný pohled říkající: jste přesně takový, jak se píše v té knize. S tím poplašeně zmizela.

Buch. Buch. „Grante. Musíme si promluvit.“

Daniel Grant se zhluboka nadechl a alespoň trochu si narovnal kalhoty. Uklidni se. Nemusíš té krávě přece skládat účty.

Vstal a zmáčkl tlačítko hydrauliky dveří. Rozestoupily se a dovnitř vrazila plukovník Kozlowská. „Pochopte, že vzhledem k tomu, že už nám zbývají jenom tři dny, se tady nemůžete prostě a jednoduše *zazdít*“

„Měl jsem tu jistou poradu. Seznamoval jsem se s posádkou," vysvětloval Grant a vztyčil se do svých sto osmaosmdesáti centimetrů čisté výšky.

Nevraživě na něj pohlédla, čímž mu dala jasně najevo, že jeho pokus o dominanci nepřijímá. „S posádkou?"

„S vojínem Edie Mahonovou. Je na toaletě. Měla o této misi jisté pochybnosti."

Kozlowská zvedla obočí. „Opravdu?"

Edie Mahonová vyšla z koupelny jako perfektně upravená profesionálka. „Děkuji vám, pane Grante. Jste opravdový džentlmen, ale už budu muset jít..."

„Mahonová. Proč nestudujete...?"

„Mám volno, plukovníku. Mohu ho využívat podle svého uvážení. Smím odejít, plukovníku?"

„Ano," odvětila Kozlowská znechuceně. Ani se za dívkou nedívala, když se vzdalovala jako studie raněné důstojnosti.

Grant byl poněkud znepokojen.

Sexuální frustrace jen umocňovala znechucení z hrubého narušení jeho soukromí ženou, z níž čišel konflikt na sto honů.

Kdyby k něčemu takovému došlo na Zemi, v tomto směru nechvalně proslulý Daniel Grant by pravděpodobně ztratil nervy. Zuřil by, prskal a obrazně řečeno by ji rozdrtil. Zaměstnanec nebo společník, novinář nebo prezident, na tom by nezáleželo. Grant by z nich nadělal fašírku.

Cítil, jak jeho kapiláry kypí vztekem. Stačil jediný nepatrný impuls a vybuchl by.

Avšak něco ho drželo na uzdě.

Nějaký podivný lesk v těch divokých ženských očích. V obtažené uniformě měla poměrně atraktivní postavu. A když si člověk odmyslel krátké oštěchtané vlasy a ty jizvy, které nosila jako nějaké medaile...

Kdyby člověk jen trochu přitlumil světlo a povolil otěže vlastní fantazii, uvědomil by si, že tahle Kozlowská je opravdový kus.

Zkoumavě si ji prohlédl. Blýskl okem po neotevřené láhvi šampaňského v chladícím boxu. Pohlédl zpět na ni a jako vyměněn srdečně zjihl.

„Nuže, plukovníku. Když už jste tady-"

Taková drzost!

Pohlédla na něj, jako by si právě rozepnul kalhoty a zamával na ni svými genitáliemi.

Nehorázná *drzosti*

„Ne, pane Grante. *Nedám* si s vámi sklenku šampaňského!“

Daniel Grant ustoupil, jako kdyby na něj vychrlila oheň. „Vy nepijete?“

„Piju. Ale kvůli tomu jsem sem nepřišla.“

„Nemáte ráda šampaňské? Přísahám vám, že jste v životě nepila lepší. Mimoto, plukovníku... Zbývají nám tři dny, než na nás smrt vystrčí svoji tvář. Carpe diem. Užívej dne!“

Nevěděla přesně, proč ji tento návrh tak pobouřil. Měl pravdu. Stejně už dnes víceméně splnila všechny své povinnosti a koloniální námořnictvo zrovna neproslulo tím, že by své důstojníky na cestu zásobilo soudky s rumem.

Celé tři dny tvrdě pracovala. Měla vyschlo v ústech. A tady se jí nabízelo vysoce kvalitní šampaňské, jaké pijí jen boháči. Celé týdny se ničeho nenapila a cítila, že každý její chuťový pohárek a nerv padá na kolena a žebrá, aby pozvání přijala.

Řekla jim, aby se šly vycpat.

„Jsem tu, Grante, abych vás oficiálně požádala o povolení k prohlídce palub přidělených vašim vědcům. V zájmu úspěšnosti naší cesty cítím potřebu vědět o všem, co se na té lodi děje.“

Grant přikývl. „Ach tak. Chápu. Navzdory pokynům vašich nadřízených se chcete seznámit s tím, co *nespadá* do sféry vašeho zájmu/'

„Ano. Hodně jsem o tom přemýšlela. Jakákoliv nevědomost z mé strany může mít pro celou expedici a tuto loď fatální následky.“

„Myslel jsem, že za loď jako takovou je zodpovědný kapitán. A toho, jak se zdá, příliš netrápí, co se na palubách E a F děje.“

„Kapitán? To je důchodce. Dělá minimum potřebné k tomu, aby to tu nějak přetrpěl, a čas měří vyluštěnými křížovkami. Upřímně řečeno, mne *zaráží*, že nám ho přidělili.“

„Mně připadá docela schopný.“

Ovšem Grant na její žádost neřekl ne.

Namísto toho zmáčkl tlačítko, které odtlakovalo uzávěr láhve se šampaňským. Zmáčkl další tlačítko. Armatura se vysunula a udělala se špuntem

krátký proces.

Bum!

Kozlowská mirnr lek poskočila. Krátký výron bílé tekutiny stekl symbolicky po hrdle láhve. Olízla si rty a po zádech jí přeběhl mráz.

Grant klidně dokráčel ke skříňce a vytáhl dvě sklenky. Naplnil je po okraj a opatrně zasunul láhev zpět na chladné místo.

„Víte co, plukovníku Alexandro. Napijte se se mnou a já vás provedu po svých palubách.“

Poklepal na stěnu sklenky blíže k ní. *Cink!* Tekutina nádherně šuměla. Učinila rozhodnutí. Bylo to snadné. Pozvedla sklenku a napila se. Chvíli nápoj převalovala na patře. Bylo to silné, ale také nejlehčí a nejchutnější šampaňské, které kdy ochutnala. Ovocný opar, tančící pi-ruetky na jejím jazyku.

Zakabonila se. Něco jí došlo. „Vy lumpe. Chtěl jste mi své paluby tak jako tak ukázat, nemám pravdu?“

Pozvedl svoji sklenku a usrkl. „To už se nikdy nedozvíte, co?“

„K čertu s vámi.“ Nebránila se dalšímu doušku. Jestli něco, tak to napodruhé chutnalo ještě lépe.

„Ale - mám tu také nějaké páté. A krekery. To první francouzské, druhé anglické.“ Pokynul rukou k tácku se zmíněnými pochutinami. „No tak už se posaďte.“

Jedním hltem dopila sklenku šampaňského.

Lahodné.

Blahem se kroutily prsty na nohou.

„Oukej! Tak nám oběma nalijte další!“

„Samozřejmě!“ Nalil. „Je velmi příjemné mít zase nějakou společnost.“

Seděla a upíjela. Ochutnala jeden kreker a páté. Po zdánlivé věčnosti požívání synteticky skládané stravy námořní pěchoty, jí to chutnalo jako ambrosie. Další šampaňské. Ach. Pokrm bohů zapíjený nektarem.

„Takže,“ spustila, „mám dvě otázky.“

„Číslo jedna. Co se sakra děje na těch palubách? Viděla jsem, jak se na *Razzii* lifrovaly jisté velmi podivné aparatury.“

„Na tuto odpověď si bohužel budete muset chvíli počkat,“ zklamal ji Grant.

„Ale slibuji, že zítra vám bude vše vysvětleno.“ „Férový obchod. Otázka číslo dvě-“ Dopila sklenku šampaňského. Explodovala v jejím těle jako nějaká květinová nálož. „Nemáte tu někde další láhev? Tohle je nejlepší alkohol, jaký jsem kdy pila!“

Grant se radostně usmíval. „Myslím, že to mohu zařídit!“

Daniel Grant zpytoval svědomí. Oči měl přivřené a tvář rozpláclou na polštáři pohovky.

V ruce se mu houpala poloprázdná sklenka šampaňského.

„.. .nikdy jsem ji neměl nechat odejít,“ mumlal.

S nezkaleným zrakem a s velmi dobrým pocitem si plukovník Alexandra Kozlowská prohlížel celou scénu. Totálně se ovládala. Grant měl ještě další šampaňské. Nechal si ho donést až do své kajuty. *Žádný* problém. Strategická schůzka, vysvětlila překvapenému praporčíkovi, který byl doručením láhve pověřen. Na zemi už leželo několik prázdných láhví.

„Vaše žena?“

„Jo. Byla... byla to jediná ženská, kterou jsem kdy opravdu miloval.“ Vzdychl.

Zajímavý večer.

Někdy v polovině druhé láhve šampaňského jí položil ruku na levé ňadro.

Zareagovala chladnou ránou.

Přelétl místnost a naštěstí přistál na pohovce; několik minut na ní otřesen zůstal ležet, zatímco Kozlowská zamyšleně ukusovala krekery a popíjela lahodný mok, vychutnávajíc ticho a vlastní posílené ego. Už to je dost dlouho, co v sobě nějaký muž našel tolik domýšlivosti, aby po ní vyjel, natož pak vstoupil na *zakázané* území jejího těla. Líbilo sejí to. Vzala trochu ledu, zabalila jej do utěrky a podala mu ho. Poděkoval jí a požádal o další sklenku šampaňského. Bolest jakoby z něj vysála všechnu ochotu a šampaňské pomáhalo na bolavou čelist. Omluvil se a pil dál. Kozlowská spořádala všechny kreke-ry i páté. Grant pouze popíjel.

Věděla, že do zahájení mise se už nebude moci znovu napít. Uvědomila si, že by si to tedy měla vychutnat - vychutnat tenhle nesmírně lahodný nápoj -dokud může. A navíc, řekla si, by toho mohla nějak rozumně využít -a tak vypáčila z Daniela Granta jeho osobní příběh. Nebylo to vůbec těžké, protože už měl notně vypito.

Docela silné kafe.

Chladná matka. Odtažitý otec. Peníze v rodině byly vždy až na prvním místě. Láska a cit - nic. Egoistický přístup k sexu odpovídající milostnému postoji univerzitního fotbalového hráče, který lásku a cit chápe jako vítěznou trofej. Masivní nejistota zastíraná vůlí, dominancí, arogancí a sebeovládáním.

Shrnuto, podtrženo - poměrně předvídatelný příběh. Dalo by se říci dokonce učebnicový, i když z psychologie toho moc nenastudovala. Vždyť většina knih a počítačů byla zničena.

Víceméně jej upila pod obraz. Buď to, anebo mu její pěst cosi uvolnila v mozku. Nepravděpodobné. Tušila, že Grant má zatraceně tvrdou hlavu.

Nadzvedla kámen a nalezla pod ním spoustu červů a nočních můr.

Ten velikán se od ní vlastně příliš nelišil. O trochu méně zlých snů a trochu civilizovanější skořápka. Ale hluboko uvnitř - obvyklý marast lidských problémů. „Takže," zablekotal Grant, kterému se už motal jazyk. „Vaše celé jméno zní Alexandra Lee Kozlowská."

„Vidím, že jste neztrácel čas. Ano. Rodiče mě pojmenovali po dvou slavných generálech."

„Grant a Lee. Pak není divu, odkud se bere ta antipatie. Doufám, že se nám ji podaří nějak překonat."

Pokrčila rameny. „Oba nás zajímá především úspěšnost této mise."

„Ano," zamumlal. „Když uspěje tenhle výlet, uspěje i má společnost. Splatím dluhy, dostanu se do plusu a znovu začnu efektivně soupeřit s Med Te-chem. Ten lump dostane zaplaceno a jeho kontrakt se mě už nebude týkat-"

„Myslíte člověka, o kterém se domníváte, že jste tu před ním v bezpečí?"

V tomto okamžiku tak trochu podlehl jejím dotěrným otázkám a vyžvanil víc, než musel, čímž jen potvrdil její domněnky. Účastní se mise proto, že pro něj představuje šikovný způsob jak zmizet z povrchu Země před jistými životu nebezpečnými skupinami. Konečně věděl proč. Jednoduché a pochopitelné.

Jen se upřímně podivovala, jestli si Grant uvědomuje, že skočil z vřícího oleje přímo do ohně. A v tom ohni je velká spousta nebezpečných příšer, to mi věř, holenku.

Grant její poslední poznámku zjevně nevnímal. Jen huhlal dál. „Dostanu se zase *do formy*. Bože, svět je má ústřice, stačí se jen probít její ulitou. Až se se všemi srovnám... požádám ji, aby se ke mně vrátila. Přísahám, že to udělám.

Kvůli *tomu* se vlastně tak snažím... nemůžu se potloukat životem jako dosud... Taková prázdnota... taková nanicovatost...“ Rychlá dráha. A na každém konci svíčka. Makej, makej, makej, ať si můžeš postavit stylovou rakev. Dominance a domino - obě hry se mohou ve chvíli zhroutit.

„Musíš zůstat na vrcholu. Musíš se usmívat. Musíš pracovat, musíš přežít,“ mumlal Grant.

„A pít nejlepší šampaňské,“ podotkla Kozlowská. „Jíst nejlepší pate/' Kopla do sebe poslední zbyteček ve své sklence, postavila ji na stůl a vstala. „Myslím, že je to stejně dobrá motivace jako to ostatní. Děkuji, Grante. Skvěle jsem se bavila. Víte co? Až se vrátíme na Zemi, uspořádáme malé párty. Vy dodáte šampaňské a jídlo a všichni si to báječně užijeme.“

Vzhlédl k ní s uslzenýma očima. „Neodcházejte!“

„Hm. A po špičkách vykráčím z vaší kajuty v časných ranních hodinách... nebo ještě hůře na začátku směny. To by vojáky asi pěkně pobavilo.“

„Do toho jim nic není... Já prostě nechci být sám.“

„Jo. Tak to už jsem taky někde slyšela.“ Ze zcela nevysvětlitelného důvodu byla nervózní. „Pěkně si zdřímněte, člověče. Společnost vám budou dělat sny.“

Tak trochu očekávala, že najednou vyskočí a zastoupí jí cestu. Zaťala pěst. Jen ať si to ten chlípník zkusí.

Ale neudělal nic. Zastavila se u dveří a poslouchala.

Klidně, spokojeně oddechoval.

Otevřela dveře a vyrazila ven.

Už věděla, co jí tak hnulo žlučí a řádně ji to polekalo.

13

Ten idiot ji přitahoval.

Daniel Grant nevypadal dobře. Když ho Kozlowská našla na pozorovací palubě, usrkával cosi, co měla být káva a pozoroval bodíky, hvězdy a planety v nekonečné tmě, jako kdyby hledal úsvit. „Přišla jsem na tu exkurzi.“ „Ano. Ano,

plukovníku Kozlowská.“ Zvažovala, zda mu má nabídnout tykání. Vypadal tak ztracený a zranitelný. Z jeho šálku stoupal kouř a zastiňoval část výhledu. Rozhodla se tak neučinit. Nechtěla, aby si to třeba nevysvětlil nějak jinak. V místnosti se rozhostilo ticho, což ji na chvíli zaskočilo. Ticho určitě nepatřilo ke Grantovým komunikačním prostředkům.

Povzbudivě zakašlala.

Nic.

Nakonec řekla: „Svoji exkurzi jsem si zasloužila, Grante.“

„To jistě, plukovníku. Nicméně by mi udělalo radost, kdybyste mi prozradila, že máte dutou nohu.“

Pokrčila rameny. „Ale vždyť jste popíjel, už než jsem přišla. Měl jste náskok. Á navíc, vaše sexuální harašení mě zvlášť před misí nijak zvlášť netrápí.“

„V lásce a válce jsou si všichni rovni.“

„Milování v zákopech. To jsem již *zažila.* Bezvadné, zvláště když následujícího dne vidíte partnera tohoto společného aktu padnout.“

Grant souhlasně přikývl. Křečovitě se usmál. „Příliš to dramatizujete, plukovníku.“ Pokrčil rameny. „Silné kocoviny člověku umožní podívat se na věci ze správného zorného úhlu. Asi jsem tak trochu pre-dátor. Omlouvám se.“

„A co čelist?“

Váhavě si ji promnul. „Stále ještě mohu mluvit a myslet. Nicméně jsem přesvědčen, že jste mi vlastně vylepšila fasádu.“

„Teď vás dost dobře nechápu, Grante.“

„Myslím tím, že jsem měl předtím trochu nepravidelnou tvář. Vy jste ji zjevně dodala na symetričnosti. Stovky milování chtivých panen vám za to nepochybně poděkují.“

„Víte, Grante, kdybych necítila, že je to tak trochu výsměch sobě samému, myslím, že bych vás uhodila znova.“ Úlekem zrudl. Vzápětí však souhlasně přitakal. „Že jsem to ale hajzl, co?“

„Řekla bych, že ne náhodou jste se dostal tam, kam jste se dostal. Ale už jsme téměř na dosah cíli, celý jeden parsec a nějaké drobné od domova. A já potřebuji vědět trochu víc o tom, proč tu vlastně jsme.“

„Výborně. Dejte mi chvilku, abych se trochu vzpamatoval a reasimiloval.“ Usrkl kávy.

Dostala nápad. „Víte co? Myslím, že mám něco, co vám určitě pomůže.“ Vylovila z kapsy malou lahvičku.

„Ehm. Jak si tím *můžete* být tak jistá?“

„Věřte nebo ne, nedávno mě potkalo pár podobných kocovin.“ Nijak se na to téma nehodlala rozšiřovat. Prostě jen otevřela lékovku a ukázala mu pilulky úhledně nařezané na poloviny, na třetiny a na čtvrtiny.

„Pilulky? Co je to zač?“

„Oheň, Grante. Váš vlastní jed. V takovéhle situaci funguje zatraceně dobře. Přesvědčete se sám.“

Zavrtěl hlavou. „Děkuji, ale nechci. Svých věcí se nikdy ani nedotknu. Ale prosím... vy se mnou nenechte nijak omezovat.“

Měla v plánu, že si čtvrtku vezme, ale za této situace raději lahvičku zavřela a strčila ji zpět do kapsy. Připadala si jako nějaká feťačka, které dal košem její vlastní dealer.

„Tak už mi ukažte, co je na těch palubách, Grante.“

„Tudy, plukovníku.“

U turbovýtahu už na ně čekal desátník Lars Hen-rikson.

Kozlowskou to velmi překvapilo. „Henriksone? Co vy tu děláte?“ Henrikson zůstal v klidu. „Pan Grant mi zavolal. Požádal mě, abych se tu s ním sešel. Tak jsem tady.“

Grant položil vazounovi ruku na rameno. Poklepal ho po něm. „Můj člověk, plukovníku. Tady Henrikson sejde také podívat na to, co máme uvnitř. Proč? Jsem rád, že jste se na to zeptala. Henrikson se asi také diví.“ Zmáčkl tlačítko výtahu. Dveře se rozevřely a všichni tři si nastoupili. Změť světel, komprese a vyrazili do dalšího podlaží. „Nejsem žádný elitář. Chci vám jen ukázat, co tu vlastně máme, abyste získali představu o dění na lodi. Tato vaše znalost nám v budoucnu může přijít velmi vhod. A nám hodně pomoci. Také vám poskytne lepší představu o tom, co tam dole v Hnízdišti vlastně potřebujeme.“

Kozlowská pociťovala mírné rozčílení. *Zaprvé* proto, že z Grantových slov vyplynulo, že jí to tak jako tak hodlal sám ukázat. Za druhé z Henriksona. Byl to prvotřídní voják, to ano. V tréninku byl ve všech ohledech jednička. O jeho schopnostech nepochybovala. Spousta doporučení a jeden z mála vojáků, u něhož se vůbec nemusela rozmýšlet, jestli se pro takový úkol hodí. Nicméně vše nasvědčovalo tomu, že ho Grant vzal pod své magnátské křídlo - desátníka! - poletoval kolem něj a věnoval mu pozornost, jakou si zasluhuje pouze velitel.

Pravda, Grant tvrdil, že ze všech řadových vojáků má Henrikson s vetřelci nejvíce bojových zkušeností. Ale přesto...

V podstatě tak trochu žárlila, jako by Henrikso-nův výběr byla *mužská* záležitost a způsob, jak jí dát oklikou najevo pohrdání proto, že je žena.

„Mám jednu takovou podmínku," oznámil jim Grant, když scházeli po lávce z paluby E a blížili se dveřím, které vypadaly jako vchod do bankovního trezoru. „To, co vám teď hodlám ukázat, je přísně tajné. Nechci, aby se o tom kdokoliv dozvěděl, zvláště pak ne ostatní muži - nebo ženy. Proto to ukazuji jen vám dvěma. Mám pocit, že jedině vy dva to dokážete vstřebat."

Bez dalšího vysvětlování Grant otevřel dveře a zavedl je dovnitř. Světlo tu bylo mnohem tlumenější, skoro jako v nějaké ponorce. Modrá a červená a stíny. Když se její oči přizpůsobily, Kozlowská okamžité začala rozeznávat jednotlivé přístroje.

Kolem stěn se jich táhly celé řady. Objemné počítače, trubice a příruby. Kabely, sklo a blikající světla. Na konci místnosti u okna, které vypadalo jako stěna nějakého akvária, stál hlouček mužů. Grantovi vědci, provádějící své poťouchlé pokusy s přístroji opředenými tajemstvím a záhadami.

Páchlo to tu. Kyselinou. Olejem, elektřinou, kávou... a ještě něčím.

Něčím, z čeho Kozlowská naskočila husí kůže.

Poznala to. Sice slabé, ale bylo to tam.

Vetřelci.

Ne, uklidňovala se. To nemůže být pravda. Co by tady vetřelci dělali?

„Neměla tohle být skladovací místnost?" zeptala se jen tak nazdařbůh, aby přinutila Granta k hovoru a zbavila se toho plíživého pocitu v žaludku.

„Jistě. Ano," odvětil Grant a vedl je dál po schodech. „A svým způsobem to stále skladiště je. Ale vlastní náklad! Ten je poněkud neobvyklý."

Kroky se rozléhaly prostorem.

„Tak proč takové tajnosti, pane Grante?" zeptal se Henrikson. „Proč jenom my dva?" Byla mu vděčná za to, že vyjádřil její vlastní myšlenky.

Kráčeli dál a v ponurém osvětlení skleněné nádrže začala rozeznávat nějaké detaily.

Změť kabelů a trubiček, spousta přístrojů.

Něco objemného a organického uprostřed.

A vedle toho...

Vak s vejcem.

A odhozená skořápka vetřelce.

Jako omráčená se přiblížila k oknu a dívala se na příšerný výjev uzavřený v kovu a skle.

„No, desátníku, vím, že většina vojáků vetřelce za ta léta ze srdce nenávidí," řekl Grant. „Bohužel to, co máme tady dole, by jednoznačně podkopalo morálku potřebnou ke zdaru naší operace."

Ke Grantovi přicupital podsaditý muž s chlapeckou tváří a s rozčepýřenou kšticí, laboratorní plášť až někam ke kotníkům. Šeptem spolu o něčem hovořili. Muž vytáhl nějaké desky s diagramem, na který Grant pouze kývl a odstrčil jej stranou. Jemně uchopil vědce za paži a vedl jej k hostům.

„Toto je doktor Murray Friel. Má na starost celý tento projekt - alespoň jeho vědeckou část."

„Ano - tady s velitelkou jsem se již setkal, ale s desátníkem ještě ne," řekl doktor.

Teď si Kozlowská vzpomněla. Na Zemi byli seznámeni a potřásli si rukou, a potom skupinu doktorů, včetně tady Friela, pohltila tato podlaží. Krátké nahlédnutí do ostatních částí lodi - to bylo vše. Potkala spoustu mužů, jako byl Friel. Baculatí, rudolící chlápci, chytří, ale bez jakýchkoliv praktických zkušeností. Všichni jakoby vystupovali se stejnou arogancí jako Friel. Žil ve vlastním uzavřeném světě -a vlastnil každý jeho čtvereční centimetr.

Ale nebyl to dr. Friel, kdo ji momentálně zajímal nejvíce.

Dívala se na něco jiného.

Vypadalo to jako zohavené lidské tělo bez hlavy a končetin, které bylo dlouhým jícnem a jinými střevními trubicemi spojeno s organickými stroji poblíž.

Proudily jimi tekutiny, které tělo živily.

„*Co je* tahle věc?" otázala se Kozlowská, když se vzpamatovala a překonala počáteční hrůzu.

„Friele... ujměte se hostů?" pobídl muže Grant.

„Jistě. Samozřejmě, že to není příliš atraktivní... ale to by nebyly ani vaše vnitřnosti, kdyby je někdo takhle nechutně vystavil. Musíte mě omluvit, ale já k tomuto experimentu pociťuji poněkud majetnický vztah. Víte, svým způsobem

jsem to vlastně já.“ Udělal pár kroků vpřed a položil baculatou dlaň na sklo. S podivně pyšným výrazem zíral na tělo. „Víte, je to klon z dárcovské buňky s DNA limitovanou tak, aby narostlo pouze torzo, žádný mozek a jen omezená nervová soustava. Tu reguluje stroj. Podobné věci se obvykle produkují za účelem získání orgánů a tkáně pro transplantaci.“ Friel hloubavě zabubnoval prsty do skla a otočil se k ní. „Připouštím, že to není právě nejpřitažlivější bytost, ale ukázalo se, že je velmi užitečná.“

Poklepal si na paži. „Jsem pyšný na to, že její původní buňky byly odebrány z mého zápěstí.“

Přitočil se k ní divný, uštěpačný chlapík, který jí byl už dříve představen jako dr. Amos Begalli. „Hodili jsme si mincí. Všichni jsme se chtěli stát základem klonu... doktor Friel vyhrál. Nyní se cítí jako pyšný otec, který čeká na zrození svého syna.“

Friel pokrčil rameny. „Musím přiznat, že je to zajímavá zkušenost/'

Kozlowská zavrtěla hlavou. Konečně si začala zvykat na skutečnost, s níž byla konfrontována. Obrátila se ke Grantovi. „Tohle jsem už viděla,“ procedila skrze zuby. „Chováte tu jednu z těch zatracených nestvůr!“

„Uklidněte se, dítě!“ řekl Grant. „Zaprvé, tady je všechno naprosto zabezpečené. Torzo je zvláštním způsobem znehybněno. Nemůže explodovat dokud nezmáčkneme patřičné spínače. Ta skla jsou tvrzená. A klece jsou vyrobeny ze speciálních slitin. Alarmy a automatické laserové mříže pro případ, že by se něco přihodilo.“

„Ale ta věc tam uvnitř... je živá..“

„Pouze v tom nejhrubším slova smyslu,“ ujistil ji Friel. „Necítí bolest ani nepřemýšlí. V podstatě je to jen masa tkáně, která slouží k určitému účelu.“

„Ale když vetřelec pronikne do lodi...“

„Plukovníku, plukovníku - toto nebezpečí je nám velmi dobře známo a byla podniknuta řada bezpečnostních opatření. Celý systém nemůže selhat, to vám zaručuji!“ prohlásil Grant. „Věřte mi, v Neo-Phar-mu tohle děláme už léta... A ta Ripleyová to úspěšně dělala již mnoho let před námi. Naše technologie je mnohem vyvinutější. Víme jak s nimi zacházet.“

„Ale proč s sebou vezete něco takového, když směřujeme na planetu, která je těch příšer plná?“

„Experiment,“ vysvětlil Friel. „Přirozeně bychom se rádi vrátili s nezbytnou DNA vetřelců a s mateří kasičkou královny matky, abychom vytvořili vlastní

kolonii pro účely, s nimiž, jak jsem se doslechl, jste byla předem obeznámena. A také možná nějaká nalezená vejce. Ale chceme pracovat s produktem s naší vlastní manipulací DNA. Vytvořit si vlastní královnu, která by produkovala nezbytnou mateří kasičku z toho, co pro nás vaši skvělí vojáci získají. Rádi bychom pracovali s jiným materiálem, než jsme měli k dispozici na Zemi.“

Doktor Begalli se rozzářil. „Ano! Chápejte, máme tu *vše* pod důkladnou kontrolou... pod metabolickou kontrolou. Máme to načasováno tak, aby se miminko královny nenarodilo dřív, než budeme mít mateří kasičku potřebnou pro její korunovaci.“

„Báječné,“ prohlásila Kozlowská. „Prostě báječné.“

„Navíc v těchto prostorách máme potřebné kontejnery a klece pro nalezenou mateří kasičku, vejce i zmrazenou DNA vetřelců... No, prostě na všechno možné, co bychom mohli potřebovat, plukovníku. Ale jistě chápete, že by to vaše vojáky mohlo trochu podráždit.“

Friel zavrtěl hlavou. „Je docela pochopitelné, že lidé mají z těch bytostí takovou hrůzu. Avšak při správně aplikovaných vědeckých opatřeních může Neo-Pharm dokázat, že to, co bylo pro lidstvo doposud jen hrozbou - může ve skutečnosti znamenat velkou pomoc. Pouze jsme začali pracovat na poli léků a medicíny jako takové... Jen sám Bůh ví, jak moc by naší budoucnosti pomohlo plné porozumění DNA vetřelců.“ Spokojeně vzdychl. „A když si představím... že budu něco jako *otec* projektu, jenž možná povede k nejvýznamnějšímu pokroku ve vývoji lidštva. Jeho chemické interakci s xenobiologií! Kdo ví, jaké báječné vyhlídky se před námi rozprostírají!“

„Například hrozivá bolest. Smrt. *Vyhynutí* našeho živočišného druhu!“ nabídla Kozlowská.

Dr. Friel sebou trhl intenzitou reakce Kozlowské. „Nezdá se, plukovníku, že byste oceňovala půvab a nuance genetických předností vetřelců.“

, ‚A já si naopak myslím, doktore, že vy nedoceňujete *nebezpečí*, které pro nás tyhle bestie představují-[4]' Odmlčela se a zhluboka se nadýchla, aby se uklidnila.

Grant vypadal zaskočeně. „Plukovníku... Alexandro. Přece jste se účastnila naší počáteční schůzky. Viděl jsem vás tam... všechno jste slyšela. Dobře si tedy uvědomujete, jaký je váš hlavní cíl. Dobře víte, proč jste tady.“

Máchla po něm vztyčeným prstem a zastavila se mu těsně před nosem. „Nepleťte si pojmy, Grante. Možná jsem tu, abych řídila tuhle misi za účelem dosažení vašich osobních a profesionálních cílů. Ale to je pro službu

ozbrojených sil, v jejichž řadách sloužím - a koneckonců i pro mou osobu - zcela vedlejší. Tím hlavním úkolem je udělat vše, co je v mých silách, aby tyto nestvůry nepředstavovaly větší hrozbu než nějací vesmírní švábi - nebo aby byly zcela vyhubeny.“ Dala prst dolů. „Čím více vetřelců na své cestě rozdrtíme, tím lépe.“

S těmito slovy se otočila a pospíchala pryč z této kostnice v útrobách hvězdné

14

lodi.

Všichni věděli, že jídlo na lodi je odporné.

Člověk se ale nedával ke Koloniální námořní pěchotě kvůli gurmánským požitkům, to bylo jasné.

Přesto když Kozlowská přijímala jídlo, které jí bylo obřadně naloženo na talíř v kantýně, zvedal se jí žaludek při pohledu na hrudky bezbarvého, chemicky upraveného čehosi, co mělo představovat její oběd. Dobře věděla, že jsou v tom zastoupeny všechny výživné skupiny, že je to strava bohatá na bílkoviny, vitamíny i minerály. Šlo jen o to, že to nemělo žádnou chuť a vůbec to nevypadalo lákavě.

Ale za dva dni jdou do akce.

Musí se nafedrovat!

Popošla dál, aby zmáčkla tlačítko, které jí na talíř vyplácne cosi, co měla být podle popisky bramborová kaše. Umístila talíř pod hubici a zamyslela se... Pořád jí vrtalo hlavou to klonované torzo, které viděla dole na Grantových palubách. Zkřížení vetřelce a člověka jí vždy připadalo jako vrchol hnusu. Potírání této hrozby bylo již po dvacet let hlavní náplní jejího života. Užívání Ohně si ospravedlňovala jako projev dominance nad vetřelci... teď si tím ale nebyla příliš jistá. Bohužel měla podezření, že je na tom sajrajtu závislá. Dnes ráno jí bylo dobře, žádná bolest hlavy po šampaňském, jen chemicky způsobená sklíčenost. Čtvrtka pilulky by ji zahnala. Polovina pilulky jí ovšem nedodávala sílu, kterou jak si uvědomila, potřebovala, aby se probila dnešním dnem. Vzala si množství rovnající se zhruba celé pilulce -něco takového zatím udělala pouze při bojovém výcviku a v průběhu samotné války.

Droga se jí rozběhla po těle a jako drápy vetřelce uvedla její neurony do pohybu...

Oklepala se, snažila se na to zapomenout. Až mise skončí, hodí své pilulky do smetí. Zbaví se závislosti. Bude žít čistě a zdravě. Věděla však, že Xeno-Zip potřebuje, aby dokázala čelit tomu, co na ni v životě čeká - a to ji dost rozčilovalo. Zvláště ve spojitosti s jejími smíšenými pocity k osobě Daniela Granta. A zvláště poté, co viděla tu hrůzu na spodních palubách. Snažila se zbavit toho štěbetání v hlavě, soustředit se na jídlo, přestože zcela postrádalo chuť. Vzala si tác a sedla si sama k prázdnému stolu.

Ve druhém koutě místnosti Jastrow hudlal na svůj saxofon. Nehrál sice skvěle, ale určitě ne špatně. Když ne přímo libozvučně, tak alespoň ne falešně. Nicméně jeho kamarád, který jako obvykle seděl vedle něj, jeho snahu nedokázal ocenit.

„Nemůžeš s tím na chvíli přestat, Jastrowe?“

„Co je to s tebou, Ellisi? Já myslel, že máš muziku rád?“

„Jo, to mám. Ale ne když mi někdo skrehotá do ucha při jídle.“

Kozlowská poslouchala, jak se hašteří. Lepší než přemýšlet o těch sračkách, které si cpala do úst. Jastrow přestal hrát a oba vojáci se dali do řeči. Mluvili o Henriksonovi, který právě vstoupil do kantýny, vzal si své jídlo a zase odcházel.

„Hej, podívej se na něj,“ řekl Jastrow. „Ten Hen-rikson už si zase bere žrádlo na cimru. Člověče, klidně bych se vsadil, že ten chlápek je... umělej!“

„Dej pokoj,“ odsekl Ellis. „Přece víš, že už dělají i modely, který umí jíst.“

„Nejde jen vo to. Ani se s náma nesprchuje. Nikdy sem ho neviděl, že by se holil... A podle toho, jak mluví na brífinkách, typuju, že v životě ani nebojoval.“

„Jo, to máš pravdu. To je fakt divný.“

„Já tvrdim, že je nastrčenej vod ty firmy. A to se mi vůbec nelíbí. Mariňákům s androidama na palubě se vždycky přihodily nepěkný věci!“

Vtom Kozlowská zpozorovala, že Henrikson stojí u jejich stolu. „Jastrowe. Proč mi do očí neřekneš, co ti na mně vadí - co?“

Zvedl vojína ze židle. Saxofon spadl na zem.

Kozlowská vystřelila ze židle, aby zabránila případné šarvátce.

„Kurva, chlape! Pusťme!“

„Jistě.“ Obrovský desátník mrštil vojínem přes celou místnost.

„Henriksone!“ okřikla ho Kozlowská.

Henrikson ztuhl. Otočil se a s netečným výrazem pohlédl na svoji velitelku. „Sorry.“

Ellis se sklonil nad kamarádem, aby se ujistil, že mu nic není a je pouze otřesen.

„Všichni, co jsme tady, jednáme pod tlakem, Henriksone,“ zavrčela Kozlowská. „Schovejte si to na vetřelce.“ Otočila se k vojínům. „A to platí i pro vás. Na tomhle děláme všichni společně. Nechci tu žádné rozbroje.“

„Víte, desátníku,“ ozvalo se za ní. „Obdivuji muže, kteří si nenechají nic líbit. To myslím vážně.“ Grantův hlas. Došel až k nim a jeho přirozená arogance jako by uvolnila napětí v místnosti. „Ale pravda je taková, že pro tuto operaci vás potřebuji do posledního vojáka.“ Pohlédl na Jastrowa, který se právě zvedal ze země. „Nemusíte se líbat a omlouvat jeden druhému, ale prosím, nerozbíjejte si hlavy, ano? Díky.“

Henrikson přitakal. Kozlowská mu dala odchod. Vzal si jídlo a namířil si to do své kajuty.

Kozlowská se otočila k ostatním. „Dobrá. Takže zpět ke žrádlu. Nechci mít v akci vojáky, kterým chybí energie.“ Aby jim šla příkladem, vrátila se ke svému tácu s již vystydlým jídlem a začala si je tlačit do hlavy. Grant přistoupil k jejímu stolu.

„Plukovníku,“ oslovil ji tiše. „Mohli bychom si, prosím, krátce popovídat? O samotě.“

„Odeberte si stravu, Dane. Když se tím hnusem mohu prokousat já, zvládnete to i vy.“

Ani se nepokusil něco namítat. Odkráčel, nabral si minimální porci husté syntetické omáčky a mezi řečí ji do sebe naházel; snažil se přitom zachovávat veselý výraz. Chlapík vypadal už mnohem lépe. Pravděpodobně si dopřál nějaký ten koktejl, zdřímnul si a dal si pořádnou koupel. Dokonce voněl. Kozlowskou nevázaný hovor s ním překvapivě docela bavil. Její pociťovaná náklonnost k tomu pitomci ji sice stále rozčilovala, ale nemusí mu to hned dávat najevo - a může si vychutnat Grantův zvrácený sex appeal, jehož se stala obětí. Pravděpodobně se sprej o val nějakými speciálními feromony, bezohledný parchant.

Když v jeho ústech zmizelo poslední sousto, spokojeně souhlasila, že s ním půjde kamkoliv, kde by je nikdo nemohl slyšet, kromě jeho kajuty.

„Poslyšte,“ řekl. „Nevěděl jsem, že tam dole zareagujete tak, jak jste zareagovala. Desátník Henrik-son to přijal docela klidně. Dokonce se sám nabídl, že prověří bezpečnost. Chci se ujistit, že od vás na této misi mohu stále počítat s maximální spoluprácí, plukovníku.“

„O tom je zbytečné třeba jen pochybovat, kámo. Požádal jste o ty nejlepší, dostal jste nejlepší - ale chci vám říci, že vašimi metodami nejsem příliš nadšená.“

„To, co dělám, je pro dobro celého lidstva!“

Vysmála se mu do tváře. „Tak tohle už na mě nezkoušejte, Grante. Vy to děláte jen a jen pro peníze/' „Ale ve svém důsledku to zachrání mnoho životů.“

„O čem to mluvíte? Riskujete životy dobrých vojáků kvůli té prokleté mateří kasičce a to všechno... pro zisk. Je to jednoduché jako facka. Jste bezcitný parchant. Hlavně že moji nadřízení věří, že slouží dobré věci.“

„Nezapomínejte, že i já riskuji život.“

„Ale jen proto, že se bojíte vystrčit nos před tím zuřícím lichvářem tam dole na Zemi.“

Trhl sebou. „-Cože? To jsem vám také řekl?“

„To si pište. Ale něco podobného jsem stejně tušila.“

„Nicméně. Když nalezneme zdroj - bezpečně řízený zdroj - můžeme financovat plné vymazání vetřelců na planetě Zemi. Jejich studiem zjistíme, jak se s nimi vypořádat při střetu na jiných světech.“

„To zní sice moc hezky. Ale nic to nemění na tom, co si o vás myslím.“

„Uznáváte tedy mé obavy ohledně ostatní posádky... A nic jim neprozradíte.“

„Myslíte si, že chci podkopat jejich morálku oznámením, že se někde pod nimi v kleci plazí vetřelec, zatímco oni bezmocní odpočívají v hyperspánku? Jsou to moji lidé a já je mám na starost... Vy si dejte pozor na vlastní muže. Rozumíte?“

„Jsem rád, že v tomhle máme jasno, plukovníku. Opravdu ale nerozumím vaší nevraživosti... Myslím, že by pro nás pro oba bylo lepší, kdybychom spolu lépe vycházeli.“

„Netlačte na pilu, Grante. A předně všeho - netlačte na mě.“

Vstala a odešla.

Kdyby se ve společnosti toho sympatického provokatéra motala ještě o něco

déle, neručila za sebe -budto by ho musela políbit, nebo zabít.

Momentálně si nebyla jista, co by ji uspokojilo víc.

Ve slabém osvětlení nákladního prostoru číslo devět se pohybovaly nějaké stíny.

Ozvalo se klapání bot a kdosi prošel otevřenými dveřmi k ovládacímu panelu. Jeho prsty cosi mačkaly a za něco tahaly. Byly odpojeny alarmy dohlížející na neměnný stav. Uvolnila se séra a nastavily se reostaty.

Torzo uvnitř potemnělé nádrže sebou škublo.

Postava, uspokojena, že byly podniknuty náležité kroky, rychle zmizela z místnosti a tiše za sebou zavřela dveře.

Torzo visící v obřím akváriu sebou opět škublo.

Již plně vyvinuté embryo vetřelce v lidském těle, které bylo doposud elektronickými a biochemickými prostředky udržováno v nečinnosti, se otřáslo a během několika málo minut plně ožilo.

Třáslo se. Těžce oddechovalo. Jiskřilo energií, která jím probíhala, a stimulovanými instinkty. Začalo sebou mrskat.

Membrány praskaly, svaly se vytrhly z úponů.

Přesto ještě embryo nebylo volné.

Instinkt se aktivoval.

S nadpřirozenou silou se opřelo do bránice, nahoru do stěny z plic, srdce a artérií.

Nahoru proti hrudnímu koši.

Poté, za pomoci tvrdého vybavení připraveného právě pro tento okamžik a vší zbývající energie, se prorvalo *kostmi, skrz kůži na svobodu do plynaté atmosféry.* Torzo explodovalo.

Krev se rozstřílela na všechny strany. Průdušková tkáň se rozplácla jako láva při vulkanické erupci. Kousky polámaných kostí cinkaly o kov a sklo.

Jako červ s tlamou plnou zubů se mládě vetřelce vztyčilo nad zdechlinou svého zrodu a zahájilo tanec smyslů. Když zjistilo, že žádné nebezpečí nehrozí, vydalo se do tmavého kouta.

Ruce, které urychlily toto oplzlé zrození, neodpo-jily bezpečnostní opatření pro takový případ.

Citlivé detektory pohybu reagovaly na cupitajícího, teplo vyhledávajícího vetřelce. Spektrografické senzory vyhodnotily jeho podstatu, ověřily ji a zahájily další krok. Pokud se stvoření narodí mimo dohled, neexistovala jiná alternativa.

Zavrčely servomotory, pohnuly se koaxiální kabely tří samostatných paprskových zbraní a namířily ke zdroji způsobujícímu tyto spektrografické abnormality.

Kdyby se vetřelec nebyl musel zastavit při pokusu o průnik sklem nádrže, patrně by přežil déle a proměnil by celou misi v úplně jinou záležitost.

Nicméně se zastavil.

A laserové zbraně vystřelily.

Paprsky se spojily v páku energie.

Vetřelec se rozprskl a jeho krev i tkáň se spojila s krví a masem torza, jež explodovalo před ním. Síla výstřelu mu utrhla malou hlavičku a prorazila jí díru ve skle; za ní se táhly zbývající cáry ocasu.

Stvoření cenilo zuby. V ocasu to cukalo.

Poté obojí ustalo a poslední vteřiny boje o přelití ukončilo hlasité řinčení alarmu.

15

Když dorazila k nákladnímu

prostoru paluby D a úspěšně přesvědčila zmatené vědce u dveří, že má ke vstupu povolení přímo od Daniela Granta, nalezla příčinu vzruchu; čekala na ni ozářena pohotovostním světlem.

Tým vědců v protikyselinových oblecích se skláněl nad mrtvým tělem novorozence vetřelce.

Daniel Grant přecházel mimo dosah kyseliny, mával rukama ve vzduchu a klel. „Do prdele! Do prdele! Co se sakra mohlo stát! Z toho kouká přinejmenším milionová ztráta!“ Nevšiml si, že k němu zezadu přistoupila Kozlowská, dokud mu na rameno nepoložila pevnou, uklidňující ruku. Úlekem poskočil, ale vzápětí vzdechl a složil ruce na prsou. „Nechápu to. Prostě to nechápu.“

Nejblíže té spoušti klečel dr. Friel. Po tvářích mu stékaly slzy jako hrachy. Vypadalo to, že by nejraději shromáždil všechny ostatky vetřelčího dítěte a kolébal je v náručí. Vše bylo automaticky polito neutralizační tekutinou, ale na podlaze byly stále díry a důlky.

Doktor Begalli se postavil vedle Granta a Koz-lowské.

„Vypadá to, že si někdo hrál se zařízením. Odstavil pojistky. Mládě se narodilo předčasně. Jediná dobrá zpráva je, že nám tu ve ventilačních potrubích neběhá žádný vetřelec. Špatná zpráva: škoda, nemáme k dispozici vetřelci miminko, ze kterého bychom udělali královnu... a zbylo nám jedno zlomené srdce, zdá se.“

„Kristepane,“ zaúpěl Grant. Byl bledý vzteky. „Sabotér,“

„Kdo by něco takového mohl udělat?“ vzlykal dr. Friel. „Tak malá... tak mladičká... A ani *mě* neviděla!“

„Ehm - doufám, že jste prověřili psychologické profily svých doktorů,“ poznamenala Kozlowská. „Tady Friel se zdá být trochu na dně.“

„On to zvládne. To bude dobré,“ mumlal Grant. „Jen se příliš pohroužil do své práce.“

„Nemá ženu ani děti...“ vysvětloval Begalli. „Vypadá to, že se Friel chtěl konečně stát tatínkem. Smůla.[4]'

Ohromený vědec se otočil ke skupince. Prstem mával v oblouku před sebou a křičel: „Který z vás parchantů to byl?“ Slzy mu kanuly po tvářích. „Kdo z vás zabil mé dítě?“ Prst se zastavil na Kozlowské. „Byla jste to vy, plukovníku? Vy jste jím pohrdala od chvíle, kdy jste se dozvěděla, co se tu děje. To jsem vycítil!“

„Ne, já jsem to nebyla, vy jeden blázne,“ osopila se na něj. „Nechtěl byste někdo tomuhle hysterickému člověku dát nějakou uklidňující injekci? Pořádně silnou. A možná i svěrací kazajku.“ Pokynula k troskám. „A rychle polít tenhle neřád neutralizačním přípravkem, aby ta krev dál neprožírala palubu.“

„Vkládám ve vás všechnu důvěru, že mi pomůžete zajistit na této cestě lepší bezpečnost,“ řekl jí Grant.

„Samozřejmě,“ ujistila ho. Otočila se na patě a odcházela.

Grant ji doběhl. „Plukovníku... Alexandro... Mohu vás požádat na moment? O samotě.[4]'

Chtěla na něj vychrlit uctivé ne, ale vyslyšela naléhavou prosbu v jeho očích. Vypadaly vyděšeně a jako zakleté. Zahlédla Daniela Granta, kterého viděla,

když byl opilý, a polekalo ji jeho lidství.

„Takže ve společenské místnosti. Za pět minut. Uvařím čaj," navrhla.

„Děkuji, plukovníku."

Společenská místnost byla zabezpečena, zvukové tlumiče aktivovány a komunikace vypnuta.

Seděli naproti sobě a popíjeli uklidňující bylinkový čaj.

„Takže," prolomila hrobové ticho Kozlowská. „Kdo si myslíte, že to je? Vyslanec hochů z podsvětí, kterým dlužíte peníze? Nebo někdo od vašich farmakologických konkurentů jako třeba od MedTechu?" „Nechápu to," potřásal Grant opakovaně hlavou. „Nemohu uvěřit, že jsem tuto možnost opomněl. Všichni dobře ví, že pokud tahle mise nevyjde, je se mnou konec."

„Jestli chcete slyšet můj názor, tak je to takhle lepší," prohlásila Kozlowská. „Něco mi říká, že kdyby měl dr. Friel královnu ve své moci, získal byste víc, než o co ve skutečnosti stojíte."

Grant vzdychl. „Možná máte pravdu, ale o to teď nejde. Budou následovat další sabotáže a příště můžeme přijít o mnohem víc než jen o peníze.[44]

Kozlowská pokrčila rameny. „Je pro mě dost těžké, abych se děsila nastrčeného zvěda nebo dokonce několika, když celé roky bojuji se slintajícími monstry."

„Ano, ale jak často jste narazila na infiltraci? Vy to nechápete? Vy a vaši vojáci jste byli odjakživa jednotní proti zcela zřejmému nepříteli. Ale každý, kdo to zažil, vám potvrdí, že není nic horšího než nepřítel ve vlastních řadách.[44]

„Máte nějaké podezření?"

„Proto jsem vás požádal o schůzku. Nemáte tušení, kdo by tím sabotérem mohl být?"

„Nezavedli jste systém, který by vás před takovou osobou ochránil, nebo by alespoň detekoval její aktivitu. Takže nemám. Ani to nejmenší. Mohu vám jen říci... že já to nejsem."

„Ne. Myslíte si, že bych s vámi o tom mluvil, kdybych si myslel, že jste to vy? Ne, plukovníku. Zavedeme patřičná opatření. Ale to nestačí. I tak musíme zůstat ve střehu. Pokud u kteréhokoliv ze svých lidí zaznamenáte nějakou neobvyklou aktivitu, prosím, oznamte mi to."

„Mohu říci to samé o vašich lidech/' „Můžete si být jistá, že je *všechny* důkladně prověřím." Napil se čaje. „Nicméně, tahle mise bude asi ještě pěkné

peklo.

„To již je, Grante. Ale já už jsem v pekle byla, takže se za vás mohu přimluvit u Belzebuba/'

„Děkuji, plukovníku.“

„Překvapuje mě, jak se angažujete. Díky téhle misi jsme se všichni ocitli doslova na jedné lodi a věřte, že jsme odhodláni udělat vše pro její úspěch. Na to nezapomínejte, Grante. Nejdřív mise. Všechno ostatní až později, včetně vašich narcistických vzdechů.“

„To je v pořádku, plukovníku. Dejte si pár pilulek a všechny *vaše* problémy *zmizí*“

„Hajzle.“

Vstala, že odejde, ale vtom jí něco přeletělo přes nos. Sáhla do kapsy a vytáhla z ní lahvičku s léky. „Tohle je jen varování, Grante.“ Mrštila ji po něm. „Má zásoba sraček, které vyrábíte. Přísahám, že s tím končím, takže teď budu mít pěkně blbou náladu.“

Grant pohlédl na malinkou lahvičku. „Oukej, plukovníku.“ Strčil si ji do náprsní kapsy. „Možná, že si sám nějakou vezmu. Třeba nadešel čas na dávku mého vlastního medikamentu.“

„Nedoporučuji vám to,“ odsekla a otočila se, aby si ji nevzala zpět. Vzápětí svého gesta litovala, ale rozhodla se, že dřív toho parchanta uvidí v pekle, než znovu pozře jeho jed.

Čaj si však dala.

Americká vesmírná *loď Razzia* se usadila na oběžné dráze kolem planety nazývané Hnízdiště.

Hnízdiště samozřejmě nebylo její oficiální jmeno. To znělo G-435, za účelem neprůhledné klasifikace. Čtvrtá z deseti planet obíhajících Achilles dva, což byla GO hvězda. Planeta třídy M s velkou mírou seismické aktivity, která ji srovnala víceméně do nehostinné a ploché pustiny.

Povrch zastiňovaly obrovské valy mraků, ale analytické senzory již prozkoumaly geografický prostor, který minulí návštěvníci označili za lokalitu s výskytem hnízd vetřelců.

Hodina nula se přiblížila.

Mateřská loď přirozeně sestupovat nebude.

Tuto službu provede přistávací modul třídy 9, který na své palubě ponese

plný počet mariňáků, kteří se nalodili za účelem splnění zadaného úkolu. Všichni vojáci věděli, že je to jejich práce, ale ve vzduchu viselo hmatatelné napětí a strach, když do modulu nastoupili oděni v kyselino-neutralizačních skafandrech, a začali se upínat v gravikřeslech.

Všichni si nesli karabiny a řadu dalších zbraní, na něž se specializovali.

Vojín Jastrow si nesl ještě něco navíc.

Svůj saxofon.

„A co tam s ním budeš dělat, Jastrowe?“ zeptala se Mahonová s nepřesvědčivým úsměvem. „Plašit cvrčky volným stylem? Trochou pozdějšího Coltrana?“

„Drž zobák, Mahonová,“ vystartoval Jastrow. „Nikdy nevíš, kdy se budu potřebovat vodvázat.“

„Hele! Jenom jsem vtipkovala! Tak nebuďzlej, jo!“

„Uklidni se, Edie,“ krotil ho Ellis. „Všichni jsme trochu podrážděný, ne? Tyhle skafandry bohužel propouští kyselý slova.“ Edie Mahonová přikývla. „Sorry, kluci. Už vás nebudu dráždit. Co takhle nějaké vtipy o šoustání?“

Ellis se zašklebil., Jen když budou pořádně sprostý.“

Nervózní chichot.

Vstoupil dr. Amos Begalli a s poněkud nepřítomným výrazem sebou žuchl do křesla.

Ellis šťouchl do svého přítele. „Hej, Jazzi. Nevěděl jsem, že s náma padá i Velká Huba.“

Jastrow pokrčil rameny. „Nevim. Na těch jejich záhadnejch palubách se přihodilo něco zlýho. Nikoho to nezabilo ani nezranilo. Sleduju to, a viděl jsem je všechny. Ale podle toho, co sem čet na seznamu pro přistání, vim, že s námi měl letět ještě ten dr. Friel. Včera vypadal trochu nešťastně. Jako by se bál. Prostě to neunes.“

„Možná je jen mazanej.“

„Myslim, že to je fuk! Zdá se, že doktor Begalli vetřelcům rozumí až dost.“

„Jo, ale mně z něj naskakuje husí kůže.“

„Tobě naskakuje husí kůže, i když hraju songy vod Sun Raa.“

Jastrow pozvedl saxofon a zahrál pár tónů, ale Ellis ho *zarazil.* „Heleď. Tyhle chlapi sou nabuzený k zabíjení, Jazzi. Nechtěj, aby si to vyzkoušeli na tobě.“

„Oukej, oukej. Ale kde je Grant s plukovníkem?“ Pohlédl na svůj chronometr se spoustou ciferníků a senzorů schopných mnoha podivných věcí.

„Ty jako myslíš, že někde šoustaj, jo?“

„Prosim tě... já myslím, že milá Kozlowská si dávno vydlabala žlázy zrezivělou lžící.“

„No neviřn, nevím, člověče. Cítím, že mezi nima vibruje nějakej dost silnej cit.“ „Jo. Nenávist. A buď rád, že ji směřuje na někoho jinýho než na nás.“

Jastrow zavrtěl hlavou. „Víš přece, že sem na tohle cvičenej^Vetřelce zabíjim už léta. Všechno umím po paměti. Říkají vo mně, že sem psychicky i fyzicky připravenej, jak nejlíp může mariňák bejt. Ale duchovně?“ Zavrtěl hlavou. „Tak to určitě nejsem.“

„A kdo je, kámo?“ řekl na to Ellis. Otřásl se. „A kdo je?“ Rozhlédl se kolem sebe a pozoroval, jak jeho odpor zarezonoval v očích všech ostatních mariňáků.

Plukovník Alexandra Kozlowská vstoupila na palubu přistávacího modulu. Své osobní zbraně a zásoby uložila do příslušného zavazadlového prostoru již brzy ráno, ještě než se probrala kontrolním seznamem planetárního přistávacího modulu, který nějaký šprýmař nazval: americká vesmírná loď Anteater - tj. mravenečník. Nesla si velký kouřící šálek kávy a na tváři měla neradostný úsměv.

„Jste připraveni zlikvidovat pár těch brouků, lidi?“

Následoval souhlasný křik.

„Výborně. Ale pamatujte si, že to je pouze vedlejší úkol naší mise. To hlavní čeká uvnitř hnízda... audience u královny matky.“ Kofein jí pomáhal od abstinenčních příznaků po vysazení Ohně. Do skafandru si dala i nějaké regulační pilulky, na které bylo její tělo zvyklé. Nechtěla svým slabým výkonem ohrozit vojáky nebo průběh mise. Avšak stejně tak ani nechtěla znovu propadnout Ohni. Ačkoliv se tím hloupým rozhodnutím dostala do úzkých, pocit vítězství a odhodlání to přinejmenším vyvažoval. „Neviděl někdo Daniela Granta?“ zeptala se.

„Naposledy jsem ho viděl, jak o něčem debatuje s Hastingsem,“ ozval se desátník Henrikson.

„Měl by sem ty svý libový šunky co nejdřív dovalit, nebo je necháme na *Razii*... a nebude to žádná škoda.“ Přešla k Fitzwilliamovi a k Tanarezovi, poručíkům, kteří pilotovali tuto loď. Hrbili se nad řadami tlačítek a ovladačů, když dokončovali poslední diagnostiky a kontrolu strojních systémů., Jak to jde,

hoši?“

Fitzwilliam se na ni usmál. „Řeknu vám, plukovníku, že poletíme na opravdu zlý a mazaný mašině. Záložní systémy jedna báseň... Skvělý a chytrý.“

„Ano,“ potvrdil Tanarez, aniž by zvedl oči od obrazovky, kterou upřeně sledoval. „Válka s vetřelci nám přinesla pokrok v technologii. Jsou tu některé neuvěřitelné funkce. Dodává to sebedůvěru. To mi věřte.“

„Skoda jen, že za nás tahle báječná věc nemůže udělat i tu špinavou práci,“ dodal Fitzwilliam.

„Cože... nechat to robotovi? A připravit se o všechnu zábavu?“

Vojáci se hlasitě rozesmáli. To bylo dobré znamení. Od chvíle, kdy jim ukázala kyselinu-neutralizující skafandry, jako by pookřáli. Bez hrozby, že se jim krev vetřelců prožere až na maso, jejich úkol najednou nevypadal tak nebezpečně a vojáci si to podle všeho uvědomovali.

Jako na povel přiběhl poslední pasažér; vlekl pytel zavřený na zip. Rychle jej odložil k ostatním zavazadlům.

„Výborně, lidi,“ pronesl slavnostně Daniel Grant. „Můžete zavřít vstupní poklop.“

Pilot zmáčkl tlačítko a dveře se za ním zavřely. „Děkuji. Jen bych vám rád sdělil, že toto je velmi vzrušující okamžik v mém životě,“ řekl hlasem velmi dobře cvičeným v přípitcích po hostině. „Tam dole,“ řekl a ukázal k oknu, za nímž se nad kontinentální masou válely perleťově bílé mraky. „Tam dole na tom podivném světě se ukrývá tajemství, které posílí naši Zemi... Možná nás dokonce nasměruje k lepší budoucnosti. Tam dole čekají bratři těch stvoření, která nejen že představují hrozbu pro lidstvo, ale zdevastovali náš milovaný domovský svět.“ Odmlčel se, aby svým slovům dodal na dramatičnosti. „Vše je v našich rukách. V naší moci. Splňme tedy náš úkol a splňme jej dobře.“

Z řad mariňáků se ozval souhlasný jásot.

Grant s úsměvem politika usedl do svého gravi-křesla a připoutal se.

Kozlowská mu dala signál vztyčených palců.

Tak, Grante, ty jeden kozle, pomyslela si, připrav se na jízdu svého života.

16

Kotvící ramena se uvolnila

a přistávací modul o váze půl milionu tun se za pomoci zpětných motorů oddělil od mateřské lodi *Razzia*. Když byli v bezpečné vzdálenosti od ní, byly zapnuty výkonné impulsní pohony, které loď tlačily pryč od mateřské lodi a dolů, hlouběji ke gravitaci Hnízdiště.

Americká vesmírná loď Anteater sestupovala.

Toto byl druh cestování ve vesmíru, kterému Kozlowská nikdy nepřivykla: sestup na planetu.

Vzpomněla si, že když byla ještě malá dívka, než přišli vetřelci, jela s otcem na horské dráze v jednom zábavním parku. Když se vláček propadl hluboko do jednoho spodního oblouku, navzdory ujišťující přítomnosti otce si myslela, že z něj spadne. Jak nyní přistávací modul zahájil svůj nucený sestup a žaludek jí stoupl až do krku, cítila se stejně jako tehdy.

Až na to, že kdyby spadla, byl by to konec.

Zoufale toužila po tabletě Ohně. Možná ji ještě bude potřebovat, pomyslela si. Třeba bude bez své drogy jen chromou nohou mise.

Později, řekla si. Rozhodne se později.

Když se oddělili od falešné gravitace *Razzie,* dostavil se opojný pocit stavu beztíže, ale později, jak loď sestupovala, cítila, jak se jí v žaludku třepotají motýli, kteří po chvíli vyklouzli zadními vrátky a plazili se jí po páteři.

Potom začala působit gravitace planety.

Zpětné raketové motory vyšlehly a zpomalily sestup. Trup lodi trochu zrudl ožehem, než se zapnul energetický štít. Tyhle přistávací moduly sestupovaly na Kozlowskou až příliš rychle. Mnohem více se jí líbily raketoplány, které se svými pasažéry nakládají jako v bavlnce. Pomalý, hladký sestup. Ty pitomé moduly pěchoty se naopak chovají jako spermie uhánějící na schůzku s krásným vajíčkem.

Stále se nacházeli dost vysoko nad mraky, ale atmosféra už začala modul zpomalovat a otřásat jím jako hračkou. Kozlowská skřípěla zuby. Rozhlédla se po kabině. Ostatní vojáci vypadali napjatě. Někteří jen zavírali oči. Daniel Grant byl zelený jako sedma. Kozlowská měla podezření, že ani ona nevypadá příliš skvěle, ale nebylo tu kde si napudrovat nos. Skafandry byly vybaveny tepelnou regulací, ale momentálně je měli otevřené a klimatizaci vypnutou. Vzduchotechnika v kabině nefungovala příliš dobře, takže tam bylo trochu horko a vlhko. Kozlowská cítila vlastní pot. Tento pach ji uklidňoval. Ovšem pach ostatních se jí už tolik nelíbil.

„Turbulence!“ zvolal FitzWilliam z pilotní bubliny, kde byl nejlepší výhled. Lennyho Fitzwilliama si vybrala sama. Byl to špičkový expert na tento typ planetárního přistání, vysoký svalnatý chlapík s texaským přízvukem vypadal jako reinkarnace jednoho z těch šílených pilotů, kteří ve dvacátém století prolomili bariéru mezi Zemí a vesmírem. Jeho žena nedávno zemřela, takže nabídku uvítal, aby si tím, co umí ze všeho nejlépe, spravil chuť do života.

„Žádná prdel, kámo!“ řekl jeho kolega Tank Tana-rez. Zapnul reproduktory. „Nekouřit. Nechodit na záchod. Utáhnout pásy křesel. A všechno to ostatní. Bude to trochu tvrdší.“

„*Bude?*“ zhrozil se Grant, o kterého se pokoušely mdloby.

Tanarez nikdy nepřeháněl. Byl to malý, podsaditý muž s módním sestřihem a dvojrozměrným pohledem na vesmír, což mělo v podobných pilotních situacích cenu zlata. V očích pod jeho sešikmeným čelem se zračilo zuřivé soustředění, které se probíjelo přímo k jádru problémů a vzápětí nalézalo řešení. Dokázal uchlastat všechny kromě Kozlowská. To věděla. Zkoušel to. Měl kousavý smysl pro humor, který ji momentálně nijak neuklidňoval.

„Zaznamenal jsem dost divokou středoatmosfé-rickou aktivitu. Tahle planeta asi nebude žádnej ráj.“ Přistávací modul se rozhoupal a začal sebou divoce škubat.

To pokračovalo několik minut. Kozlowská tušila, že v opěrkách křesel zůstanou stopy po zaťatých prstech. Včetně těch jejích. Nikdo však nezvracel. To byl úspěch.

Vířící Šedé vato vité mraky se k nim zvedly jako oceán mlhy a pohltily je. Otřesy a houpání pokračovaly, ale posléze se vše uklidnilo.

„Ela hop, lidi,“ řekl FitzWilliam. „A smě z nejhoršího uvnitř. Za ňákejch pětatřicet minut by mělo bejt po všom. Takže se fajnově usaďte a vychutnejte si zbytek letu.“ Fitz měl evidentně leteckou školu Chucka Yaegera. Létej podle stavu svých podvlíkaček, ale i kdyby ti upadly křídla a zasekl se ti katapult, v

žádném případě nezatracuj svůj texaský přízvuk.

Kozlowská se zhluboka nadechla zkaženého vzduchu. Přes méně stažené plíce už chutnal lépe.

„Vůbec nic zatím nevidím," oznámil Argento, tmavovlasý seržant s knírkem, který seděl vedle ní. Vedle jeho zapadlých očí, hustého obočí a ještě hustšího kníru vypadal Tanarez jako chlapeček. S tím huňatým obočím a netečným výrazem byl jako nějaký neandrtálec. Ale v celé jednotce se nenašel jediný muž s takovými zkušenostmi jak z lehkého, tak z těžkého dělostřelectva. Kozlowská pracovala s Ar-gentem už rok předtím, a když se naskytla příležitost, že by se této mise mohl zúčastnit, bez váhání ji uchopila za pačesy. Mluvil sytým, hlubokým hlasem, který od první chvíle vzbuzoval důvěru. Byl to muž samorost a také skvělý hráč pokeru.

„Opravdu tam chcete jít?" zeptal se najednou mnohomluvný Jastrow. „Jestli hloupost znamená blaho, pojďme si ho v příští půl hodině vychutnat. Já nechám odpočinout svým očím."

To Kozlowská považovala za docela dobrý nápad. Bohužel byla ale příliš napjatá, aby si dokázala poručit. Musí všechno vidět. Někde pod tím pekelným příkrovem mračen se může nacházet to, co hledají. Až se dostanou na pevnou zem, mohlo by nějaké nečekané pozorování změnit její strategii a zachránit spoustu životů, mohlo by této misi poskytnout přesně to, co k její úspěšnosti potřebují.

A tak jen dlouhé minuty pozorovala, jak přistávací modul proráží závojem mraků.

Občas se z řad vojáků ozvala nějaká ta poznámka, ale po většinu času bylo ticho.

Konečně se mračna začala trhat.

Kozlowská vyhlédla okénkem ven.

Podle toho, co viděla, byli stále několik mil ve vzduchu, ale rozeznávala krajinu pod nimi. Samozřejmě, že už dříve viděla její fotografie, když tuto bohem zapomenutou planetu studovala.

Jako na Marsu, tvrdila *zpráva.* Několik hor, spousta sopek, ale povětšinou jen rovná a důlkovitá pustina. Atmosféra hustší než na Marsu. Dokonce dýchatelná. I když ne moc příjemná. Vlastně vůbec ne příjemná.

Na pochmurnost té pekelné krajiny už se připravila z obrázků. Bylo na ní něco skličujícího, něco *bezbožného.* Kozlowská nebyla věřící, ale jiné slovo ji

nenapadalo.

Bezbožná planeta.

Prokletá, bylo její druhé přízvisko.

Shakespeare by ji klidně mohl použít namísto „spáleného vřesoviště“ v *Macbethovi.* „Pořád toho skrz ty mraky moc nevidím,“ řekl Fitzwilliam.

„Objevuje se něco na telemetricko-topografickým skenu?“ zeptal se Tanarez.

„Joj. Jaks to moři vědět? Kalkulace naprosto přesný. Ty parchanti jsou dole pod námi!“

Kozlowskou naplnilo radostné vzrušení.

Ve chvíli, kdy *Razzia* vstoupila na parkovací oběžnou dráhu, její terénní senzory se na plný výkon pustily do práce. Souřadnice původního hnízda vetřelců jim byly známy. A určitě netrvalo dlouho lokalizovat to odporné hnízdo, které z povrchu trčelo jako obrovský, nevyhřezlý nežit.

„Co to má, do háje, znamenat?“

„Co jako?“

„Tak se na to sakra někdo podívejte!“

Begallimu zářily oči vzrušením. „Přesně to jsem *tušili“*

Asi sto mil od původního hnízda se nacházelo další. Hnízdo, které se podle senzorů svým tvarem trochu lišilo od toho původního.

0 tom, že je to hnízdo vetřelců však senzory ne pochybovaly. Tak to bychom měli. Nyní stačí jen ur čit, jestli je to druh vetřelců, který je zajímá.

Víry mlžných mračen pomalu propustily loď ze svého zajetí a jim se naskytl lepší výhled.

1 z té výšky Kozlowská nějakým způsobem po znala, že dole něco není docela v pořádku.

„Ježíši,“ slyšela Tanareze. „Sedí to i na tomhle senzoru. Takže výsledek musí bejt správnej,“

, Jo? A co tedy říká?“ ozval se vzápětí Fitzwilliam. „No, usuzuju to jen z povrcho... ve aktivity.“ Slyšela, jak se Tanarez nepatrně zajíkl, což narušilo jeho Yaegerův efekt. „Tam dole se vodehrává nějaká válka, nebo co!“

„Ukažte mi to!“

Grant vytřeštil dychtivé oči. Začal zápasit se svým pásem a jeho ruce hystericky šátraly po přezkách.

„Grante!“ vyštěkla na něj. „Ještě jsme nepřistáli. Nechtě ty svý libový šunky zaparkovaný. Nechceme mít váš mozek rozplesklý po celém stropě.“

Grant své úsilí vzdal. Nicméně jeho touha spatřit, co se dole děje, neutuchala. „Co se tam děje? Begalli! Mluvte se mnou! Jak tohle *zapadá* do vašich nadnesených teorií?“

Begalli se bohorovně usmál. „Skvělejší už to být nemůže, šéfe.“

„Vidíme tu vetřelce, co se hemží kolem hnízda jako mravenci. A to vám připadá skvělé?“ obořil se na něj Grant.

Kozlowskou to příliš netrápilo. Disponují technologií, která si s tím umí poradit. Tohle se bude armádním pohlavárům líbit - budou moci vyzkoušet, jak ta nová věc funguje.

„To si pište. Už jste někdy slyšela, že by mezi sebou vetřelci bojovali v takovém rozsahu, plukovníku?“

„Ne. Určitě ne ve spojitosti se snůškou, která se dostala na Zemi.“

„Přesně tak. Protože byli všichni za stejného plemene, stejné rasy. Navzájem si páchli stejně. Pracovali společně. Skutečnost, že se tam dole odehrává konflikt, jak se zdá, dokazuje, že se stalo to, co jsme předvídali.“ „A to jako co?“ dožadoval se vysvětlení Jastrow s očima vytřeštěnýma strachy.

Kozlowská mu to neměla za zlé. Vypadalo to tam dole jako nějaká zatracená válka afrických mravenců. Stovky a tisíce těch bastardů, kteří se hemžili a hemžili...

„Jasně, jasně. Tajný materiál. Sony. Neměl jsem o tom začínat mluvit před vojáky,“ uvědomil si Begalli.

Kozlowskou to pěkně vytočilo, ale neřekla nic. Tohle vojákům nijak neprospěje. Jen je to v myšlenkách odvede od úkolu, který před nimi stojí. Nicméně věděla, o čem Begalli mluví, a dávalo to zatraceně dobrý smysl. Doufala jen, že se tím nic nezkomplikuje, že to nijak nenávratně nezhatí jejich misi.

Teorie byla samozřejmě taková, že vetřelci bez všeovládající královny se rozdělí do různých smeček. Rozmnožování by mohlo vést (a zjevně vedlo) k vzestupu vetřelců s recesivními vlastnostmi. Pokud se tito tvorové mohli rozmnožovat, výsledkem by byla nová rasa... a ta by se rychle oddělila, aby založila nové hnízdo s novou královnou.

A právě takové nové hnízdo měli před sebou.

Říkejme jim Demokraté.

Ale podle všeho se vzpamatovali i ti staří vetřelci páprdové a zplodili si vlastní novou královnu matku... a miliony dělníků. A ačkoliv se nové demokratické hnízdo nacházelo daleko od toho starého, nakonec jej přece jen vystopovali. Jejich královna matka za nimi poslala své armády, aby zničili naruši-telejenetického kódu vetřelců.

Říkejme jim Republikáni. Prohlížela si vojáky. V jejich očích se kromě strachu a pochybností zračily i strohé otázky.

„Co tak zíráte, vy idioti! Plán C s touto situací přece počítá.“ Křečovitě se usmála. „Podívejte se na to takhle... Aspoň těch potvor můžeme zabít víc.“

„Promiňte, veliteli...“ namítl Fitzwilliam. „Ale plán C *začíná* stejně jako všechny ostatní... To jest, přistát co nejblíž hnízda. A tam dole sou teď tisíce vetřelců.“

Plukovník Kozlowská se usmála. „A doufejme, že až přistaneme, budou tam tisíce - ovšem jen *spálených* vetřelců.“

Grant zavrtěl hlavou. „No, tuším, že vetřelci tu nejsou jedinými specialisty na genocidu.“

17

Pokračovali v sestupu.

Když byli zhruba jednu míli

nad hnízdem, mlha zřídla natolik, že mohli s úspěchem použít optické přibližovače.

Jejich domněnka, že tam dole zuří válka, se potvrdila. Tak divoká válka, jakou si jen Alexandra Kozlowská dokázala představit. Tisíce zápasících vetřelců se vrhaly jeden na druhého.

Zuby a drápy.

Načervenalá krajina byla poseta částmi těl vetřelců, jejich krví a monstry svíjejícími se v křečích.

Jak dlouho to tu takhle asi chodí? Kozlowská jen tak od oka odhadovala, že to je pouze jeden z mnoha útoků poslední doby. Všude po krajině viděla kostry vetřelců. Prostě jen další bitva.

To ovšem nebylo jediné, co posádka *Anteateru* spatřila.

„Proberte to se mnou znovu, Begalli," požádal Grant.

„Takže jen v rychlosti, pane. U těchto tvorů došlo k náhlému genetickému výkyvu. Obvykle královna matka takové jedince okamžitě zlikviduje. Když ale v hnízdě žádná neexistovala, mohla zde zakořenit a existovat další kolonie. A co se týče možných rozdílností, způsobených teorií recesivního genu... budeme je muset prozkoumat podrobněji, nemám pravdu?"

Nejdůležitější skutečností, kterou obrazovky odhalovaly, však zůstávalo, že Begalliho teorie byly naprosto správné.

Jedna strana bojujících vetřelců měla slabě narudlý odstín. Ta druhá -jak se zdálo obránci, protože právě ti se hrnuli z portálů obrovského hnízda pod nimi - byli obyčejní tmaví jedinci, na které byla Kozlowská zvyklá.

Begalli ochraptěle zajásal. „Co jsem vám říkal. A vsadím se jedna ku deseti, že jsou mezi nimi neuvěřitelné rozdíly. Už se nemohu dočkat, až je prozkoumám. Na téhle planetě musí být i další formy života, které dokáží po boku vetřelců přežít. Pokud možno, i ty bych rád prozkoumal."

„Oslavy si nechtě na později, pane. Ale čeho, to si nejsem jista. Všichni vypadají stejně odporně jako kdykoliv předtím. A co se týče jiných forem života - ano, myslím, že ti neřádi musí něco žrát. Ale proto tady nejsme, nebo snad ano?" Kozlowská si rozepnula pás a pospíšila si za piloty. „Oukej, hoši. Mám báječný nápad. Obvykle při přistání používáte silové pohony a k tomu pár retromotorů, nemám pravdu?"

„Přesně tak."

„Je zde nějaký důvod, proč bychom k brždění nemohli použít raketové motory? Tak bychom jich mohli spoustu pěkně uvařit."

„To by šlo. Ale sežere to hrozně paliva," odvětil Fitzwilliam.

„Stačí, když nám zbyde jen na návrat k *Razii*"

„Tak na to nám ho zbejvá habaděj," ujistil ji Tana-rez. „Kdybych zkombinoval primární s terciálníma, určitě by to zabralo."

„Dobrá. Tak to udělejte. Spalte ty potvory a dejte si záležet, ať jsou dobře propečené."

„Oukej. Tohle vypadá jako hlavní vchod do hnízda. Neni sice tak blízko, jak bysme si přáli, ale je to jediný řešení," řekl Fitzwilliam.

„To bude v pohodě," ujistila je Kozlowská, když prostudovala počítačová schémata, která pilot otevřel na obrazovce, aby ilustroval charakter povrchu.

„Raději byste se měla zase posadit, plukovníku, a zapnout si pás. Raketový motory jsou trochu drsnější než silový pohony..." doporučil jí Fitzwilliam.

„To jsem si všimla."

Stroj burácel a zmítal se jako smyslů zbavený. Kozlowská se dobelhala ke svému křeslu, kde se znovu připásala, a s nadšením sledovala další postup.

Anteater zpomalil.

Dostavilo se mohutné škubnutí, jak se motory zažehly. FitzWilliam měl pravdu. Připadalo jí to jako jízda na sbíječce. Musela zatnout zuby, aby jí necvakaly.

Vzhlédla k přibližovací obrazovce. Nestvůry přestaly bojovat. Některé kroutily hlavami, jako by chtěly vzhlédnout k nebi a svými primitivními fotosenzory odhalit zdroj toho hrozného hřmění na obloze.

„Doufám, že ti bastardi nebudou mít tolik rozumu, aby se dali na útěk," procedila mezi zuby.

„Pud sebezáchovy je u nich bohužel dominantním instinktem," pronesl v tom hluku Begalli. „Jsou dezorientovaní, ale jakmile ucítí přítomnost lodi, začnou utíkat. Naštěstí je jich tu natěsnáno tolik, že se nebudou moci rozprchnout příliš rychle."

„Nemůžeme sestupovat rychleji?" dotázala se vzrušeně Kozlowská.

„Jo. Ale ne s účinkem, jaký potřebujeme!" křičel od pultu Fitzwilliam.

„A navíc je chceme osmažit pěkně do křupavá! Nepotřebujeme, aby nám ta jejich krev prožrala trup nebo rozleptala přistávací vzpěry," doplnil Tanarez.

Pravda. Naprostá pravda. Mysli hlavou, holka... nenech se otupit vlastní nenávistí a krvelačností.

Znovu pohlédla na obrazovku.

Už se na ní objevil stín přistávacího modulu, roztažený jako bod přes zem a masu vetřelců.

Ti začali prchat.

Stín se zúžil a ztmavl.

„Do hajzlu!“ zaklel Tanarez. „Ten výčnělek támhle nahoře!“

„Ano, vidím ho,“ řekl druhý pilot. „Poodletím ještě o pětadvacet metrů.

Je to dost na těsno, ale s tímhle drobečkem se dá přistát na pětníku.“ Rozhodnost ve Fitzwilliamově hlasu ji povzbudila.

Cítila, jak se loď pohnula. Přesunula se stranou a znovu začala sestupovat.

Tím hordu vetřelců značně zaskočili.

Jazyky intenzivního fialového, oranžového a okrového žáru šlehaly k vyprahlé zemi a olizovaly ji.

A zahalily do sebe ta stvoření.

Neschopna odtrhnout oči od té scény pozorovala, jak plameny z raketových motorů konzumují stovky těchto prapodivných tvorů. Stovky dalších, které oheň nezasáhl přímo, se v neuvěřitelném žáru tak jako tak rozpadly na prach.

Usmaženi.

„Neuvěřitelné,“ špitla.

Pozorovala likvidaci vetřelců tak dlouho, jak jen to bylo možné. Černý pás popela z vetřelců... báječné. *Anteater* jich během minuty vymazal z povrchu planety tolik, že by to doma na Zemi stačilo na několik hnízd.

Bohužel stále zbývalo mnoho dalších, kteří je nahradí.

„Vydržte chvilku. Než dosednem, ještě to pod sebou trochu sežehneme,“ řekl Fitzwilliam. „Tohle je asi všechno, co smě mohli dostat. Jen se chci ujistit, že ty pod náma sou pořádně uvařený.“

„Jistě.“

Stroj sebou škubl a na několik sekund zůstal viset ve vzduchu.

Kolem okének teď stoupal hustý dým, takže nic neviděli. Kozlowská zavřela oči a spatřila obrazy kostnatých démonů spalovaných plameny.

Potom loď znovu sestoupila, ale tentokrát s otřesem dosedla na stojky. Chvíli se kývala, než se uklidnila.

Rozsvítilo se červené světlo.

„Výborně, pěšáci!“ vyštěkla Kozlowská. „Čeká nás pohotovostní bojové vylodění. *Představení začínal*“

Nyní bylo vše v rukách Ira jménem Seamus O'Connor - a báječné technologie, kterou jimi ovládal. O'Connora příliš dobře neznala. Pracoval jako

technik na vývoji zbraně, kterou právě hodlal použít. Plavovlasý muž a džentlmen s jemným hlasem a zářivýma očima ve společenských situacích, ale s kamenně soustředěným výrazem na brífincích i při výcviku. Vypadal jako člověk, který si udělá svoji práci a jde do hospody, kde hraje na dudy a píšťaly a vypije několik piv.

Pohlédla na vlnící se masu vetřelců a na pruh sazí. A když to nezabere, mohou odtud zase klidně odletět!

„Takže, O'Connore," zapraskal v miniaturním boltcovém sluchátku Fitzwilliamův hlas. „Motory jsou vypnutý. Dým už se víceméně rozptýlil. Vykonejte svůj úkol dřív, než se do toho ty potvory vobu-jou a zase tam vlítnou."

„Rozumím, kapitáne."

Desátník Seamus O'Connor se podrbal ve vousech. Upravil si polohu gravikřesla, aby lépe viděl na ovládací panel. Na tuto chvíli se celé měsíce připravoval na simulátorech virtuální reality. Bohužel to tu ale nebylo vůbec stejné. Nikdy předtím neviděl takové množství brouků na jednom místě. Nikdy předtím nebyl konfrontován s bojištěm plným zohavených a seškvařených těl vetřelců. O'Connor ovládal HRO - Harpuny pro rozšíření opevnění. Námořní pěchota se velmi rychle poučila, že při střetu s nepřátelskými životními formami -jako například s vetřelci - jsou silová pole docela užitečná. Do jisté míry byla používána už v každodenním životě osídlené galaxie, ale jakmile byla objevena tato nebezpečná stvoření s náklonností k destrukci, nutnost se zase jednou stala matkou lidské vynalézavosti. Jejich výkon byl posílen, ale při přistáních, jako bylo toto, se brzy zjistilo, že pole mohou směřovat pouze do krátké vzdálenosti kolem lodi. Pro situace, při nichž vyvstávala potřeba pro rozšíření teritoria, musel být rozšířen jejich dosah.

Bylo tedy záhodno zkonstruovat jakýsi plot s použitím zařízeních generujících silové pole. Avšak v teoreticky nebezpečné situaci se od lidí ani od robotů nemohlo očekávat, že vystoupí z lodi a vztyčí základní kůly.

Proto tedy ty harpuny.

Samozřejmě, že byly předem otestovány v poli. Na pouštích a planinách, mezi skalami a vším možným. Prostě jste si jen zahráli na Moby Dicka a vystřelili je vhodným směrem. Když se dobře zabodly, zmáčkli jste tlačítko dálkového ovládání a - CVAK. Získali jste široké, ale pevné silové pole, uvnitř kterého jste mohli operovat.

O'Connorovým úkolem bylo tyto harpuny vystřelit.

Zmáčkl tlačítko a otevřely se střílny v bocích lodi.

Provedl rychlou analýzu, zamířil, pomodlil se...

A vystřelil.

Čtyři harpuny - každá o výšce sedmi metrů - vylétly z otvorů a vpluly do neznámé atmosféry, tahnouce za sebou kabely jako nějaké háčky s návnadou nahozené rybářským prutem.

Letěly krásně a majestátně.

Tak do toho, vy krasavice, říkal si v duchu O'Connor.

Zasáhněte cíl.

Ostré hroty, schopné zabodnout se i do skály, dopadly na povrch planety vetřelců a - světe div se -zabodly se.

„Zásah!“ zvolal O'Connor.

Ve vysílačce to zarachotilo. „Není čas k usínání na vavřínech. Vypadá to, že to ty potvory příliš neodradilo. Vrací se zpátky!“

„*Žádný* problém!“

O'Connor se předklonil a zatáhl za spínací páku.

Stožáry zajiskřily. Po kabelech putovala energie, která se rozprostřela jako elektrické zabarvení ve vodě, spojovala stožáry, kabely a vířila nad zemí.

„Provedena aktivace vnější stěny,“ ohlásil O'Con-nor s náznakem triumfu v hlase.

Tucty vetřelců zachycených v silovém sítu byly prostě přepáleny vejpůl. Další, kteří si to namířili k přistávacímu modulu se prostě odrazili od silového pole s pokroucenými či doutnajícími končetinami.

O'Connor se v duchu zasmál a přepnul pole na automatický režim. Svůj úkol splnil.

Teď je řada na mariňácích.

Toto byl hlavní důvod, proč už měli skafandry na sobě.

Aby mohli na povel okamžitě zahájit akci. „Takže nám tu zbylo nějaké uklízení, lidi,“ pronesla Kozlowská, když kynula svým lidem, aby si spolu s ní pospíšili na hangárovou palubu. „Kvůli tomuhle jsme sem přijeli.“

Vojáci již měli nasazené kukly, takže nevěděla, jak reagují.

„Za tohle dostáváme výplatu.“

Sama si nasadila helmu a jazykem zapnula komunikaci.

„Pánové. Jsem přesvědčena, že jsme připraveni.“

„Rozumím, plukovníku. Aktivováno otevření poklopu.“

Karabiny, plazmové pušky a jiné automatické zbraně vyletěly do vodorovné polohy, připraveny ke střelbě.

Vyrovnání tlaků nebylo zapotřebí, i když stejné nebyly, protože když se poklop otevřel, došlo ke znatelnému úniku vzduchu. Mezi nimi a vzdálenými skalistými horami vládl šerosvit způsobený temnými barvami na zemi a mihotajícím se kouřem. Dříve než trubicemi jejího skafandru začala proudit směs bohatá na kyslík, s radostí ucítila *zápach* scény, jež se jí naskýtala.

Spálený uhlík.

Spálený křemík.

Kyselá krev vetřelců.

Nekonečná smrt pod tajemným, dabelskym sluncem.

V ruce měla regulační pilulku, připravena si ji vzít. Ale když se tak dívala ven, uvědomila si, že ji vlastně nepotřebuje. Zahodila ji.

Zavalila ji vlna vítězství.

„Jdeme, lidi,“ zakřičela do mikrofonu, čímž zahájila přehlídkovou bitvu na březích, které nebyly určeny lidem. „Jdeme si zasloužit své peníze.“

18

Operace byla v podstatě úklidovou záležitostí.

Přistání seškvařilo stovky vetřelců. Opevnění vytvořené silovým polem zamezilo v přístupu ostatním. Pouze nějakých pětadvacet jedinců vniklo mezi stožáry dřív, než došlo k aktivaci pole.

Ti teď byli jejich terčem.

Drobné odstíny nebo vnitřní rozdíly zjevně nehrály roli. Podle toho, jak tyto bytosti jednaly, byly každým coulem stejní zběsilci jako jejich bratranci.

Konec schodů ještě nebyl na zemi, když na ně jeden vyskočil a pelášil k nim

slintaje a mávaje drápy ve vzduchu.

„Současně!“ vykřikla, když zvedla pušku a vypálila.

Výstřel mnoha zbraní se spojil v takovou sílu, že vetřelce nadzvedl dobrý metr nad zem a o další jej odhodil dozadu. To bylo jedině dobře. Ve vzduchu se rozprskl na hromadu kostí a tkáně.

„Hlavně ať se ten sajrajt nedostane na trup!“ křičela Kozlowská. „Tak a teď pohyb!“

Tak jak si předem nacvičili, jako první vyskákali pěšáci s plazmovými puškami. Robovůz s dalšími zbraněmi, zásobami a automatickým spojením s dělostřeleckou podporou na *Anteateru* se valil za nimi. Jakmile první čtyři marinád vyčistili spodek schodů, začali pálit. Vlna střelby jako z maniakálního plamenometu na amfetaminech zasáhla skupinku pěti vetřelců hrnoucích se do vřavy.

Všichni se rozsypali v pekelném ohni.

Kozlowská i všichni ostatní byli v mžiku venku. Jejich úkolem bylo jištění zezadu a vybírání terčů. Alexandra měla pocit, jako by spolkla několik tabletek Xeno-Zipu. Adrenalin? Ano, a také nezměrná radost.

Už je to dlouho, co bojovala proti opravdovým vetřelcům, a ona neznala nic uspokojivějšího pro její dívčí srdce než zamířit na vetřelce a stisknout spoušť.

„Střílejte, jak se vám zlíbí!“ vybízela své vojáky.

Seskočila ze schůdků a otočila se, aby ověřila prostor pod přistávacím modulem. Mezi základnou stroje a zemí se nacházel prostor vysoký necelých sedm metrů. Všechno bylo zahaleno stínem. Pravděpodobnost, že by tam nějaký zaběhl, nebyla velká, ale člověk nikdy neví. Zmáčkla příslušný přepínač komunikátoru. „Obsluho, zapněte světla pod lodí.“

„Rozumím.“

Světla se postupně rozblikala, ale ještě než se rozsvítila úplně, zaslechla sykot v signalizátoru.

„Zatraceně!“

Jeden se k ní blíží zezadu.

Sestoupili do kabiny pro řízení mise, kde se postavili vedle desátníka Seamuse O'Connora a sledovali monitory přibližující každý frenetický detail souboje.

Daniel Grant cítil, jak mu ze závratného vítězství naskakuje husí kůže.

Skutečná přehlídka!

Jestli měl o schopnostech téhle party mariňáků nějaké pochybnosti, zmizely několik vteřin poté, co se skupina rozestoupila v perfektní formaci a velmi efektivně začala pálit ze svých zbraní. Strategie vetřelců na otevřeném prostranství vypadala prostě: zaútočit a zničit. Strategie vojáků vypadala stejně jednoduše. Rozstřílet je na kusy.

Pěšáci jednali jako roboti s dokonalými senzory. Účinek střelby byl zpravidla smrtelný. Jako nějaká destrukční falanga předváděli tento hrůzný pyrotechnický balet. Grantovi už chyběla jen nějaká příhodná hudba. Sturm und drang!

O'Connor byl taktéž udiven. „Pane jo.“ Obrátil se k dr. Begallimu. „Ty skafandry, co jste vymysleli, fungují skvěle. Dřív se s těmi bestiemi vůbec nedalo bojovat takhle zblízka.“

Samozřejmě, přitakal Grant.

Radiové kulky, výbuchy plazmy i vrhané výbušniny zasahovaly vetřelce a narušovaly jejich chitinové exoskeletony, které praskaly jako zralá rajčata. Jejich „krev“ - agresivní zelený sliz - tryskala na všechny strany a dopadala na bílé brnění a helmy, které měli pěšáci na sobě.

Plášť skafandru vždy praskl, vytekla z něj tekutina, která okamžitě neutralizovala leptavou kyselinu. Následně se kůže zacelila. A - abrakadabra - voják zůstal nedotčen. Nicméně se mariňáci přece jen snažili střílet na kolena a do hlav tak, jak jim Kozlowská nařídila, a čekali, až budou vetřelci ležet na zemi, než jejich těla rozstříleli na kusy.

Ať už měli v plánu cokoliv, vypadalo to, že jim všechno perfektně vychází. Pravda, krev vetřelců nechávala v zemi důlky a krátery, ale vojáci byli vycvičeni jak se s nimi vypořádat.

Obzvláště úchvatný byl agilní desátník Henrik-son. Lítal po bitevním poli jako nějaký vojenský fanatik a jeho plazmová puška spalovala vetřelce jako ve zrychleném filmu.

„Člověče,“ vzdychl Grant. „Podívejte se na Hen-riksona!“

„To je opravdu něco,“ souhlasil Begalli. „Je jako armáda o jednom muži.“

„Slyšel jsem o něm jisté zvěsti. Někteří vojáci jsou přesvědčeni, že je to android,“ poznamenal O'Connor.

„A co na tom sakra záleží?“ zastal se vojáka Grant. „Svoji práci dělá zatraceně dobře!“

Dr. Begalli zavrtěl hlavou. „Jen co je pravda. S takovými vojáky se dostaneme až do hnízda/'

Grant zvedl oči právě včas, aby zpozoroval podivný výraz, který přelétl Begallimu na tváři. Jakýsi mžoura-vý pohled šelmy, jako krysa, která přemýšlí o spletitosti bludiště - a těší se nejen na sýr na jeho konci, ale i na to, že se po cestě vydělá na všech chodbách.

Ale koneckonců, Begalli mu vždy připadal jako divný pavouk, takže tento postřeh odložil stranou a vrátil se k tomu báječnému krvavému sportu na obrazovce před ním.

Chybělo mu už jen pivo a nějaké buráky!

Byl veliký.

Vetřelec pod přistávacím modulem se vyřítil na Kozlowskou jako nějaký psychotický dinosaurus, který se přibližuje k čemusi, co považuje za savce s měkkým tělem.

„Jen to zkus, ty parchante," zaklela Kozlowská a zvedla pušku.

Světla se rozzářila naplno; vetřelce to sice ani na zlomek vteřiny nezastavilo, ale aspoň ho to důkladně osvětlilo.

Vystřelila.

Dávka kulek z její poloautomatické pušky se dokonale rozprskla. Jako z učebnice. Výbušné kulky zasáhly vetřelce do kolen a rozdrtily je. Monstrum se svalilo na zem a zuřivě vrčíc a syčíc se po ní bez váhání sápalo dál.

Zacílila mušku na banánovitou hlavu a vypustila další dávku. Když se hlava rozlétla, dolehl na ni skvělý pocit vlastní dokonalosti. Po výstřelu jí ale na skafandr vytryskl chuchvalec krve.

Hrůzou se jí rozechvěla kolena. Zkušenost ji naučila, že výron krve vetřelce na skafandr znamená průšvih. Pak ale zafungoval mozek a ona se uklidnila: tohle je speciální skafandr.

Je na čase zjistit, jestli funguje. Pokusný králík: ona sama.

Zelený sajrajt se okamžitě propálil plastovým pláštěm. Jako nějaký hnis se z rány vyřinulo neutralizační činidlo a spolklo kyselinu.

Sykot.

Bublání.

Plastová skořápka se v místě díry zacelila a skafandr byl opět celý.

Bohužel ale nezbýval čas na to, aby z toho mohla mít dobrý pocit. Z prostoru pod modulem se k ní řítili další tři vetřelci. Vybrala si toho napravo. Kolena. Hlava. Trup. Zbraně byly v té době už velmi pokročilé. Střely provrtávaly ty zatracené exoskeletony jako nejtenčí plech. Bylo velmi *uklidňující* vidět je takhle *pukat.*

Přezrálé dýně na střelnici!

Vedle ní se objevil další voják.

Na jeho jmenovce stálo MAHONOVÁ.

Žádné diskutování. Jen rychlé, účelné zamíření hledí, zbraň zarachotila a způsobila nesmírnou újmu bestii nalevo.

Otočily se jako jedna žena a jejich střelba se soustředila na vetřelce uprostřed, který už byl od nich pouhých pět metrů.

Síla střelby roztříštila stvoření na kusy a z cárů jeho zdecimovaného těla samozřejmě vytryskla krev.

„Vypadal jako můj bývalý milenec!“ utrousila Mahonová do vysílačky a její hlas zněl nesmírně spokojeně. „Ne,“ řekla Kozlowská. „Mně se spíš zdá, že jako milenci vypadají ti ostatní.“

„Jo. Myslím, že máte pravdu. Zničme je!“

Přes obličejový štít bylo vidět, že se Mahonová zeširoka usmívá.

Avšak dříve než se stačily rozhlédnout po dalších, ve vysílačce Kozlowské se ozvalo: „Plukovníku. Máme jednoho na lodi!“

„Do hajzlu,“ zaklela Kozlowská. „To není dobré![44] Obrátila se k Mahonové. „Zůstaň tu a kryj mi záda. Musím zjistit, co se s tím dá dělat.“

„Rozumím.“

Otočila se a běžela na druhou stranu schodů, aby na celou situaci lépe viděla.

V duchu si uvědomovala, že gravitace je tu pouze 0,9 pozemského standardu. Nicméně ji udivilo, jak rychle se mohla pohybovat. Pravda, tento skafandr byl trochu lehčí, než na jaký byla zvyklá...

Vůbec si nestěžovala. Jenom se tomu musela přizpůsobit.

„Takže, sekáči,“ oslovila vojáka, ve kterém okamžitě poznala Jastrowa. „Co se to tu děje?“

Vše vypadalo víceméně pod kontrolou. Zbývající členové výsadkové skupiny buďto zabíjeli posledního stojícího vetřelce, nebo svými zbraněmi jen tak pro

jistotu decimovaly ostatky těch, kteří již padli.

Jastrow ukázal. Pot mu kapal ze skrání a z čela navzdory zapnuté klimatizaci skafandru. Kozlowská sledovala, kam jeho ukazováček míří.

Jeden vetřelec nějakým způsobem vyskočil na jednu pilotní bublinu ve tvaru broušeného drahokamu. Drápy skřípěl po vzpěrách konstrukce a ocasem bičoval průhledný materiál, pokoušeje se probít dovnitř.

Jak tam tak stála, kde se vzal tu se vzal vojín Ellis a pozvedl pušku.

„Zadrž, vojáku," řekla Kozlowská a varovně zvedla ruku. „Když ho takhle zastřelíš, krev se roz-stříkne po celém trupu lodi."

Prásk! Prásk! Bušil ocas do bubliny. Piloti z toho museli mít hysterický záchvat!

„Jastrowe! Přitáhni sem ten vůz," rozkázala.

Vojín spěšně uposlechl a chopil se robovozu. Kozlowská odtlačila západku, otevřela víko, nahlédla dovnitř.

Vzala si, co potřebovala.

Vypadalo to jako nějaký hranatý granátomet s mnoha trčícími zašmodrchanými vlákny. Zvedla zbraň, zapřela si ji o rameno, zamířila na zuřícího vetřelce a vypálila.

Projektil, který vylétl, urazil neviditelně polovinu vzdálenosti, ale na vrcholu trajektorie „vykvetl" v síť taženou třemi řízenými kulkami. Přesně nasměrovány prolétly kolem vetřelce a lapily jej do ní.

V síti se aktivoval elektrický oblouk a vyšlehl záblesk.

Potvora se pustila konstrukce a o několik metrů dál tvrdě dopadla na zem. Převalovala se na zádech a bylo slyšet jen slabý sykot a jiskření.

„Mrtvěj?" zeptal se Jastrow.

„Těžko," odtušila Kozlowská. „Silně o tom pochybuji. Elektrický náboj sítě pravděpodobně sotva stačí na to, aby ho omráčil."

„Co budeme dělat?"

Kozlowská se zamyslela.

Její první reakce byla netvora zabít. A to co nejrychleji. Avšak cítila, že Grant sleduje jejich postup a mohl by chtít vetřelce uvěznit do silového pole, aby ho jeho vědci mohli zkoumat. Jazykem zapnula komunikační jednotku a nenáviděla se za to, co musí udělat.

Avšak jako rána z čistého nebe, dřív než mohla cokoliv udělat, zasáhl vetřelce i síť výstřel z plazmové pušky.

Otočila se k původci tohoto činu a nevěděla, jestli má vojáka zpucovat nebo mu poděkovat.

Za ní stál odhodlaný desátník Henrikson.

„Vypadalo to, že se každou chvíli osvobodí, plukovníku," vysvětlil muž.

Alexandra pokrčila rameny. „Ano. Ale příště se mě nejdřív zeptejte."

„Jistě."

Rozhlédla se po bitevním poli.

Vetřelci na něm dostali totálně na frak.

Sundala si helmu a nadýchla se.

„Ach. Hrozný smrad," dodala. „V celém vesmíru takhle nic nepáchne."

19

Vojáci stále v helmách a ve

skafandrech snášeli rozstřílená těla protivníků na hromadu. Robovůz nahrnul kolem této hromady val z hlíny, aby zamezil jakémukoliv rozšíření uvolněné kyseliny.

Ačkoliv Daniel Grant neměl skafandr, raději si obul kyselinu-neutralizující boty. V nízké gravitaci nepociťoval žádnou nadbytečnou váhu či objem.

V území vetřelců.

Grant se narodil na kolonii, ale jeho vlastní domovský svět se od Země příliš nelišil. Po létech na ní strávených si tam připadal jako starousedlík. Takže pro něj bylo velmi podivné kráčet po povrchu nějaké planety tak daleko od domova a tak silně odlišné co do chuti, doteku, pachu i celkové atmosféry. Navíc nebylo pochyb o tom, že se prochází po bitevním poli.

Vnímal i tu docela jinou válku, odehrávající se za podvědomým bzukotem

silového pole.

Toho si teď nevšímej. Tady jsi mnohem bezpečnější, než když ti na Zemi dýchal na záda ten gangster Fisk!

Pár vojáků stálo na okraji tábora a skrze čiré vlnění silového pole pozorovali dění za ním.

Roje vetřelců byly v neustálém pohybu; uhýbali a mlátili do vzduchu, občas někteří z nich podnikli výpad a jeden druhého roztrhali na kusy. Nedalo se říci, že by to byla nějaká válečná vřava, ale naopak vůbec nejpodivnější bitva, jaké se kdy Daniel Grant stal svědkem. Záblesky zelené a černé. Tryskající krev. Odlétající končetiny, které tu a tam narazily do silového pole a se sprškou jisker zase sežehnuty padaly na zem.

„Vyšlo slunce. Mraky se rozutekly," oznámil vojín Jastrow. „Vypadá to dobře."

„A co budeš dělat, chceš se snad opalovat?" podivil se ironicky vojín Ellis. „Bůh ví, jaký druh smrtící radiace tohle slunce vyzařuje!"

„Jakoby celá tahle planeta byly nějaký lázně! Podívej, Ellisi. Ty si hledej zábavu, kde chceš! Já jí hledám tady! A teď!" Rozpřáhl paže. „Ach! Paráda! Možná se vrátím vopálenej."

„Budeš rád, když se vůbec vrátíš."

„Vlastně se ti, Ellisi, musim s něčím svěřit. Cítím velikou úlevu. Obrovskou úlevu." „*A proč,* proboha?"

„Že všechno tak skvěle vychází. Ta poslední akce nebyla zas tak špatná. Vlastně byla docela dobrá." Jastrow se usmál. „Sakra, tahle operace bude bomba."

Ellis pohlédl na masu vetřelců, hnízdo a skličující panorama. „Jo... fajn/'

Přistoupil k nim Grant. „Nazdárek, pánové. Jen jsem vám chtěl říci, jak moc oceňuji váš dnešní výkon."

Trochu vylekáni se otočili. „Pane Grante," zable-kotal Jastrow.

„Promiňte, že jsem na vás takhle vybafnul. Opravdu jsem to neměl v úmyslu. Jen jsem vám chtěl osobně pogratulovat. Sledoval jsem vás, chlapi. Všechny. Na obrazovce. Fungovali jste jako dobře namazané, naprosto skvělé stroje. Mám dobrý pocit z toho, že spolupracuji s takovými báječnými lidmi, jako jste vy."

Oba vojáci se neubránili širokému úsměvu. „Díky, pane Grante," řekl Jastrow.

„Sami jistě víte, že u námořní pěchoty nemusíte strávit celý život. Kdykoliv byste chtěli odejít, Grantový podniky budou mít velmi pravděpodobně pro chlapíky jako vy nějaké to místo.“

„To je skvělý!“

„Tak hlavně pokračujte v dobře započaté práci!“

Odešel se podívat, co se děje u boku *Anteateru.* Tenhle malý proslov mužstvu určitě zvedne morálku. Ti dva to pravděpodobně rozšíří mezi ostatní a on to rád zopakuje. Navíc vůbec nelhal. Myslel to vážně. Rád by ty lidi zaměstnal všechny.

A ze všeho nejdříve by je poslal na toho maniaka Fiska.

Z boku přistávacího modulu se vyklopil velký kovový poklop na pantech a odhalil řady lesklých kulometů a děl. Standardní arzenál.

Grant cítil, jak se mu zlehka vykračuje.

V řídícím prostoru, za tímto arzenálem zbraní seržant Argento prověřoval palebné systémy.

„Vypadá to na pěkně nebezpečné mašinky, co, seržante?“[4] oslovil jej Grant.

„To také jsou, pane Grante!“ odvětil Argento pod svým svěšeným černým knírem.

„Jaký je plán?“[4]

„Docela jednoduchý. Máme před sebou zhruba sedmdesát metrů, než můžeme začít přemýšlet o vstupu do hnízda. Bohužel tam venku panuje čilá aktivita v souvislosti s probíhající válkou vetřelců.“

„Všiml jsem si. Rád vidím, když jdou jeden druhému po krku, namísto aby útočili na nás.“

„Ano, pane. No, takže my musíme synchronizovat otvory v poli, aby skrz ně prošly výbušné nálože. Poté vybombardujeme teritorium mezi námi a vchodem do hnízda, abychom z prostoru vyklidili co nejvíce vetřelců. Jakmile budou buďto mrtví, nebo se rozprchnou, vystřelíme další HRO. Zabodneme je, zapneme - rozšíříme opevnění silovým polem. Na téhle skále je to trochu složitější, ale ve skutečnosti o nic těžší než to, co jsme doposud prováděli.“

„A pak si půjdeme pro zlato.“

„Přesně tak.“

Stříbrolesklé zbraně pod sluncem planety vetřelců *žáhly* příslibem.

Grant seržantovi pokynul dvěma vztyčenými palci.

„Takže na akci bez zádrhelů.“

„Ano, pane,“ opětoval Argento jeho gesto. „Bez zádrhelů a potom zpátky domů na největší párty v jednom z vašich skvělých kasin.“

„Vy jste byl v nějakém mém kasinu, Argento?“

, Jistě, pane. V Beach Blossom, minulý rok. Prohrál jsem tam balík, ale bavil jsem se jako nikdy v životě!“ Argento se smál, až mu byly vidět pěkné bílé zuby.

„Ani netušíte, jak rád něco takového slyším, příteli. Ano, báječný nápad. Párty pro vás pro všechny... V mém kasinu, v Beach Blossom v New Atlantic City!“

„Bez zádrhelů!“

„Přesně tak, vojáku! Víceméně už jsem to slíbil vašim velitelům, ještě než jsme se vydali na tenhle výlet - a nyní se podívejte, kde díky té báječné technologii jsme!“

Přistoupil k poli a stanul jen několik metrů od rudého a černého vetřelce, kteří jeden po druhém máchali paťáty.

Bylo to jako dívat se na film.

Cítil se naprosto bezpečně.

Dal si ruce v bok a rozesmál se.

Hračka!

Vojáci házeli před přistávacím modulem podkovy na tyč.

Alexandra Kozlowská netušila, kde je mohli splašit. Pravděpodobně si je pro podobné příležitosti vyrobili v zámečnické dílně na *Razzii* a potom je ulili někde na *Anteateru.*

Cink!

Hod vojína Ellise zazvonil o tyč a roztočil se kolem ní. „Dobrá trefa!“ zhodnotil Jastrow.

Publikum zajásalo.

Ti dva! To je ale dvojka! Když žádali o povolení uspořádat závody, nejprve chtěla říci ne. Avšak napětí bylo tak silné, a tak nejenže svolila, ale zašla ještě o krok dál.

A proč ne rovnou piknik? Mraky se rozplynuly a dolů teď svítilo slunce.

První část mise splnili na výbornou a zbývalo jim ještě několik hodin, než bude vše připraveno pro další operaci.

A tak namísto aby její vojáci jedli uvnitř chladného, sterilního *Anteateru*, dovolila jim, aby si vzali sendviče a sodu ven ke skládacímu stolu před výsuvnou rampou lodi. Člověk musel být přece jen trochu opatrný - kdyby se něco stalo s těmi silovými poli, potřebují se dostat do útrob přistávacího modulu, a to co nejrychleji.

Jastrow dokončil hru a přemístil se i se svým saxofonem těsně k silovému poli. Hrál vetřelcům v coltra-novském volném stylu, do kterého sem tam zamotal nějakou melodickou pasáž, aby to nebylo tak nudné.

Právě jedla nevýrazný sendvič s energetickou pomazánkou bohatou na vitamín C, poslouchala Jastro-wův jazz a popíjela silně karbonizovaný makrona-poj, když se k ní přiblížil Daniel Grant, který žvýkal vlastní sendvič.

„Jako o dovolené."

„Trochu bizarní, souhlasím," připustila. „Potřebovali to. Čekají nás horší chvíle. Mnohem horší."

„Cože? Vždyť zatím všechno skvěle vychází."

„Grante. Tohle je válka. Už tak jsme nepočítali s konfliktem podobného rozměru. Co se mě týče, tak já bych klidně počkala, až se ty potvory pozabíjí navzájem, a pak bych tam šla."

Grant zavrtěl hlavou. „To není v plánu. Jde o věci jako palivo... peníze... čas... Zvláště pak čas." Jeho čelisti zamyšleně zpracovávaly sousto sendviče. „Na Zemi mnoho času nemívám. Nemohu jej vy-plýtvat na poletování nad tímto Hnízdištěm. Stejně by mě zajímalo, co se tam teď děje."

„Možná byste se spíš měl soustředit na *tohle* peklo."

„Ano. Asi máte pravdu. Ale přišel jsem za vámi, protože si s vámi potřebuji promluvit."

„Už se mnou mluvíte."

„Já myslím o samotě. Ne tady, kde by nás mohli slyšet vojáci."

„Ach tak." Podívala se na své náramkové hodinky. Snažila se užít si trochu svobody, takže na sobě neměla skafandr. Kdo ví, jak dlouho ho bude mít na sobě, až se do něj příště oblékne. Pravděpodobně pří-*liš* dlouho. „A co třeba uvnitř v lodi?" Tady venku ji to koneckonců zas tolik nebavilo, třebaže tu svítilo slunce. Ti vetřelci, kteří se tam venku plížili, potáceli se a bojovali spolu, ji

přinejmenším znervózňovali.

„Jo, proč ne.“

Znovu si ukousla a napila se, načež mu nonšalantně pokynula, aby ji následoval.

Už když vcházela do šatny, cítila se trochu lépe. Čpělo to tam tělesnými pachy a špinavými šortkami, to ano, nicméně jí to alespoň připadalo tak nějak lidské a povědomé. Zápach těch netvorů v ní spouštěl všechny vnitřní alarmy.

Otočila se k němu a tleskla, aby se zbavila drobků na prstech. „Tak co se děje, Grante?“ Posadil se na lavici. „Tihle vojáci... jsou dobří.“

„Nechcete mi říct něco, co nevím?“

„Jsem si jist, že tuhle misi dotáhnou do úspěšného konce.“

„To zatraceně doufám. To jste mě sem vytáhl, jen abyste mi řekl tohle?“

Grant vstal a začal přecházet sem a tam.

„Nevím. Ten incident se sabotáží mi dělá starosti.“

„Berte to tak, že jsem vás uklidnila. Myslím, že kdyby chtěli zaútočit, už by se to stalo. Mimoto, přemýšlejte takhle, Grante. Právě teďjsou oslabeni. Plují na stejné lodi jako my. Když se potopíme my, potopí se i oni.“ Pokrčila rameny. „A navíc, jestli opravdu nějaký sabotér existuje, klidně se vsadím, že je to jeden z těch vašich praštěných vědátorů. To je snůška typicky zakomplexovaných lidí.“

„A jednoho vědce na palubě máme. Begalliho.“

„Myslíte ten krysí ksicht. Ano. Sleduji ho, nemějte strachy, Grante. Sleduji všechny. Ale věřte mi. Největší pozornost věnuju své vlastní zadnici.“

„Já vlastně taky! *Je* moc pěkná.“

Nahlas se rozesmála. „Vy jste nepoučitelný. Dokonce i za střízlivá, a já páchnu jako kůň po dostizích.“

„Mně to voní.“

Přikývla. „To říkával i Michaels.“

„Michaels?“

„Peter Michaels. Bývalý milenec. Bojovali jsme spolu. Bože, pěkně jsme *decimovali* hnízda těch bestií. On a já, báječná dvojka.“ Zavrtěla hlavou. „Bože, měli jsme takový jeden neuvěřitelný zvyk. Když jsme se vrátili z akce, byli jsme vždycky tak rozpálení, že jsme se ani neosprchovali. Prostě jsme ze sebe strhali

skafandry a šukali jsme. Bože. Jako dva nadržení pubescenti.“

Pohlédla na něj. Evidentně zrudl.

„Je vám něco, Grante.“

„Ale nic. Nic, Alexandro. Já jen...“ Usmál se. „Znám ženy. Omlouvám se za to, jak jsem tehdy večer opilý usnul, ale věřte mi, vy nevypadáte špatně... A jste zatraceně houževnatá a nemáte zrovna rysy těch žen, se kterými jsem se dosud setkal... Líbíte se mi. A co víc... myslím, že já se líbím vám. Na takové věci já mám čuch. Tak jsem si myslel, že až tohle všechno skončí...“

„Dotkněte se mě, vy idiote, a uříznu vám genitálie a nacpu vám je do nosu.“

Pokrčil rameny. „Já myslel, že to jen zkusím.“ Vstal a měl se k odchodu. „No, takže vstříc mé pravděpodobné smrti.“

Několika kroky ho dohonila, otočila ho, přitáhla si jeho hlavu a pohltila jeho ústa svými.

Když Granta opustil prvotní úžas a opět pookřál, schopen skutečného líbání, odstrčila ho tak silně, že málem padl přes lavici.

„Bože!“ vzdechl, když nalezl rovnováhu. „A co mělo znamenat tohle?“

„Hlavně ať vám to nestoupne do hlavy, oukej?“ Urovnala si rozcuchané vlasy a vyrazila z místnosti, silně rozhněvaná sama na sebe.

20

Zatraceně, hrozně ji to vzrušilo.

Vojáci byli nastoupeni a ve

střehu, helmy na hlavách patřičně upevněné, zbraně natažené, naplněné, nabité a hladové po akci.

Zahalilo je ticho, které dalo vyniknout bzukotu silového pole a vzdáleným zvukům bitvy vetřelců mezi nimi a vstupem do monolitického hnízda černých.

Kozlowská všude kolem sebe cítila napětí.

Nebo to byla její vlastní nervozita znásobená pětadvaceti? Tohle bude rozhodující okamžik pro úspěšnost jejich mise.

Řady vetřelců díky bohu prořídly. Jestli byla velka spousta prostě zabita nebo se stáhli do svých děr, to netušila. Jen doufala, že nezalezli do hnízda.

Jazykem zapnula vysílačku. „Mužstvo připraveno.“

Odpověď z centrální řídící kabiny. „Zde vše připraveno.“ O'Connorův irský přízvuk. „Seržante Argento?“

Ohlédla se do míst, kde seděl seržant Argento za řadami zbraní.

„Zbraně zaměřeny a nabity,“ odpověděl Argento s prsty zkušeně přejíždějícími po ovladačích. „Nedokáži si představit optimálnější chvíli.“

Kozlowská vzhlédla. Mohla by si přát trochu více světla. Nad nimi se znovu shlukly husté mraky.

Ale co, na tom přece tak moc nezáleží. Do tmy zbývá dobrých pět hodin. To je času víc než dost.

„Dobrá,“ ozval se znovu O'Connor. „Otevírám apertury silového pole.“

Kozlowská pohlédla k vrcholu silového pole. Pole normálně vypadalo jako šedý, chvějící se závoj. Otevře se pouze- •

Tam!

Velká díra ve středu, ale Argento nemrhal časem.

Mohutná děla zahřměla.

Spousta přesně zaměřených střel vylétla ven a dopadla do otevřené krajiny. Celé tlupy vetřelců byly zničeny a ještě víc jich bylo explozí odhozeno pryč.

Z různě namířených hlavní se sypala další střelba a dopadala do krajiny.

Když se kouř rozplynul, široký pruh země byl vyklizený. V údolíčku, jež vedlo přímo k otvoru v hnízdě, se nacházela spousta kráterů.

„Vystřelte harpuny!“ zvolal O'Connor.

Přesně zamířená děla na bocích přistávacího modulu vystřelila. Uprostřed plynové exploze vylétla harpuna. Rychle a majestátně jim přelétla nad hlavami a vlekla za sebou kabel jako papírový drak, jehož se zmocnila vichřice. Stejně lehce provrtala díru do silového pole a sviště la ke svému cíli.

Dokonce i na mnohametrovou vzdálenost Kozlowská uslyšela, jak se harpuna zapíchla přímo do cílového bodu.

Z řad vojáků se ozvalo srdečné „hurá“.

„Zásah úspěšný!“ křepčil O'Connor. „Připravte se na rozšíření opevnění.“

Vojáci zmlkli. Kozlowská se napřímila a připravila si pušku. Až O'Connor zmáčkne správnou kombinaci tlačítek a zatáhne za správné páčky, silové pole by se mělo prohnout jako klenutá brána - a tím se rozšířit.

A přitom smete všechny vetřelce, kteří mu přijdou do cesty.

Avšak při podobné akci vždy hrozila možnost, že nějaká z těch potvor proklouzne bez újmy dovnitř. V takovém případě by se s narušitelem museli okamžitě vypořádat, proto vojáci čekali v pohotovosti.

Viděla, jak se silové pole při postupu vpřed divoce chvěje.

„Trochu pomaleji," nabádala.

„Nemohu," odvětil O'Connor.

Se svistotem pole vylétlo vpřed a vtom - *lup!* -bylo na místě.

Za sebou nechalo hrstku roztroušených vetřelců v různě zuboženém stavu a v šoku.

„Zabijte je," zněl rozkaz Kozlowská.

Vojáci vyrazili vpřed a kulky i plazma začaly likvidovat přeživší vetřelce. Během několika málo chvil byli tvorové rozmetáni na kusy větrem zkázy.

A silová pole bzučela dál, vytvářejíce tunel, který je přibližoval na dosah cíle.

„Jo!" máchl vojín Jastrow pěstí do vzduchu.

Všichni propukli v jásot, jak se řady rozprchly a někteří si to namířili hlouběji do nově dobytého teritoria.

„Počkejte chvíli, vy pitomci!" ječela Kozlowská. „Nenařídila jsem vám, abyste..."

Silové pole se zachvělo.

Všichni vojáci na místě ztuhli.

Kozlowská *cítila,* že něco není v pořádku ještě dřív, než to uviděla.

Ale když to uviděla, hned jí došlo, co se děje.

Nově zabodnutá harpuna se začala naklánět.

„Co to sakra-"

„Ach, Bože! Neviděli jsme ji dopadnout..."

Harpuna dopadla na několik celých vetřelců.

To bylo jediné možné vysvětlení a jeho následky probleskly Kozlowské

hlavou jako elektřina.

„Zpátky!“ zakřičela.

Základnou stožáru se prožírá kyselina vetřelců...

Vztyčená harpuna se naklonila ještě víc a silové pole opět zakolísalo.

Nato se celá zhroutila a její prodloužená anténa se zlomila vejpůl.

Jižní silové pole zmizelo.

Na hrozivou chvíli si připadala jako kosmonautka EVA, ze které rvou skafandr.

„Vraťte se do původních linií!“ křičela.

Vetřelci obklopující opevnění si toho nejdříve nevšimli. Ale s neuvěřitelnou rychlostí přirozenou pro jejich druh zaregistrovali, že ta podivná, téměř neviditelná stěna, která je dělila od jejich kořisti, se vypařila.

Několik se jich váhavě vydalo směrem k vojákům.

Mariňáci, kteří zašli nejdále do nového území, se otočili a dali se na útěk. Vetřelci vstupující dovnitř jakoby vycítili jejich strach. Vyrazili útokem vpřed.

„Kryjte je!“ zvolala Kozlowská. Vystřelila salvu jak jen to šlo nejblíž k vojákům, zasáhla několik brouků do krunýře, takže na místě padli.

Ale vystřídali je další.

„Oukej!“ řekla, když bradou zapnula kom. „Jsou za původní stěnou. Znovu ji vztyčte.“

„Zkouším to,“ vysvětloval nervózně O'Connor. „Něco se zkratovalo!“

„Udělejte to, do hajzlu!“

„Argento!“ řekl O'Connor. „Vystřelte druhou harpunu. To zabere.“

To už ale měla Kozlowská plné ruce práce a nemohla dál vydávat rozkazy, natož pak něco komentovat.

Vetřelci se začali přibližovat.

Díky bohu ne celá horda, to by to měli spočtené.

Začala střílet a jen doufala, že její lidé mají dost rozumu na to, aby z té vřavy zmizeli.

„Do prdele!“ zaklel Daniel Grant a udeřil hlavou do pažení. „Do prdele, do prdele, do prdele!“

„Jen klid, pane Grante," utěšoval ho dr. Begalli. „Jsem si jist, že mají alternativní plán."

O'Connor se nahýbal nad pult a vztekle mačkal tlačítka. „Probůh, Argento. Vystřel to už! Manuálně!"

Ve vysílačce to zapraskalo. „Nemůžu. Nedaří se mi najít volné místo. Ty potvory se vyrojily zpátky do kráteru." „Tak si to místo *udělej*\" odsekl O'Connor. „Od toho máš ty děla na pravoboku. Odstřel je!"

Grant jen nevěřícně zíral.

Bez zádrhele.

Rozpadá se to. Přímo před očima. Jestli to ti vojáci přežijí bez jediné ztráty na životě, bude to zázrak.

Muž v čele - ten co zašel nejdále — se musel otočit a vystřelit plazmový jazyk.

Grant s hrůzou pozoroval, jak jeden vetřelec vyběhl po hřbetech svých druhů, vyskočil vysoko do vzduchu a přistál střílejícímu muži přímo na zádech.

Voják bojoval dál.

Takový zápas Grant v životě neviděl.

Ačkoliv se na něj vetřelci v mžiku sesypali jako mravenci na kostku cukru, kvičeli jak je plazmo-blas-ter rozmetal do všech stran.

Potom však mela ustala a Grant viděl, jak se ty bestie plazí pryč a jako trofeje si odnášejí kusy skafandru a zkrvavělé části vojákova těla.

Musel odvrátit zrak.

Bez zádrhele.

Nikdy nezažil, že by se mu vlastní optimismus rozplynul přímo před očima. Udělalo se mu zle od žaludku a chtělo se mu zvracet. Sáhl si hluboko do duše pro zbytky morální síly.

„Do háje s opevněním. Ať ta monstra prostě rozstřílí! Ať kryje ústup!"

„Jsem si jist, že Argento dělá, co může."

„Poslyšte, můžete vztyčit alespoň část toho pole. Použijte, co máte, člověče! Získejte jim trochu času!"

Přistál s těmihle lidmi světelné roky daleko od Země. Kupodivu je brzy začal opravdu uznávat. A teď by li před jeho očima cupováni na kusy.

O'Connor přikývl.„Mohu to zkusit, pane. To mohu.“

Seržant Argento zaklel.

Jak má sakra sám zabít všechny ty bestie? Má začít s výbušninami tak, jak to po něm chce O'Connor -nebo má vyklidit kráter a vyslat harpunu?

Rozhodl se pro obojí. Pálil ze všech zbraní a dával pozor, aby nezasáhl žádné vojáky. Střely svištěly nad krajinou, rozháněly celé tlupy vetřelců a dělaly další krátery.

Ne přesně tak daleko, jak by se mu líbilo, ne tak blízko vchodu do hnízda, jak potřebovali-

Ale bude to muset stačit.

Vyslal další salvu.

Výborně! Dával tím vojákům naději, že se ubrání.

Natočil děla mírně napravo, soustředil se na míření.

Vtom uslyšel sykot.

Zatraceně!

Sáhl po své ruční zbrani a otočil se za sebe, ale bylo už pozdě. Vetřelec na něj skočil z *Anteater a* jako pavouk vrhající se na svou kořist.

Jeho druhá řada zubů prorazila Argentovi hrdlo a na ovládání vytryskla seržantova tepenná krev.

Ustupovali.

Viděla Rodrigueze padnout. Padl statečně a vzal spoustu těch brouků s sebou, čímž jim získal vteřinu či dvě na ústup. Na truchlení nebyl čas, to Kozlowská věděla.

Teď musí bojovat. A takhle ještě nikdy v životě nebojovala.

Její puška plivala ohnivé jazyky tak rychle, že i přes rukavice cítila, jak se zahřívá. Pálila s přesností, o níž neměla tušení, útočila na nestvůry a trhala je na kusy, jakmile se na ni vyřítily.

Ani nemusela přemýšlet nad tím, co dělá, všechno přicházelo tak nějak automaticky. Díky novým skafandrům si nemusela dělat hlavu s potřísněním kyselinou. Nemusela mířit na kolena a potom střílet do hlavy. Mohla jen držet pušku v jedné rovině a kropit protivníky přesně, jak jí instinkty a zkušenosti velely.

Všichni ostatní vojáci, jak se zdálo, dělali to samé. Vetřelci padali v masách. Problém byl v tom, že se za nimi objevovali další a další.

Zaregistrovala něco periferním viděním, otočila se a uviděla jednoho, jak už je skoro na ní. Z tlamy mu kapal lepkavý sliz, jako by se těšil na hostinu.

Nakrmila jej plazmou.

Proud utrhl vetřelci hlavu a ta dopadla za něj jako nějaká raketa, které se nepodařil start. Vysypala kolem sebe další dávku, aby si udělala trochu místa, a zhodnotila situaci.

Všichni se dostali zpět do původního opevnění... všichni až na jednoho.

Vojín Jastrow stál za hranicemi opevnění a střílel jako pominutý.

„Jastrowe!“ volala na něj. „Ustup zpátky, do hajzlu! Vrať se, ať můžeme uzavřít pole!“

Jastrowova vysílačka evidentně nefungovala. Neodpovídal. Jen dál střílel po vetřelcích.

Teď se bude muset vydat ven a *přitáhnout* ho zpátky. Začala se brodit hromadami mrtvých monster, střílela, ale pak se zastavila a pohlédla do míst, kam měla namířeno.

Jastrow zmizel v chumlu vetřelců. Jednoho odhodil výstřel, ale hned ho nahradil další.

Ve vysílačce to zaječelo: „Ellisi! Ellisi, potřebuju krejt! Ellisi!“ Ozval se tlumený výkřik, znamenající konec jazzmanovy mariňácké kariéry.

„Argento! Začněte bombardovat stěnu opevnění!“ velela Kozlowská vysílačkou.

Neodpovídal.

Co se stalo s děly a kulomety, zatraceně! Co to má znamenat!

„Argento! Zatlačte je kulomety.“

Další hlas ve vysílačce: „Argento je mrtev, plukovníku. Je tam jedna bestie!“

Do prdele.

Zbývá jen jediná záchrana.

„O'Connore! Reaktivujte jižní stěnu! Okamžitě!“

Zaútočil další vetřelec, z něhož odkapávala lidská krev.

Daniel Grant z nějakého důvodu nemohl odtrhnout zraky od krvavé smrti

vojína Jastrowa.

Přepadl jej smutek - pro něj neznámý cit. Ani si předtím neuvědomil, že by mohl mít někoho *rád*. Něco takového bylo pro byznysmena jeho typu nepřípustné.

Připadal si bezmocný. Kdyby tak mohl něco udělat!

Potom uslyšel rozkaz plukovníka Kozlowské.

Alespoň, že taje stále naživu.

„Provedu, plukovníku," řekl O'Connor. „Už jsem to přepojil a myslím, že je to možné." Kozlowská už se neozvala. Daniel Grant sledoval, jak se otočila a její plazmová puška rozcupovala přibližujícího se vetřelce.

O'Connor se naklonil nad pult a natáhl ruku po spínači, který by obnovil silové pole.

Dr. Begalli po ní sáhl a zastavil ho. „Počkejte!"

„Počkejte na co?! Co má tohle znamenat?" rozlítil se Grant. „Té díry si všímá čím dál tím víc bestií. Musíte to zavřít. Tam dole jde o lidské životy!"

O'Connor se znovu natáhl ke spínači.

„Ne!" vyhrkl Begalli.

Grant vstal a odtáhl Begalliho stranou. „O co se tu snažíte, doktore?"

Ale O'Connor se také zarazil. „Má pravdu!"

„Ano? A o co vám dvěma jde?"

„Pěšáci!" volal O'Connor do mikrofonku na sluchátkách. „Pošlete někoho k těm kulometům!"

„Co to děláte?" nedal se odbýt Grant.

„Dr. Begalli má pravdu, pane Grante. Těch parchantů je tam příliš. Jediné, co je může vytlačit ven, jsou ty řady kulometů. Předně všeho ale musí mít kam jít. A za druhé, střílet z těch zbraní proti vztyčenému silovému poli je zatraceně nebezpečné pro nás přistávací modul. A o to doktoru Begallimu jde."

Begalli se tvářil velmi tajemně. „Ehm... Ano, samozřejmě. Přesně to jsem měl na mysli."

„Ví to i plukovník?"

„Ano, pane," odvětil O'Connor. „Ví to oni *všichni*" •

Když Kozlowská zabila vetřelce, který ji málem dostal, neměla čas na to, aby

si vychutnala jeho smrtelnou agónii.

„Zlikvidujte tu potvoru u kulometů! A začněte z nich střílet, nebo jsme v háji," řekla, když zhodnotila situaci. „Vojíne Mahonová! Vy jste nejblíž. *Udělejte* to, sakra!"

„Ale, plukovníku-"

Mahonová klečela na jedné noze a kropila útočící vetřelce, aby je pozdržela.

„My už si s nimi poradíme. Udělejte to-"

Odmlka... a vojín Mahonová vstala. Úkrokem se vydala k cíli a Kozlowská jí přes zaneřáděný průzor pohlédla do očí. Vypadala nejistě a vyděšeně.

„Mahonová. Ten vetřelec, co dřepí u kulometů. Vypadá jako ten váš bývalý milenec, nemám pravdu?"

„Ano, plukovníku. Tak trochu."

Nato se Mahonová dala do pohybu. Vyběhla po nakloněné plošině rampy v boku přistávacího modulu. Vetřelec se vzpínal nad Argentovými ostatky. Syčel na ni a klátil se jako pavouk nad kořistí.

„Ať vám nezakrvácí zbraně, vojíne."

Dva kroky vpřed.

Mahonová padla na rampu a vyhnula se útočnému skoku vetřelce. Pozvedla plazmovou pušku do správného úhlu.

Vystřelila.

Síla ohnivého výhřezu plamene zasáhla monstrum do trupu a vytlačila je přes okraj, zatímco ho oheň škvařil na prášek. Vetřelec klesl k zemi a padl na znak. Zbytky jeho hořícího těla se už ani nezmítaly v křečích.

„Dobrý kousek, Mahonová. Myslíte, že dokážete střílet z těch kulometů?"

„Ano, plukovníku." Mahonová vylezla po rampě a přes Argentovo tělo za ovládací pult. „Všichni vypadají jako něčí milenci!" Žuchla sebou na sedadlo.

Hlavně zbraní se okamžitě pohnuly a zamířily na vetřelce, kteří již vnikli do silového pole a na ty, kteří se plížili jižní stěnou dovnitř.

Kulomety promluvily.

Vyšlehly z nic silné, žhavé a dobře zacílené střely...

„Oukej, lidi. Vypadněme z toho krupobití, než to koupíme," pobídla je Kozlowská a pokynula jim směrem do bezpečí.

Vojáci ji s radostí uposlechli. Dali se na ústup a přispívali vlastní střelbou.

Výsledkem byl hromadný úprk. Vetřelci, kteří nebyli dost chytří na to, aby se dali na ústup jižní stěnou silového pole, byli zdecimováni jejich palebnou hrází a střelbou z výkonných kulometů nad nimi.

Brzy se nad troskami bestií pohyboval jen kouř.

„Dobře, O'Connore. Zkuste to teď."

Silové pole se zachvělo a zavřelo jižní stěnu.

„Oukej, lidi," řekl Kozlowská. „Rozběhněte se a dodělejte ty, co jsou ještě naživu![44] Vzdychla. „Potom můžeme spočítat mrtvé."

21

Byl to nepříjemný úkol

a chvíli to trvalo, ale nakonec uložili ostatky padlých do tělních vaků, pevně je zapnuli a naskládali vedle rampy do *Anteateru.* Stačilo jen, aby Kozlowská dala svůj souhlas, a budou zavezeni do mrazícího boxu v útrobách přistávacího modulu.

Pytle ležely v řadě vedle lodi a plukovník Kozlowská vyhlásila minutu ticha za padlé. Když uběhla, promluvila.

„Raději bych teď měla něco říct, protože v tom pytli můžu být příště třeba právě já. Byli to dobří lidé. Na to, abychom pro ně truchlili a vzdali jim náležitou poctu, bude spousta času později. Odevzdali této misi to nejdražší, co měli. Ostatní si jejich oběť možná ani neuvědomují. Ale my na ni nikdy nezapomeneme. Ar-gento, Jastrow, Rodriguez, McCoy, Lantern, Chang. Jejich tělesné schránky jsou teď možná zavřeny v těchhle pytlích, ale jejich duše jsou a budou s námi, dokud budeme poctivě vykonávat svoji práci."

Sklopila hlavu a na chvíli se odmlčela. V duchu slyšela útržky nějaké sladké melodie, kterou Jastrow hrával. Dokonce i teďjí zněla příslibem naděje.

„Oukej," řekla záměrně stroze a věcně.

Vaky byly naloženy na vůz a vyzvednuty rampou do lodi.

Kozlowskou vylekalo nějaké drsné skřehotání.

Otočila se a sáhla po pistoli u boku.

Na skládací židli seděl vojín Ellis s Jastrowovým saxofonem. Vytáhl náustek z pusy. „Pardon, plukovníku.“

„To nic, vojíne. Mám jen nervy na pochodu.“

„Myslíte, že se na tuhle věc někdy naučím hrát?“

„Proč, vy byste o to stál?“

„Jastrow vždycky chtěl, abych to zkusil. A já mu na to vždycky odpověděl, že nemám hudební nadání a navíc je to celý oslintaný.“ Vzdychl. „To druhý už mi tolik nevadí.“

„S vaším přítelem mě to mrzí.“

„Jo. Myslím, že za každýho člověka, kterej tu pád, jsme dostali nejmíň tisíc těch bestií.“

„Ale nestálo to za to, nebo ano?“

„Ne. To ne.“

Cítila, že se na ni někdo dívá. Otočila se. Po rampě sestupoval Daniel Grant.

Nejraději by po něm něco hodila, ale potom si všimla jeho tváře. Byla bílá jako stěna. Oči měl zvlhlé zadržovanými slzami.

Odvrátila zrak a nechala ho dojít až k sobě. Ať začne rozhovor on, jestli o něj stojí.

„Chci, abyste vy i vaši lidé věděli, jak moc je mi to líto,“ řekl po dlouhé chvíli mlčení. „Hádám, že když člověk vidí, jak se život tak rychle promění v smrt, změní to jeho pohled na svět.“

„Mluvíte o svém byznysu, co, Grante?“

„Byznys.“ Hloubavě přikývl. „Mé problémy.... se s tímhle neštěstím nedají vůbec srovnávat.“ Vzdychl. „Ale teď už nemůžeme couvnout, nebo ano?“

„Ne. Má vlast mě sem vyslala, abych tu něco vykonala. Je mou povinností to dokončit. Dostanete to, pro co jste si sem přišel, Grante.“

„A možná víc, než o co jsem usiloval.“

„To stoprocentně.“

„Plukovníku. Během deseti minut navážeme spojení s *Razzii*. Chceme probrat nastalou situaci a rozhodnout o dalším postupu. Přirozeně chci, abyste u toho byla.“

„Ano. Hned jsem tam.“

Otočila se a měla co dělat, aby si dodala sebedůvěru a odvahu, které ji rapidně opouštěly.

Seděli u improvizovaného konferenčního stolu, ale ten bude muset stačit.

„Právě jsem kapitánu Hastingsovi podal hlášení o posledním vývoji událostí zde,“ oznámil desátník O'Connor. Otočil se a zmáčkl tlačítko. „Čeká, až se bude moci zapojit do konference. Dáváte mu k tomu svolení?“

Grant přikývl.

„Uděluji mu svolení,“ prohlásila Kozlowská. „Budeme potřebovat veškerou pomoc.“

Kapitán Hastings vyjádřil svůj zármutek nad nešťastným vývojem událostí. Jeho hlas zněl dokonce ještě slaběji než obvykle.

„Takže,“ spustil Grant. „Máme situaci ve svých rukách. Nejraději bych navrhl, abychom to znovu zkusili s harpunami pro rozšíření opevnění. Ale po tom, co jsme právě prožili, to nevidím příliš realisticky.“

„Je možné, že nám nic jiného nezbyde,“ namítla Kozlowská. „To ale neznamená, že nemůžeme prozkoumat jiné možnosti. Doktore Begalli... vy jste, jak se zdá, skutečný expert na chování vetřelců. Jaká je vaše prognóza?“

„Naše odhady byly opravdu dost přesné,“ řekl muž, když se poškrabal na velkém nose. „U vetřelců došlo ke genetické mutaci a ti původní se snaží mutanty zlikvidovat. Pouze jsme neočekávali, že to bude probíhat v takovém měřítku... Nebo že by to pro naši akci mohlo představovat takovou komplikaci.“

„To není tak úplně pravda,“ řekla Kozlowská. „Máme nejlepší technologii. Potíž je jen v tom, že nefunguje tak, jak bychom si představovali.“

Begalliho fretčí oči divoce přeskakovaly po shromážděných. „Navzdory našim pocitům zklamání a ztráty nemohu opomenout, jak správné byly mé domněnky o recesivním genu. Něco poměrně nepravděpodobné. Samozřejmě, že nás ztráty velmi mrzí... Ale po mnoha létech vidím, že mé závěry byly správné.“ Hlasitě poklepal prstem na stůl. „To, co všichni chceme, se nachází v tom hnízdě. Je to odpověď na naše sny... Možná dokonce na celý konflikt Země s vetřelci.“

„Proč si to myslíte?“ zeptal se Henrikson.

„Přišli jsme sem, abychom získali mateří kasičku královny matky, a to musíme udělat. Víte, kolik jsme jí za poslední dvě dekády spotřebovali? Zhruba

osm set litrů, to je všechno. Zásobník, který s sebou máme, je schopen pojmout více než desetkrát tolik a jsem si jist, že ho dokážeme naplnit. S takovým množstvím se nám otevřou obrovské možnosti.

Mnoho nám může prozradit i porovnání genetického kódu černých a rudých vetřelců. To je však jen akademická zvědavost. Zatím nemáme žádnou praktickou aplikaci tohoto jevu. Ovšem s tou mateří kasičkou by se mohly nějaké objevit.“

„Jako například?“

„Klíč ke genetickému ovládnutí vetřelců! Mohl by se skrývat tam v té královně a v její mateří kasičce! Promiňte, pane Grante, ale tady jde o mnohem víc než jen o peníze pro vaši společnost a o hy-perrychlost ozbrojených složek.“ Znovu důrazně poklepal na stůl. „Proč si myslíte, že se rudí vetřelci pokoušejí o genocidu černých?“

„Není to snad stejný příběh? Jsou prostě jiní?“

Begalli zavrtěl hlavou. „Na to, aby se někdo stal fanatikem, potřebuje jistou míru inteligence. Vetřelci nejsou tak chytří. Ne. Jde o to, že ve skutečnosti je vzájemně ohrožuje pouhá *existence* nějakých rozdílů.

Hubení mají v sobě naprogramované jako živočišný druh. Odvažuji se říci, že v hnízdech se občas objeví nějaká červená vejce - a okamžitě jsou královnou nebo jejími strážci zničena. Když jsme královnu vylákali z černého hnízda a zabili její strážce, pravděpodobně to těm již nakladeným zrůdným červeným vejcím umožnilo vylíhnout se a růst... A následně uprchnout a založit si vlastní hnízdo.“

„Podívejte, tohle je všechno hrozně zajímavé,“ řekla Kozlowská, „ale jak nám to pomůže projít těmi zástupy, co tam dole mezi sebou válčí, a pak dál do hnízda, kde bychom vykonali svoji práci? A dostali se živí zpět, nutno dodat!“

„Ano. To je ze všeho nejdůležitější,“ dodal zadumaný Grant.

„Tak se na to podívejme takhle,“ navrhl Begalli. „Před našima očima se odehrává souboj obrovského rozměru. Každá ze dvou ras vetřelců se snaží vyhubit tu druhou. Zničit ji. Tento úkol je hluboce zakořeněn ve struktuře jejich chromozomů.“ Pokrčil rameny. „Ale kdybychom v tomto boji napomohli černým, znamenalo by to pro nás nezvratnou výhodu. O mateří kasičku mutantů nestojíme. Chceme mateří kasičku od černých, materiál který známe a víme jak ho použít.“

V reproduktorech se ozval Hastingsův hlas. „Mám tu spoustu velkých zbraní, lidi. Jestli chcete, můžeme na to rudé hnízdo klidně shodit atomovku,“

Begalli přikývl. „Výborně! To by mohlo zabrat.“

„Jak?“ podivil se Grant.

Kozlowská souhlasně pokývla hlavou. „No, určitě by to zabilo rudou královnu matku a tím i její psychickou nadvládu nad rudými trubci. Což by vneslo do řad armády rudých velký zmatek/' „Víc než to,“ doplnil Begalli. „Bez této nadvlády by se rudá kolonie instinktivně stáhla ke svému hnízdu. A stejně instinktivně by je černá armáda pronásledovala!“

Grant luskl prsty. „A černé hnízdo by zůstalo otevřené dokořán!“

„Taková je teorie, ano... Podle mého soudu, je to ta nejlepší varianta,“ prohlásil Begalli. „I tak se ale budeme muset vypořádat s černými strážci, a ti budou větší a divočejší. Ale co do počtu budou poměrně omezeni. Naším problémem je momentálně pouze deprimující množství vetřelců.“

Grant plácl do stolu. „Proč ne. Přinejmenším těch potvor spoustu zabijeme!“

„Kapitáne. Za jak dlouho budete mít ty hlavice připravené?“ zeptal se Grant.

„Pár hodin,“ zněla odpověď.

„Výborně. Takže celou akci můžeme dokončit ještě před soumrakem,“ zaradovala se Kozlowská. „Začněte ihned, kapitáne. Kdyby nebylo vyhnutí, vždy to můžeme odložit na ráno.“

„Myslím, že nic takového nebude třeba,“ ujistil ji Hastings. „Okamžitě se do toho pustím.“

Grant kýval hlavou s napjatým výrazem. „Ještě jedna věc, plukovníku. Do toho hnízda bych chtěl jít s vámi.“

„A proč?“ zeptala se Kozlowská. „Jste civilista. Nejste pro takovou práci vycvičen.“

„Cítím se zodpovědný. Cítím se k tomu morálně zavázán. Budete potřebovat každého muže. Mířit a mačkat spoušť snad zvládnu. Já-“

„Dobrá,“ zarazila jej. „Chci-[4] Zamrkal. „Cože?[44]

„Řekla jsem, že můžete jít. Ve skříňce v šatně je ještě jeden skafandr zhruba vaší velikosti. V několika minutách si probereme situaci, seznámím vás s fakty, která potřebujete znát... A můžete se obléci/'

Grant krátce otevřel ústa jako ryba na suchu.

„Jsem ráda, že vás budu mít s sebou, Grante!“

Henrikson a Begalli se omluvili s tím, že musí zahájit přípravy pro příští

útok.

„Takže, lidi, teď když máme plán, probereme si některé detaily," řekla Kozlowská.

Opět si připadala nabitá.

Ty bestie budou pykat.

Skvělé.

Kozlowská ho nechala jít samotného.

Několik minut po zhruba hodinové debatě kráčel Daniel Grant směrem k šatnám a hlavou se mu honilo vše, co se na „brífinku" dozvěděl. Připadal si zbitý fakty a radami, jako kdyby ho protáhli krátkým, ale intenzivním přijímačem pod bičem instruk-torky Alexandry Kozlowské. *Žádná* legrace!

Ne že by to s tím, že chce jít, nemyslel vážně.

Prostě jen nečekal, že bude plukovník souhlasit.

No nic, hochu. Už jsi v tom až po uši. Dohraj to do konce, udělej svoji práci a dopadne to dobře. Určitě dobře!

Vstoupil do šaten a do nosu ho praštil povědomý pach, zvláště silný poté, co jimi prošla pěkně zpocená těla vojáků.

Kde že to má Kozlowská ten náhradní skafandr? Ach ano, támhle v té skříňce. *Žádný* zámek, žádná západka.

Granta by za živého boha nenapadlo, že může jít o sabotáž. Hlavu měl plnou právě absolvované lekce o zabíjení vetřelců.

Otevřel dvířka, uviděl skafandr a sáhl pro něj.

Nevšiml si však, že ve stínu sedí zámotek s vejcem vetřelce.

22

Ta věc tam stála jako nějaká odporná, masitá fialová bulva.

Grant ji ucítil dřív, než ji uviděl.

Ten nyní velmi povědomý, pronikavý kyselý zápach.

Jak se natáhl pro skafandr, jeho noha zakopla o výrůstek, který pružil jako shnilá kapusta.

Pohlédl dolů.

V první chvíli nechtěl věřit svým očím.

Potom spatřil spletenec drápů, prodírajících se otvorem v bulvě, jako když písečný krab vylézá z ulity.

Zkoprněl. Samozřejmě, že již v minulosti viděl larvy vetřelců. Mnohokrát pozoroval, jak rdousí pokusná zvířata. Až na to, že tehdy je pozoroval za tlustým sklem... Ale tahle byla jen kousek od jeho tváře.

Vetřelec na něj zasyčel a začal vylézat rychleji, ohýbaje okvětní lístky té vražedné květiny, ze které se líhl.

„Hvíííííízd!“

Vyskočil po něm.

Přímo na obličej.

Čiré zoufalství nějak odpáčilo zámek jeho strnulých svalů. Po jeho pravé straně visel skafandr. Hrábl po něm a vtáhl jej mezi sebe a skokana.

Ten se odrazil a dopadl na podlahu.

Grant stačil pouze vykřiknout a ustoupit vzad, než se malá bestie znovu pohnula a skočila po něm, jako kdyby měla v nohou péra. Jako kdyby byl jeho obličej z kovu a malý vetřelec magnet, mířil přímo na jeho oči.

Natáhl ruku a v letu jej zachytil.

Paťáty s drápy mu potrhaly kůži. Paží mu vystřelila pronikavá bolest, takže vetřelce reflexivně odhodil. Dopadl na zem, ale zjevně objevil své poslání. Bleskem Granta oběhl a připravoval se na něj znovu skočit zezadu, když se nalevo něco mihlo a bota skafandru jej nakopla přímo do malé krabí řitě.

Tvor narazil do zdi jako hokejový puk do mantinelu a svezl se na zem.

Zvedla se puška, zamířila.

Vyšlehl z ní záblesk energie.

Výstřel ho zasáhl jako prst boží démona. Vyteklo trochu kyseliny, která v podlaze vypálila menší díru... ale většina byla zkonzumována výbuchem ohně. Ustoupil, narazil nohou do lavice, těžce se posadil.

„Díky.“

„Je to má práce,“ odvětil neznámý kousavě.

Pohlédl na svého zachránce.

Byla to Kozlowská.

„Zdá se, že jeden z vašich mazlíčků sešel z vyšlapané pěšinky,“ dodala a šla rovnou pro kbelík. Postavila ho do sprchového kouta a začala do něj napouštět vodu. „Nemohu se dopočítat skulin ve vašem ‚neškodnéntˇ projektu, Grante.“

Grant zavrtěl hlavou. „Tomu nerozumím. Vydal jsem svolení k inkubaci *pouze jediného* tvora.“ Zhluboka se nadýchl a zadržel dech. „Podívejte se tam do té výzbrojní skříňky!“

„Hned,“

Vzala kbelík a nalila vodu do malého kráteru. Zasyčelo to, stoupla pára a bylo po všem.

„Z té skříňky?“

Grant přitakal. „Tam odtud ta potvora vyskočila.“

Pohlédla tam a zamručela. „Jo. Máte tam zámotek, Grante,“

„Já jsem jediný, kdo nemá skafandr, takže byl narafičen na mě, až sem přijdu.“ Udeřil se pěstí do dlaně. „To musí být Begalli. Pořád pracuje pro ty hajzly od MedTechu. Chci, abyste toho bastarda zatkla -pověsila ho... nebo něco.“

„Počkejte! Uklidněte se, Grante. A potom se pojďte na něco podívat.“

Grant k ní nevrle přistoupil. Podíval se do skříňky. Kozlowská sundávala něco z boku zámotku.

Vytáhla to na světlo.

„Tohle znáte, ne?“ V ruce držela jakousi kovovou svorku, spojenou s nějakou věcí ve tvaru láhve.

„Samozřejmě. Je to časovaná svorka. Používá se k sevření ústí vajec, aby stvoření nemohlo uniknout při transportu.“

„A automaticky odpadne, když nastavená doba vyprší,“ dokončila za něj. „Ten, kdo to nastraží, tedy vůbec nemusí být u toho, když se vejce aktivuje. Vypadá to také, že to má na sobě i nějaký pohybový senzor. Do této pasti mohl vkročit kdokoliv.“

„Takže?“

„Takže to vejce sem mohl podstrčit také kdokoliv.“ Vstala. „Dokonce i já.“

„Tohle je běžný skokan. Nedal jsem svolení, aby to bylo naloženo. Jen tu larvu královny.“ Zavrtěl hlavou. „Pořád nemám dobrý pocit z Begalliho. Chová se podivně.“

Kozlowská vzdychla. „Mně připadá čistý. Každopádně je to jediný expert na vetřelce v celém výsadku a poskytuje nám cenné informace.“

„Já nevím.“

„Možná to nevíte, ale skořápky těch hnízd eliminují veškeré radiové signály. Jakmile tam vlezeme, nebudeme ve spojem s přistávacím modulem. Tam vevnitř budeme toho „bastarda“ potřebovat víc než kteréhokoliv jiného člena posádky. Bez něj je tahle operace pod vodou. Ještě pořád po mně chcete, abych ho zavřela?“

Grant se nad tím zamyslel.

Ani trochu se mu to nezamlouvalo. Za těmi sabotážemi může být nakrásně MedTech a jisté bylo, že Begalli byl zakoupen od MedTechu. Koupili ho zpět?

Co když si teď Foxnall dole na Zemi mne ruce a čeká na zprávu o ztroskotání této mise, o Grantově smrti... Nebo zakročí, až se mise vrátí? Jak si mohou myslet, že se jim něco takového podaří?

Zároveň ale věděl, že Kozlowská má pravdu.

Begalli byl znalec ve svém oboru a potřebovali někoho s vědomostmi o vnitřním fungování komnaty královny vetřelců a o tom, co by jakákoliv změna její formy mohla znamenat.

„Ne. Asi máte pravdu.“

„Dobře. Jsem ráda, že se shodneme alespoň na tomhle.“ Vykročila ze šaten. „Musím připravit tým k útoku. Odpočiňte si, dejte si šálek čaje - ale jdete s námi, za hodinu vás chci vidět venku. *Kapitol“*

„Ano. A plukovníku Kozlowská... smím vám říkat Alexandro?“ Smekl imaginární klobouk. „Ještě jednou děkuji.“

Zastavila se a otočila se. „V soukromí jistě, pane Grante... Danieli...“

„Ano?“

„Takovouhle misi sis asi neplánoval, nemám pravdu? Lidi jako ty znám. Zdatný agitátor, který využívá nevědomosti jako pozitiva. Přílišná sebedůvěra, Grante. Tak se tomu myslím říká.“

„To zní jako nějaká vada, Alexandro. Proč někoho takového hodláš pustit do toho hnízda?“

„Protože se tomu také říká ‚kuráz', Danny, hochu. Je nakažlivá a mohla by nás dostat z případné prekérní situace.“ Mrkla na něj. „Navíc mě to hrozně rajcuje a co se týče naladění pro akci, ten tvůj zatracený Oheň se se starými dobrými hormony nedá srovnávat/' Grant se nepatrně usmál. „Necháš si trochu těch hormonů pro mě, Alex?“

„Jistě, Danny. Při příštím premenstruálním syndromu.“

Otočila se a odkráčela.

Grant zavrtěl hlavou.

Neuvěřitelná žena. Nebyl si jist, jestli ji zvládne.

23

Ale určitě by to rád zkusil.

Taktická nukleární zbraň zasáhla hnízdo rudých vetřelců s naprostou přesností.

Plukovník Alexandra Kozlowská vše sledovala v přistávacím modulu na obrazovce z pohledu *Razzie*. Tyto taktické výbuchy měly extrémně limitovaný rádius účinnosti s minimálním spadem a radiací, nicméně experti pečlivě prozkoumali vývoj počasí v následujících hodinách. Pro útok měli optimální podmínky. Provedení bylo precizní a profesionální.

„Skvělá trefa!“ pochválila Hastingse.

Potom šla ven, kde na ni již čekali její vojáci. Dozvěděli se tu novinu z vysílaček a jásali.

„To je jen začátek, lidi,“ uklidnila je, když se ocitla v jejich středu. „Cesta na vrchol je teprve před námi,“ Zaznamenala, že řady bojujících vetřelců již poněkud prořídly. „Co se to tam děje?“

„Jen několik vteřin po detonaci červení ustali ve své momentální činnosti a začali se svíjet v křečích. Myslím, že jich bylo hodně zabito a mnoho dalších se dalo na útěk,“ hlásila Mahonová.

„Jejich psychické spojení s královnou se přerušilo ve chvíli, kdy to tu čubku zasáhlo," doplnil Henrik-son pokyvuje hlavou.

Kozlowská si představila okamžik intenzivní destrukce: *náraz,* multimegatunová nukleární bomba se prorvala komnatami rudých, všechno v nich zdeci-movala a rozpoutala uvnitř divoký nukleární vítr.

Vydala královna v agónii poslední výkřik, jedno trpké sbohem pro svou ďábelskou posádku?

V to Kozlowská doufala, stejně jako doufala, že si ta bestie uvědomila, kdo je za to zodpovědný. Jen ji mrzelo, že u sebe královna neměla její fotku, aby si ji vzala s sebou do vetřelčího pekla.

Kozlowská se otočila do míst, kde stál Grant; ve svém skafandru vypadal úzkostně a znepokojeně. Určitě nyní litoval, že se dobrovolně přihlásil k výletu do hnízda. Ale on to zvládne. On na to má.

„A je to tady!" zvolal Henrikson, když sundal z očí triedr a ukázal před sebe. „Ani nepotřebujete dalekohled, abyste to viděli.[44]

A opravdu, v dáli na východě spatřila ukázkový mrak ve tvaru hřibu, jak se zvedá nad obzor rozlehlé, nehostinné krajiny.

Byl černý a jedovatý. „Dali se na úprk v celých hejnech!" vykřikl kdosi.

Kozlowská se otočila. A opravdu. Rudé jakoby válka naprosto přestala zajímat. Prchali v celých vlnách. Hnali se zpět ke svému vybuchlému hnízdu.

Proč? Instinkt? Ať už k tomu měli jakýkoliv důvod, příliš jim to nepomůže. Kozlowskou to přesto potěšilo. Alespoň nebudou tady.

Černí na chvíli zůstali strnule stát.

Potom jako rána z čistého nebe přišlo rozhodnutí a vyrazili za nepřítelem, který se je snažil zničit.

Zcela zapomněli na narušitele v té opevněné lodi z jiné planety.

„Ano!" zvolala Kozlowská a s neskrývanou radostí dupla do země.

Přesně podle plánu.

„Zabralo to," dodala. „Rudí ustupují do druhého hnízda. A tohle by mělo být během několika minut prázdné."

Grant byl nervózní. Evidentně si přál, aby už bylo po všem. „Tak tedy do toho! Kdo půjde dovnitř?"

„Všichni kromě technické posádky," řekla Kozlowská. „A Ellise,"

„Správné rozhodnutí,“ souhlasil Grant. „Dost těžko nese Jastrowovu smrt.“

„Jo,“ přidala se Mahonová. „Vyrostli spolu, k armádě se dali také společně a mnoho let bojovali ve stejné jednotce.“

„Je to dobrý voják,“ dodala Kozlowská. „Za pár dní bude v pořádku. Ale momentálně bych ho nerada pouštěla do boje zblízka. Navíc někdo musí obsluhovat kulomety.“ Přistoupila ke hradbě kulometů trčících z boku lodi. „Jak to jde, vojíne?“

„Všechno připraveno, plukovníku.“ Naštěstí byli k používání těchto zbraní vycvičeni všichni vojáci.

„Dobře. Jsem si jista, že to zvládnete na výtečnou.“ Otočila se a přešla ke Grantovi. „A co vy? Jste si jist, že to doopravdy chcete?“

„Ne. Ale *půjdu.*“

„Fajn. Budu ráda, že vás máme s sebou.

Tak konec řečí, nasadit helmy.“ Sama si nasadila tu svou, připevnila ji ke skafandru, zapnula vysílačku a počkala, až se ohlásí ostatní vojáci. Když tak učinili a vše bylo připraveno, znovu bradou přepnula vysílačku. „Oukej, O'Connore.“ Vojáci zvedli své zbraně a odjistili je. „Spusťte jižní stěnu.“

Vyrazili ven.

Kolem se stále motalo několik rudých vetřelců, kteří zaútočili, jakmile k nim doletěl závan narušitelů.

To však vojáci očekávali a byli na to připraveni. Jejich projektilové i plazmové pušky si s útočícími vetřelci snadno poradily. Bylo to jako na střelnici.

Mezitím Ellis s O'Connorem odváděli zatraceně dobrou práci s HRO. Několik jich zabodli po obou stranách vchodu do hnízda a chvíli na to už měli pěšáci krásný tunel silového pole, kterým postupovali vpřed. Zlikvidovali těch několik málo vetřelců, kteří zůstali uvnitř pole, a nemuseli si dělat starost s těmi, kteří nebyli pozváni na večírek.

Kozlowská se ohlédla na Granta, aby se přesvědčila, jak si počíná. Přidělila mu místo na chvostu procesí, aby je kryl zezadu a nezastřelil tak žádného vojáka.

Při likvidaci padlých vetřelců si počínal zatraceně dobře. Když dorazili k otvoru do hnízda, Kozlowská zvedla ruku a skupinu zastavila.

„Co říkají přístroje, O'Connore?“ zeptala se do vysílačky.

„Senzory ukazují, že jsou stále na útěku. *Žádná* tlupa se nevrací.“

„Dobrá zpráva.“ Obrátila se ke skupině. „Nevím, kolik máme času, než se tři medvídci vrátí domů... ale vím, že my půjdeme dovnitř a dáme si trochu té jejich kasičky/'

Smích. Jásot.

„Ale i tak to proveďme co nejrychleji, ano? Žádné očumování a zdržování. Z mrtvých jedinců jsme již nabrali dost DNA vzorků, takže nemusíme nic balit do ledu. A co víc, nemusíme si je brát s sebou živé. Jak jsme o tom již mluvili, tam uvnitř se střetneme s pěkně odpornými bestiemi, většími a chytřejšími. To mějte na paměti.“

„Kozlowská!“

Otočila se a ocitla se helmou přímo proti Granto-vu rudému obličeji. Odepnul si helmu a držel ji nadzvednutou, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. „Takže, plukovníku!“ Oči mu jiskřily vzrušením. Vypadal jako malý skaut, který poprvé vystřelil ze vzduchovky. „Byl můj bojový výkon uspokojivý?“

Kozlowská se na něj blahosklonně zamračila. „Plácání po ramenou nechme na později, Grante. A nasaďte si tu zatracenou helmu!“

Vrátila se k radiovému spojení.

„O'Connore, vyšlete sem nákladního robota.“

V něm hodlali vyvézt mateří kasičku z hnízda. „Až sem dojede, shodíme jižní stěnu a vyrazíme vpřed. Jsme všichni připraveni?“

Přehlédla tváře v kuklách, přestože věděla, že jsou dávno ve střehu.

„Tohle je poslední radiové spojení, dokud zase nevyjdeme ven,“ oznámila Kozlowská. „Otevřte to, O'Connore. Přepínám a končím.“

Závoj silového pole zapraskal a zmizel.

Skvělé.

O'Connor se v manipulaci hodně zdokonalil. Tunel ze silového pole, který vedl od kulatého vstupu do hnízda zpět do kruhu kolem *Anteateru*, byl stále neporušen.

Na prostranství kolem hnízda sice příliš černých nezbývalo, ale dovnitř nemohli.

Pokud ovšem neexistovaly jiné vchody...

To bylo docela pravděpodobné, ale vetřelce to nijak nezajímalo. Zdálo se, že je mnohem více hypnotizuje nákladní robot, který vyjížděl do mírného svahu

před hnízdem. Bylo to automaticky řízené multi-terénní vozidlo s osmi širokými koly. Když k nim dorazilo, jeden z vojáků si vzal ovládání.

Pustili se dovnitř.

Chodby byly evidentně vetřelčího původu. Kozlowská viděla spoustu chodeb a hnízd, to bylo jisté. Nicméně tyto byly o něco větší než obvykle a jejich stavební materiál měl jinou konzistenci.

„V životě jsem neviděl takhle prázdné hnízdo," poznamenal jeden voják.

„Já ano," odvětila zachmuřeně Kozlowská. „A byla to past." Hnízdo na rohu Hollywoodské a Vineské.

Vzpomínky se jí vracely.

Stěny jako uvnitř nádorovitého střeva...

Narůstající strach, žaludeční nevolnost...

Má s sebou lidi, kterých si váží, na kterých jí záleží... přímo uprostřed kádě strachu a problémů... Spolu s někým výjimečným, o koho se bála nejvíce.

Vzpomněla si na citový vztah k Michaelsovi. Vzdouvalo se to v ní a ona to musela spolu se strachem zatlačit zpět.

Tentokrát to bude jinak, ujišťovala se.

Zahnala vzpomínky a vrátila se do automatické „zodpovědné" role.

Presto ale cítila, jak na ni vzpomínky plíživě dotírají.

Asi po čtyřiceti metrech chodbou začalo být zřejmé, že je to tu jiné i v dalších ohledech.

Šlo o sbíhavost chodeb.

Nabízely jim tři různé cesty.

„Takže, doktore Begalli. Vy se s tím svým přístrojem přesuňte do čela."

Dr. Begalli se nenechal dvakrát pobízet a vykročil. V ruce držel přístroj s párem zelených senzorových tykadel. Feromonový detektor. Begalli zmáčkl několik tlačítek a postupně namířil přístroj všemi třemi nabízejícími se směry, pozorně zkoumaje výsledek.

„Takže, doktore?" řekl Kozlowská. „Kudy za zakopaným pokladem?"

Hlava v helmě dychtivě přitakala. „Hodnoty fe-romonů, zdá se, potvrzují můj předpoklad." Ukázal doleva. „Zkusme tuto cestu."

Pustili se chodbou dál.

„Právě k tomuhle Begalliho potřebujeme,“ připomněla Grantovi. „Chodby tohohle hnízda jsou mnohem spletitější než ty, s nimiž jsem se setkala na Zemi. Bez něj bychom mohli královnu matku hledat dost dlouho.“

Grant zavrtěl hlavou. „Když to říkáte vy, plukovníku. Ale stejně ho pořád sleduji.“

„To je dobře, Grante. Našla jsem vám skvělé uplatnění. Hlídat Begalliho. To zní nádherně exoticky.“

„Jistě. A také to udělám.“ Grantová helma se zhoupla nahoru a dolů. „Kde ten uchyl vlastně je?“

„Neplníte své povinnosti... Ale nemějte strach, jen kousek před námi je zatáčka. Právě za ni zašel. Prostě nám jen zmizel z dohledu-“

„Plukovníku,“ ozvala se vojín Mahonová. „Detektory pohybu vykazují významnou aktivitu v prostoru před námi.“

„Begalli!“ zakřičela Kozlowská. „Okamžitě se vraťte!“

Právě v tom okamžiku se Begalli vrátil zpoza rohu, za kterým před okamžikem zmizel.

24

I bez pomoci vysílačky Kozlowská slyšela, jak vřeští.

Netušila, že se ten malý mužíček umí tak rychle pohybovat - natož pak oděný do těžkého bojového skafandru.

„Jéééééééé!“ křičel dr. Begalli, jak se plnou rychlostí vyřítil zpoza rohu. Proběhl kolem nich a mířil rovnou do úkrytu za nákladním vozem.

„Begalli!“ oslovil ho Grant. „Co to má sakra znamenat?“

Kozlowská se nemusela ptát.

Docela snadno se to dovtípila.

„Zbraně.“ zvolala. Ani nemusela. Ostatní už mířili do míst, odkud se Begalli přihnal.

Jakkoliv byli ve střehu, jejich přípravy vyšly na prázdno.

První z královniných strážců vyběhl zpoza rohu a Kozlowská strnula s otevřenými ústy.

Byl velký, byl rychlý a byl zlý.

Výstřel zasáhl bestii přímo doprostřed hrudi a ta běžela snad ještě celou vteřinu, než ji síla nárazu zvedla nad zem a vetřelec narazil do steny. Pokusil se vyhrabat na nohy a znovu vystartovat po mariňá-cích, než mu konečný výstřel z plazmové pušky roztrhl hlavu.

„Je jich tam víc," zvolal muž na čele. „Je jich-"

Ten další byl dokonce ještě větší a ještě rychlejší. Než stačili namířit zbraně z prvního na dalšího příchozího, byl u prvního vojáka.

Jeho děsivé drápy trhaly vojákovu hruď.

‚Ježíši!" ječela vojín Mahonová, když na ni vytryskl gejzír krve. Namířila pušku a vypustila z ní plazmovou explozi, ale minula. Zvíře bylo neuvěřitelně rychlé. Dokončilo poslední úkon na rozcupovaném vojákovi v čele a přískoky se sunulo k ostatním.

Slabší vojáci by v tu chvíli možná ztratili hlavu, tak děsivý to byl pohled. Ale oni jen chladně stáli, namířili své zbraně a dali vetřelci co proto.

Zaútočili dva další „strážci"-

Roztrhali dalšího vojáka, než je rozstříleli na kaši.

Za celou tu dobu, co Kozlowská bojovala uvnitř hnízd, se nesetkala s tak intenzivním bojovým zápalem. Královniny strážci se vyznačovali neuvěřitelnou rychlostí **a** agilitou, jako **by** byli nadáni nějakou supersílou. Její skupina se naštěstí taktéž skládala z těch nejlepších, se kterými kdy pracovala. Něco podobného tak trochu očekávali.

Během pár děsivých minut leželi na zemi čtyři mrtví vetřelci a dva lidé.

„Bože," byla jediná reakce vojína Mahonová, která se vyčerpaná opírala o stěnu stále svírajíc svoji zbraň, připravena, kdyby se náhodou chtěla objevit další bestie.

„Ne, myslím, že tohle není místo pro Boha," procedil mezi zuby Henrikson. „Vypadá to spíš na toho druhého."

Kozlowská sama zůstávala netečná.

„Takže, těla sebereme, až se budeme vracet. Krátce si vydechněte, protože je možné, že to je jediná příležitost, pokud se odtud chcete dostat živí."

Další dva mrtví. Nemohla tomu uvěřit, dokonce ani když se dívala na jejich pokroucené a rozsápané ostatky. Tohle za to nestojí. Ale má svůj *rozkaz*, svoji povinnost, takže nesmí myslet na nic jiného než na to, jak tuto misi úspěšně dokončit, nebo by jejich životy a životy ztracené již dříve stejně jako měsíce strávené přípravou na tento projekt přišly vniveč.

Postavička ve skafandru vykoukla zpoza dopravního robota. „Je... je všechno v pořádku?“

Dr. Begalli. Až do teď schovával hlavu v písku.

Daniel Grant, který se vyčerpán opíral o stěnu, se od ní odstrčil a přistoupil k muži. „Ne. Další dva mrtví. To jste nás nemohl včas varovat?“

„O strážcích jsme věděli. Co jsme nevěděli, bylo, že se na nás takhle vyřítí,“ ospravedlňovala doktora Kozlowská. Nabrala druhý dech a šla se podívat na jedinou hlavu vetřelce, která masakr přežila. „Už jste někdy viděl něco takového, doktore?“

Begalli se velkým obloukem vyhnul rozzuřenému, podezíravému Grantovi, když se šel podívat. „Ach, nebesa, to je spoušť- Ne, plukovníku, nevzpomínám si... Ohavná stvoření. Nevybavuji si přesně hlášení poslední výpravy sem. Věděli jsme, že budou větší, ale ne takhle. Tohle je úchvatné.“ Vzhlédl od jednoho mrtvého vetřelce. Vzal kousek jeho potrhané „kůže“ a uložil ho do lahvičky. „Až se vrátíme, budu muset provést genetickou analýzu. Královna matka možná vybavila své strážce, aby se dál vyvíjeli.“ Tajemně zavrtěl hlavou. „Nebo jsou jejich schopnosti spíš *přejaté* než vyvinuté? Jaká fascinující záhada! Je toho tady tolik!“

„Jdeme dál.“

„Ano, Begalli. A vy půjdete jako první,“ nakázal Grant. „Prokažte pro změnu trochu odvahy.“

Begalli kývl, zvedl svůj feromon-metr a znovu se ponořili do hlubin hnízda vetřelců.

„Královna by měla být někde támhle,“ řekl Begalli.

Elektrické svítilny provrtaly tmu - ale mimo jejich dosah Kozlowská zpozorovala náznaky čehosi, co se jevilo jako nějaká bioluminiscence.

„Oukej,“ řekla. „Tohle hnízdo nám připravilo několik nepříjemných překvapení. Mohou nás čekat další. Doktor Begalli, desátník Henrikson, Daniel Grant a já půjdeme dál do komory. Dicer, Clapton a Mahonová zůstanou tady a budou nám krýt záda. Neočekávám, že by nám fungovaly vysílačky, takže

řekněme, že pokud se do hodiny neobjevíme, vrátíte se do přistávacího modulu a odletíte odtud.“ Vojín Dicer byl hubený muž s vykulenýma očima, které jakoby mu každou chvíli měly vyskočit z důlků. V bojích s vetřelci se vyznamenal, ale stísněnost hnízda na něj evidentně začala doléhat. Zpocené dlouhé vlasy se mu lepily na čelo. Vojín Clap-ton působil trochu vyrovnanějším dojmem. Byl to podsaditý, pohodový typ se smyslem pro humor, který se mu teď ovšem vytratil z tváře. Vojín Mahonová vypadala, jako by prostě a jednoduše ani nemohla uvěřit, že je tady. Všichni to však byli dobří vojáci. Byli dobří tam nahoře a budou dobří i tady dole.

„Ano, pane,“ souhlasili sborem.

Kozlowská převzala od jednoho z vojáků ovládání robovozu a pokynula skupině vpřed.

Trvalo dalších deset minut, než se dostali do míst, kde už potřebovali svítilny. Přesto si Kozlowská hned zapnula postranní reflektory svého skafandru pro případ, že by se náhle setmělo.

Chodba zahýbala za roh.

Najednou se otevřela.

Stanuli před největší komnatou, jakou kdy Kozlowská spatřila.

Tajuplně osvětlená bioluminiscencí se před nimi objevila scéna, jakou vědci víceméně předvídali.

Čtyři obří bulvy, pravidelně rozmístěné kolem jedné ještě větší, nad kterou se tyčila královna, skutečný obr, jako ďábel hovící si na svém ďábelském trůnu.

Až na to, že jejich názorné hologramy nikdy nepoukazovaly na struktury a barvy, ze kterých by se člověk mohl zbláznit, kdyby se na ně příliš soustředil.

Královnina bulva se leskla hustou přetékající tekutinou, kterou Kozlowská znala jako mateří kašičku.

Substance, která z Granta učiní neskutečně bohatého muže, která dá ozbrojeným silám, co chtějí, která přinese úspěch této krvavé kampaně.

„Úžasné,“ vydechl Grant.

Jeho oči však nezářily hrabivostí.

„Neuvěřitelné,“ souhlasila Kozlowská. „Narazili jsme na zásobárnu mateří kašičky.“ Pohlédla na Granta. „Myslím, že natankujete plnou.“

Poplácala na kovovou nádrž a ta prázdně zaduněla.

„Je tu menší problém," namítl Grant. „Co s královnou?"

Gigantické stvoření, jež sedělo na centrální bulvě, si jich zatím ani nevšimlo. Pozornost královny se upírala někam ven, mimo stěny její komnaty, jako kdyby meditovala.

„Myslím, že psychicky řídí útok na rudé," vysvětlil Begalli. „Určitě. Je tím tak pohlcena, že ani nezaznamenala smrt svých strážců." Rychle se rozhlédl po místnosti. „Čtyři bulvy. Čtyři strážci. Výborný soulad. Vypadá to, že to tu máme jen pro sebe. Stačí si jen nějak poradit s královnou a ta vypadá jako sedící kachna!" Zeširoka se usmál a přistoupil blíž ke třpytivé hromadě želatinovitého pokladu. „Vypadá lahodně, nemám pravdu? Ach, jaké zázraky ta věc musí skrývat. Nemohu se dočkat..." Najednou taj-nůstkářsky zmlkl.

„Nemůžete se dočkat?" zvolal Grant. „Tohle je *má* expedice. Na co *přesně* se tak těšíte?"

„Ehm. Na nic. Na nic určitého, pane..." Sunul se stále blíž k bulvě. „Koukejte na to. Nikdy bych nevěřil, že to uvidím takhle zblízka. Bože, to je krása."

Královna matka stále vypadala jako socha. Nehybná, jako by byla mrtvá. Krásné? Co je na tom krásného? Hrůza? Strach? Všechny primitivní tělesné tekutiny v těle Alexandry Kozlowské teď bušily na své bariéry.

Michaelsova krásná tvář sžíraná kyselinou.

Jeho křik.

Vlastní pocit viny.

Chtěla se otočit a utéci z tohoto místa. Bylo to horší, než si kdy dokázala představit. Jakoby všude viděla mrtvé tělo svého milence.

Uklidnila se. Věděla, že se nikdy nezbaví traumatu z toho hrozného dne v Hollywoodu, že to zas a znovu bude muset prožívat.

Jenom si neuvědomovala, že to bude muset prožít ve skutečnosti.

A tentokrát to může být její kůže, která bude bublat, aby odhalila škleb holé lebky pod ní.

„Překrásné?" otázal se Grant. „Tím si nejsem tak jist. Pro tenhle sajrajt už *zemřela* spousta lidí. Cítím... odpovědnost."

„Na pokání není čas," ujistila jej Kozlowská. „Sice ráda slyším, že máte nějaké svědomí, ale opravdu bychom měli tuhle misi co nejrychleji dokončit. Begalli, vraťte se odtamtud. Nemůžeme riskovat. Chci tu bestii vidět co nejdříve mrtvou a hodlám to zařídit sama, jasné-"

Grant měl nervy na krajíčku. Smrt dalších tří vojáků, které byl svědkem z bezprostřední blízkosti, jím pořádně zacloumala.

„Já nevím," řekl. „Prostě nevím."

„Pane Grante! Tuhle věc jste uvedl do pohybu vy sám."

„Ano. A s tím vědomím budu také muset do smrti žít. Platím za svoji hloupost. Ale vy, Begalli-" Pozvedl svou pistoli. „Vy jste tuhle misi od prvního dne sabotoval, nemám pravdu?"

„Cože?" Begalli se k němu otočil.

„Nechtě toho! Sleduji vás, Begalli, a vím zatraceně dobře, že máte něco za lubem," umlčel jej Grant. „Stále pracujete pro MedTech, nemám pravdu?"

„Ano, jistě... Mám své plány." Zhluboka se nadechl. „Provádím výzkum nezávisle na Neo-Pharmu. Plánoval jsem publikovat články o svých objevech."

„Články?"

„O novém druhu vetřelců. Zapsal bych se do historie... navždy!"

„Články?" opakoval Grant.

„Peněz mám víc než dost, Grante. A MedTech jsem vždycky nenáviděl - chci jen, aby se mému vědeckému úsilí dostalo zaslouženého uznání. *Proto* jsem chtěl jít sem dolů. Možná o tom dokonce napíši knihu... Ano, bestseller!"

„Slyšel jste to, Grante," ozvala se Kozlowská. „Jediné, čeho se tenhle člověk dopustil, je vědecká chamtivost. A teď ustupte..."

„Jak můžete vědět, že nelže...?" chtěl namítnout Grant, ale vzápětí jeho slova zmrazil syčivý jekot.

Královna znenadání skočila.

Prolétla vzduchem a přistála jen kousek za dr. Be-gallim. Ohromený a nevěřící Begalli se pokusil otočit.

Z tlamy vetřelce vystřelily dvě silné, druhé čelisti, prorazily vědcův zátylek a zavrtaly se mu hlouběji do hlavy, takže mu vytlačily oči z důlků jako vánoční cukroví z vykrajovacích formiček.

Kozlowská byla ohromena. Toho by královna správně neměla být schopna. Nejsou snad její vejcovody připevněny k bulvě? Ale není to jen další věc, kterou o těchto vetřelcích neví?

To byl ovšem jen záblesk myšlenek. Automaticky zvedla pušku, zamířila a zmáčkla spoušť.

Henrikson vystřelil naprosto shodně s ní.

Jejich střely zasáhly stejné místo na těle královny.

Syčela a sténala s dírou v krunýři. Její krev vytryskla Begallimu na odhalenou hlavu a rozežrala mu tvář. Královna vyrazila jejich směrem, šmátraje před sebou nataženými předními končetinami.

Kozlowská pozvedla pušku a zacílila na její hlavu.

Stále se blížila.

Henriksonův výstřel se spojil s jejím a hlava bestie se rozprskla vedví jako zralý meloun.

Ustoupili, aby unikli výronu kyseliny a velká královna matka se svalila na zem, kde se chvěla a svíjela ve smrtelných křečích.

Kozlowská přistoupila blíž a pohlédla na obrovité stvoření.

Naštěstí došla dost daleko, takže nemohla zkazit svou vlastní mateří kasičku. „Tak. Begalliho je škoda. Teď rychle naplňme tuhle nádrž!“

Přiskočila k vozu a vytáhla vakuovou pípu. Tohle bude snadné.

Teprve až když byl nákladní robot zcela naplněn, vytáhla Kozlowská pípu z membrány. Ještě tam spousta mateři kasičky zbývala, ale všechno prostě vzít nemohli.

„Doufám, že to bude stačit,“ poznamenala ironicky.

„Ano,“ souhlasil Grant. „Ano. Myslím, že bude muset.“

„Je vám něco, Grante?“ „Myslím, že víte, co mi dělá starosti.“ Zhluboka vzdychl. „A navíc to vůbec nechápu. O projektu in-kubace vetřelce vědělo jen několik málo lidí. Jestli sabotáž neprovedl Begalli, kdo to tedy byl?“

Kozlowská nenápadně sevřela svoji pušku. Přemýšlela totiž o tom samém.

A netrápila se tím, co se začalo rýsovat na její mentální obrazovce.

Právě se chtěla otočit, když se za nimi ozval Henriksonův hlas.

„Díky, lidi. Vypadá to skvěle,“ řekl. „Prosím, odhoďte své zbraně. Z

takovéhle blízkosti mi na vás na oba stačí jediný výstřel.“ 25

„Henriksone?“ zvolal Grant. Klekl si a položil pušku za sebe. „Vy?“

„Tak tak, Grante. MedTech platí mnohem lépe než námořní pěchota. A navíc to byl velmi zajímavý výlet. Skvěle jsem se bavil.“ Pokynul jim hlavní pušky. „No tak, plukovníku - pane. Sundejte ten pěkný prst ze spoušti a odložte zbraň.“

Uposlechla. „Chcete nás zabít a nechat nás tady, co?“ „To si pište. Nikdo se nic nedozví. A než se dostaneme zpět na Zemi, notná část této mateří kasičky bude odčerpána - a některé vzorky DNA také zmizí. Jen pro jistotu... Protože se odvažuji tvrdit, že jakmile bude oznámeno, že jste byl zabit v akci, vaše rozvrzaná říše se ocitne v troskách. A vědci Neo-Pharmu se víceméně rozprchnou... Někteří zakoupeni MedTechem.“

„Vždyť jsem sakra prověřovala vaše posudky. Byl jste bez poskvrny!“ rozčilovala se Kozlowská. Věděla, že někdo dělá potíže, ale vždycky si myslela, že zvládne jakýkoliv problém. Myslela si, že má tohoto muže přečteného, že je rovný jako šíp. V minulosti nevykazoval žádné známky nepoctivosti.

„Jo! Sama pracujete pro eminentně úplatnou bandu, Kozlowská.“ Muž se zlovolně usmíval a vychutnával si své vítězství.

„Tak co! Jste opravdu umělý, Henriksone?“ zeptal se Grant, evidentně šokovaný obratem událostí stejně jako Kozlowská. Není divu. Henrikson byl Grantův hlavní člověk, jeho oblíbenec. Zavedl jej dolů, aby mu ukázal inkubaci vetřelce. Oba tomu muži důvěřovali jako nějakému bratrovi.

Jak to, že ho *neprokoukli*, sakra? ptala se sama sebe.

„Ale, ale. *Žádný* android nejsem! Kdybych byl, mohl bych brát tablety toho Xeno-Zipu bez jakéhokoliv efektu!“ Kývl směrem k mateří kasičce. „Těm sračkám se vyhýbám.“

„Ale... já jsem vám *věřil"* zoufal Grant. „Mám na takovéhle věci nos.“

Muž se znovu poťouchle usmál. „V tomhle MedTech daleko předběhl vaši společnost, Grante. Každý den se sprej uj i speciálním feromonem, který voní hlavně vůdčím typům. To díky němu mi věříte, to on nutí šéfy vašich rozměrů

důvěřovat vazounům, jako jsem já. Proto mě ostatní pěšáci příliš nezbožňováli... nejsou z těch, kterým tenhle feromon voní. Ale vy dva jste to spolkli i s navijákem.“

„Ale vždyť jste spolu s ostatními riskoval život... Jste po čertech dobrý voják!“ řekl Grant.

„Ano, to je pravda a navíc jsem se přitom dobře bavil, to mi věřte. Jsem voják. Voják, který má kliku. Likviduji hnízda vetřelců za peníze. Jsem nezávislý a jde mi to docela dobře. Až na to, že z tohohle pro mě kouká mnohem víc peněz, než se mi kdy snilo -a také jsem se podíval ke hvězdám.“ Pokrčil rameny. „Nehledejte v tom nic hlubšího. Protože nic takového v tom není.“

„Ale smrt novorozeněte vetřelce... ten zámotek... ta sabotáž... to nedává smysl.“

„Ale dává, Grante. Způsobil jsem zmatek. Ublížil jsem programu a víceméně svalil podezření na nebožtíka Begalliho. Vlastně tohle jim povím, až se vrátím s tím tekutým zlatem. Jo, jasně. ‚Byl to Begalli, lidi. Je mrtvý, ale bohužel vzal s sebou i Granta a Kozlowskou. Ho ho. Mise skončila. A teď odtud rychle zmizme/ Vidíte? Je to snadné.“

Hlasitě se rozesmál.

Kozlowská věděla, že jestli něco nepodnikne, bude v několika vteřinách po nich.

Avšak vzhledem k tomu, že si všichni sundali helmy, zbývala jim jiskřička naděje.

Bez dalšího rozmýšlení se vrhla po své pušce. Sebrala ji a strčila prst pod spoušť.

A byla zasažena výstřelem ze všech čtyř hlavní Henriksonovy zbraně. Grant zděšeně sledoval, jak výstřel zasáhl Alexandru do stehna. Odhodilo ji to a tvrdě dopadla na zem.

Ve stejný moment, aniž by si to uvědomil, visel Henriksonovi kolem krku. Muž k němu otáčel pušku, aby mu uštědřil ránu z milosti - ale Grantová pěst se mu zabořila do tváře dřív, než mohl znovu zmáčknout spoušť.

Grant netušil, kde se to v něm vzalo, ale měl z toho dobrý pocit, tak to zkusil znovu.

Útok Henriksona překvapil do té míry, že najednou znejistěl a nevěděl, co má dělat. Aby se ubránil v souboji z blízka, musel by se vzdát své pušky. Ale Kozlowská nebyla ještě mrtvá a vzdát se zbraně znamenalo jistou porážku.

Zvedl druhou paži - ale Grant kontroval.

Uštědřil mu další ránu.

V duchu si děkoval, že chodí pravidelně do posilovny. Nedělal to kvůli bitkám, ale aby si posílil sebedůvěru a hlavně kvůli ženám. Jako bývalý sportovec měl dobré reflexy, a to se mu vyplatilo.

Údery způsobily v Henriksonově tváři otevřené rány. Začal krvácet z nosu a ze rtů a svalil se na zem jako pytel brambor.

Grant mu vykopl pušku z ruky a bez váhání ho tvrdou botou kopnul do obličeje. Vší silou.

„Ááááh!“

Světýlka v těch jasně modrých očích potemněla.

„Už mi tak skvěle nevoníš, Henriksone!“

Sténání za jeho zády. Sebral ze země Henriksono-vu zbraň a šel ke Kozlowské.

„Eh,“ vzdychla. „Myslím, že mám roztříštěný bok.“

A opravdu, v plátu na boku skafandru zela doutnající díra, odhalující vrstvu pod ní. „Ano,“ řekl Grant. „Pláty tohohle brnění mají odolat silným nárazům. Ale s tím bokem máš asi pravdu. Budeš potřebovat pomoc.“

Pomohl jí vstát. „Ano. Díky.“ Zachvěla se. „Já to zvládnu.“

„Dobře.“

„Zdá se, že s Henriksonem ses vyznamenal. Překvapilo mě, že jsi mu nesebral pušku a neoddělal ho.“

„Nemysli si, že mě to nenapadlo. Ale když ho nějak dostaneme zpátky, budu ho moci použít k tomu, abych dostal Med Tech za katr.“

„To zní dobře. Takže jdeme?“

„Jdeme.“

Po několika fackách se Henrikson probral a oni si dali pozor, aby na něj oba mířili puškami.

Grant vysadil Kozlowskou na postranici robovozu. Byla sice schopna jakéstakés chůze, ale napadlo ho, že bude možná lepší, když si to schová na později.

Skafandr pro něj začínal být těžký, takže si sundal vršek.

„Helmy?“

„Na helmy zapomeň. Už tak máme spoustu věcí, co nás zpomalí.“

„Tak je alespoň polož tady na robo vůz, sakra.“

„Ano, pane.“

Přinutil Henriksona, aby to udělal. *Zrádný* desátník to s nevolí, ale bez komentářů provedl.

„Ty potvory by měly být ještě míle odtud,“ poznamenal Grant.

Dali se na ústup cestou, kterou sem přišli. On sledoval Henriksona, zatímco Kozlowská řídila nákladní vůz. Byli těsně u vchodu do chodby na konci komory, když uslyšeli nějaké dunění.

„Co to sakra je...“ řekl Henrikson a ohlédl se. „Přichází to z té chodby na protějším konci komory.“

„A do prdele,“ zaklela Kozlowská.

Grant nevěřícně pozoroval, jak se jim na chabě osvětleném konci komory zjevil vetřelec.

A za ním další.

Následován třemi... čtyřmi...

Z chodby vyrazila tlupa bestií.

„Musí se vracet jiným vchodem!“ uvědomila si Kozlowská. „Určitě zaznamenali smrt své královny a začali se stahovat ke hnízdu.“

„A vzali to zkratkou! No, budeme si muset pospíšit. Já-“

Na chvíli spustil oči z Henriksona - na jednu kratičkou chvíli! - a byl za to od velkého muže královsky odměněn.

Henriksonovo tělo do něj narazilo a povalilo ho na zem, takže Grantovi vypadla puška z rukou. Praštila o podlahu vedle něj a Grant ji znovu zvedl.

Henrikson po něm skočil a začal zápas o zbraň. Byli na druhé straně robovozu, takže plukovník Kozlowská neměla šanci okamžitě zakročit.

„Pro boha, ty idiote,“ hulákal Grant. „Vždyť už jsou skoro u nás.“

„Já se odtud dostanu, Grante,“ řval hromotluk. „A budu jediný, komu se to podaří.“

Jak spolu zápasili, Grantovi vypadla z kapsy lahvička Xeno-Zipu a rozbila se o podlahu hnízda vetřelců.

To odvedlo Henriksonovu pozornost. Grant toho využil.

Vypáčil muži pušku z ruky a udeřil ho pažbou do brady.

Omráčený muž padl na zem.

V tu chvíli se už Kozlowská přibelhala kolem ro-bovozu s puškou v ruce. „Ustup, Grante. Zabiju ho'." řekla a nozdry sejí vzdouvaly vztekem.

Grant pohlédl na sténající Henriksonovo tělo, na rozbitou lahvičku Xeno-Zipu a na blížící se vetřelce.

„Ne," řekl. „Mám lepší nápad."

Sebral hrst pilulek, nacpal je Henriksonovi do úst a držel mu rty sevřené tak dlouho, až ho donutil automaticky polknout.

„Nasedni si na předek toho vozítka a padáme odtud."

„Cože?"

„Tady desátník Henrikson dnes vykoná nejvznešenější čin své vojenské kariéry."

Grant vložil urostlému mariňákovi zbraň do rukou, popadl Kozlowskou pod paží a pomohl jí na robovůz.

Muž otevřel oči.

Cítil, jako by mu v mozku právě explodovala atomová bomba.

Otočil hlavu a jen několik metrů od sebe spatřil řítící se, syčící vetřelce.

V rukou třímal pušku.

Oheň zuřil v jeho krevním oběhu a v nervové soustavě. Ucítil známé nutkání prchnout-nebo-bojo-vat, ale útěk mu nepřipadal důležitý.

Koneckonců, Henrikson byl bůh. A měl plnou náruč hromů a blesků.

S přiblblým úsměvem vstal a postavil se blížícím se vetřelcům.

„Tak pojďte, vy dobytkové!" křičel nepříčetně. „Pojdte si hrát!"

Všechny je zabije.

Pak se vrátí a zlikviduje toho parchanta Granta i tu děvku Kozlowskou.

Jasně!

Zbraň v jeho rukách začala chrlit oheň.

Tam dole se něco děje. Něco velkého. Detektory pohybu v rukou vojína

Mahonové šílely. A její vnitřní varovný systém, její instinkt, jí říkal, že to znamená holé a prosté nebezpečí.

„Do prdele," zvolal vojín Dicer s vykulenýma očima a začalo mu cukat v koutku úst. „Cítím to dokonce i v nohách!"

Z čela vojína Claptona se řinul pot. „Kurva, člověče. Co budeme dělat?"

„Plukovník Kozlowská říkala, že když se nevrátí, máme to zabalit a zmizet. Navrhuju, abysme uposlechli rozkazu."

Každá buňka v těle Mahonové souhlasila. Chtěla utéci a schovat se. Byla v každém směru vyčerpaná, ale ze všeho nejvíc jí zmítal děs. Tahle mise je horší, než si kdy dokázala představit.

Na povrch vyplulo cosi z hloubi její duše. Něco silného z nitra se jí zmocnilo a Mahonová si uvědomila, že jen díky tomu ovládá sebe i svůj strach.

„Ne."

„Jak *neT* podivil se Clapton.

Dunění se stupňovalo. „Kurva, vojíne, ty idioti jsou tam dole s největší pravděpodobností rozcupovaný na kusy. Když tu bu-dem čekat, tak dopadneme stejně jako oni," hyster-čil Dicer.

Dicer si to namířil k východu a hrůzou obracel oči v sloup. Clapton se vydal za ním.

„Vy kreténi, ještě krok a napálím to do vás," pohrozila Mahonová.

Dicer šel dál a ona vyslala plamen asi metr před něj a vzápětí zamířila tak, aby je prostým zmáčknutím spouště mohla oba smést.

„Ježíši, Mahonová? Zbláznila ses? Jde nám všem vo kejhák!" zaúpěl Clapton.

„To je mi novina, hoši. Zůstaneme tady, abychom svým druhům mohli poskytnout pomoc a útěchu." Oči jí plály. „A víte co! Mám nutkání jít dovnitř za ostatními."

„Ženská, ty si cvok!"

„Jen se správně dívám na hodinky. Zbývá nám ještě dobrých deset minut. Pouze plním rozkazy." Ušklíbla se. „Dělám svoji práci."

Zpocení a nervózní se oba zastavili.

Vojín Mahonová se v duchu usmála. Alespoň něco na tomhle šíleném honu za želatinovým cukrátkem získává. Vrací sejí vlastní duše.

Doufala jen, že ji čeká ještě nějaká budoucnost, aby z toho vůbec něco měla.

„Co se stalo?“ ptala se Mahonová. „Co se to tam dole sakra děje?“

Všichni tři vojáci stále čekali tam, kde jim Kozlowská nařídila. Když je spatřila, velmi se jí ulevilo, jako by si přečetla testament své schopnosti odhadnout lidi. „Na vysvětlování není čas,“ odpověděl Grant za ni. „Musíme odtud co nejrychleji vypadnout. Tunelem se řítí horda vetřelců.“

To jim stačilo.

Náklad tedy jel dál a jen k němu přibylo několik stráží.

Za nimi se stále rozléhal třeskot Henriksonovy zuřící zbraně.

Potom ustal a ozval se výskot, jaký ještě v životě neslyšeli.

„Pokud budeme mít štěstí, mrtví vetřelci zablokují chodbu, takže je ti ostatní budou muset nejdřív odklidit, aby mohli pokračovat dál,“ řekl Grant. „No tak, nemůže to jet trochu rychlejš?“

„Je plně naložený,“ vysvětlila.

Rychlost běžícího člověka. To bude muset stačit.

Připadalo jim, že to trvá věčnost, ale nakonec uviděli obrys vstupu do hnízda.

Vyvalili se ven, kde jako v krásném snu stál *Anteater* a trpělivě na ně čekal.

Kozlowská vzrušením téměř nevnímala ničivou bolest v boku.

Bradou zapnula vysílačku. „O'Connore! Shoďte všechny stěny opevnění a řekněte Fitzwilliamovi, aby zažehl motory!“ zajíkavě se nadechla. „Připravte se na pohotovostní start!“

„Ano, pane!“

„Ellisi. Připravte si své kulomety a děla. Čekáme z té díry za námi návštěvu. A zatraceně brzy. Pokuste se je zastavit, jestli to bude ve vašich silách!“

„Ano, pane.“

Uháněli jako o život. Byli již na půli cesty k modulu, když se z chodby vyřítili první vetřelci.

„Teď, Ellisir

„Rozumím.“

Vojín začal pálit. Střely devastovaly celé skupiny řítících se vetřelců. Jedna zasáhla stěnu hnízda a padající kusy materiálu jich několik rozdrtily.

Ale bestií bylo tolik, že tak jako tak neustále vybíhaly ven.

A zatraceně rychle.

„Pospěšme si!“ pobízel Grant.

Naštěstí už dorazili ke svahu, takže nabrali větší rychlost.

Už tam skoro byli.

Z modulu se už spustila rampa. Stačí jen doběhnout k té rampě, problesklo Kozlowské hlavou. Vytáhnout ji. Nastoupit a zmizet.

To je vše.

Grant běžel vedle ní. „Co stehno... Alex?“

„Je to lepší. Proč?“

„Myslím, že můžeme běžet rychleji než ten robo-vůz. Můžeme ho tady nechat.“

Kozlowská zavrtěla hlavou. „Ani náhodou, Grante. Jeli jsme až sem jenom kvůli tomu, a tak to taky přivezeme. Slyšíš mě? Věř nebo ne, ale teď tě chci vidět, jak se v tom sajrajtu vykoupeš!“

Grant vzdychl. „Dobře, ale na Adama a jedině s tebou.“

„Když budeme mít oba štěstí, Grante. Když budeme mít štěstí.“

Nějakým způsobem doběhli k rampě. Robovůz na ni najel jako po másle. „Zavíráme krám!“ zvolala Kozlowská. „A ty taky zalez, Ellisi,“

Hydraulická ramena rampy zaskřípala, dala se do pohybu a zvedala plošinu nahoru.

Dalšími dveřmi přiběhl vojín Ellis, v ruce stále saxofon svého mrtvého kamaráda.

„Zavíráme kulomety.“

„Sakra. Nemáme na ně už čím střílet,“ řekla Kozlowská a seskočila z robovozu a opřela se o jeho bok jako o berli.

„Motory zažehnuty.“

„Nejdřív se musí zavřít ten zatracenej poklop!“ křičela.

Následoval okamžik hrůzy:

Drápy zarachotily o rampu, která se teď zvedala jako padací most hradu před zraky vandalů.

Objevila se *známá* banánovitá hlava a zuby, ze kterých odkapával sliz...

Vzteklý sykot přehlušil zvuk hydrauliky. Zbraně se zvedly, aby zastřelily vetřelce, který se hrabal nahoru.

„Ne!“ zvolala Kozlowská. „Krev nám prožere dveře. To bychom nemohli vzlétnout-“

„Do pytle,“ ulevil si Ellis. „Stejně na ten krám neumím.“

Vší silou mrštil saxofonem.

Jeho kovový korpus zasáhl vetřelce přímo do hlavy.

Břinkl

Potvora spadla ze dveří a ty se pevně zavřely, aniž by na nich ulpěla nějaká vetřelci krev.

Loď už se třásla a hřmělo to, jak se raketové motory ohnivě odpichovaly od prachu té odporné planety.

Epilog

Ležela v posteli s překrásným výhledem na hvězdy skrz malé okno v boku lodi.

Byla v bezpečí a jejími žilami proudilo několik obyčejných, nenávykových drog, které potlačovaly bolest v poraněném boku.

Oheň už nebrala. Mise byla završena. Na velitelství budou spokojeni, možná ji dokonce povýší. Těžce nesla ztrátu svých vojáků, ale nebylo to přece poprvé. Stará písnička. Ta prázdnota časem vyčpí.

Nevnímala žádné bezprostřední nebezpečí. Měla pár knížek ke čtení a pár videokazet.

Proč se tedy tak nudím a jsem jako na trní? ptala se v duchu Alexandra Kozlowská.

Má přece důvod k oslavám.

Když dostali *Anteater* bezpečně na *Razzii* a vypustili nádrž, zjistili, že mají skoro deset tisíc litrů drahocenné suroviny. Grantovi vědci byli blahem bez sebe. To jim bohatě stačilo. A navíc to byla špičková kvalita, bez jakýchkoliv stop po tom rudém plemeni. Nyní měli velkou šanci, že si budou moci stvořit vlastní královnu matku.

Na rozloučenou ještě shodili na černé hnízdo atomovou bombu.

Nějací vetřelci na planetě pravděpodobně zbyli, ale bude trvat hodně dlouho, než se zreorganizují. Když Kozlowská pozorovala plápolající hnízdo, v duchu slyšela procítěnou hru na saxofon.

Ano!

Podle Friela se nakonec ukázalo, že záležitost s „rudými vetřelci“ byla šťastná náhoda. Královna matka a královny teď byly mrtvé, stejně jako všechna jejich vejce. Už jim nikdy nebudou škrábat na dveře.

Avšak generická rasa...

Ti budou existovat dál. Jako švábi, kteří zamořili velkou část vesmíru.

Ale ona významnou měrou přispěla k jejich totálnímu zničení.

Čas na odpočinek, relaxaci a zotavení. Čas klidu a na meditaci a-

Bůh ví, co ještě.

A tak když ji ten den přišel navštívit Daniel Grant, jeho návštěva ji nesmírně potěšila - ačkoliv by se propadla hanbou, kdyby mu to dala najevo.

„Ahoj, plukovníku. Jak se cítíš?“

„Dobře. Není to komplikovaná zlomenina. Stroj ji narovnal a mělo by se to spravit, až budu v hyper-spánku. Potom trochu rehabilitace na Zemi a budu zase jako rybička.“

„Výborně. To rád slyším. Moc rád.“ Připadalo jí, jako by uhýbal očima do neznáma.

„Přišel sis o něčem promluvit?“

„Nic určitého. Jen jsem se chtěl přesvědčit, že jsi v pořádku.“

„Je mi dobře. Nic víc?“

„No, všichni se dávají emocionálně do kupy. Spousta lidí prostě jen spí... Myslím, že to je reakce na všechen ten stres.“ „A ty. Co děláš ty? Už ses koupal ve své mateří kasičce?“

„Ne. Ne... Čekám na tebe.“ Rozesmál se. „Vědci jsou štěstím bez sebe. Už s ní začali pracovat, stejně jako dělají na vzorcích DNA rudých vetřelců. Říkají, že mají možná opravdu něco převratného.“

„To doufám. Ztratili jsme kvůli tomu hodně životů,“

„Slibuji ti, že se postarám, aby to nebylo nadarmo, Alex.“ Sklopil zraky k

posteli a zamyšleně urovnával prostěradlo. „No, víš, vlastně jsem si s tebou *chtěl* o něčem promluvit.“

„Tak střílej. Nikam ti neuteču.“

„Udělalo na mě obrovský dojem, jakou jsi tu odvedla práci. Až se vrátíme, budu pravděpodobně potřebovat někoho, kdo by šéfoval bezpečnostnímu týmu Grantových podniků. Jestli chceš, tak je to místo tvoje.“

Rozesmála se. „A odejít od mariňáků? Ani náhodou. Já mám poslání na celý život, Grante. A tím určitě není hlídat tvůj zadek.“

Zavrtěl hlavou. „To nechápu, Alex. Jak dlouho ještě můžeš dělat věci, jako je třeba tahle mise? Jak dlouho si myslíš, že můžeš přežít?“

„Neznám jiný život... snad jen...

„Snad jen, co?“

„Snad jen, když jsem byla malá holka. Jo. To jsem měla opravdu dobrý život, když jsem byla dítě, Dane. Přímo krásný. A potom sem přišla tlupa monster a zničila ten život a zničila spoustu dalších životů.“ Zavrtěla hlavou. „Zamysli se nad tím, Grante. Zamysli se nad tím, až budeš po návratu zase sedět v té své věži ze slonoviny. Tobě to možná připadá jako peklo. Je to pěkně drsný... to jo... Tahle mise byla jedna z nejtěžších. Ale srovnej si to v hlavě - většinu válek vedou lidi kvůli relativním prkotinám... Obyčejně jde o peníze nebo o vlastnictví půdy. Lidé zabíjejí lidi. Je to hloupé, nesmyslné a zbytečné. Dějiny se utápějí v krvi prolité mučedníky bojujícími za nesmyslné cíle.“ Zavrtěla hlavou. „Nevím, jestli se někdy dostanu do historických knih. Ale vím, že cokoliv podniknu proti... proti tomuhle *moru* důstojného života... proti zlu, které infikovalo galaxii... není to nesmyslné.“ Zhluboka se nadechla. „A teď mi pověz, kolik lidí si může být jisto... do morku kostí jisto... že jejich život má nějaký význam? Že tak jistě, jako že žijí, bojují za *dobrou* věc?“

Grant o tom zjevně chvíli přemýšlel.

„Na to nemám odpověď, Alexandro.“ Plácl se do kolen a vstal. „Ale všichni nemůžeme být Johankami z Arku. Někdo musí roztáčet hnací motory obchodu. A ty motory musí někdo řídit.“

„Možná se na všechno díváš trochu jinak teď, když jsi spatřil život přes čelisti monstra, které se na tebe řítilo?“

„Jistě. Jistě. Samozřejmě, ale momentálně musím zjistit, jak se dívat na život, abych nemusel mít strach z gangsterů od MedTechu.“

Rozesmála se. „Jsem si jista, že generálové a admirál budou tak nadšeni, že

to nebude žádný problém, Grante.“

„Já nevím... Jen doufám, že to, co jsme touhle cestou dokázali, *něco* znamená.“

Usmála se. „Sledovala jsem tě, Grante. A myslím, že ano, s mateří kasičkou nebo bez ní.“ „Díky. Asi máš pravdu.“ Měl už se k odchodu, ale najednou se zastavil **a** otočil se **na** patě.

„Alexandro?“

„Danieli?“

„Když už pro **mě** nechceš dělat... Možná by sis se mnou někdy dala trochu bublinek, kaviáru **a** nějakou tu labužnickou večeři?“

„Ani náhodou!“

Vzdychl, přikývl a otočil se k odchodu.

„Ale jestli stojíš o pivo a nějaké preclíky, Danieli - nacpu jimi ledničku k prasknutí.“

Na chvíli vypadal zmateně.

Zamrkala **na** něj.

Zrudla rozesmál se.

„Počítejte se mnou, plukovníku. Na beton.“

Poslal jí polibek a znovu se otočil.

„Jo. A Danny, hochu,“ volala za ním.

Otočil se. „Ano?“

Vytáhla doutník, který jí dal, a zapalovač. Roz-dýmala jej. „Díky za kuřivo.“

„Rádo se stalo, plukovníku. Rádo se stalo.[44]

Odešel.

Pohlédla **na** hvězdy **za** oknem.

Tak krásné hvězdy, plné úžasu a úcty, pomyslela si, jsem neviděla-

No, snad už od dětství.

Najednou, jak do jasných ostrůvků světla vyfukovala obláčky kouře, dostala nevysvětlitelnou chuť **na** pivo s preclíky. David Bischoff Vetřelci - Genocida

Z anglického originálu ALIENS GENOCIDĚ

přeložil Petr Černý
Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Eva Hallerová
Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.
jako svou 139. publikaci
Plzeň 2000, Lvy dání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 155 Kč